

becsey zsuzsa

tenyényi magocskák

napló

6. könyv:

1.lecke: Nő

nőnek lenni

Aztán egyszer csak
narancsban a kerek
fej. Felkelt,
kiemelkedett a domb
hátaból. Mindjárt egy
patak, mellette
közvetlenül gyár, s az
erdő. Szokatlan idill.
Mintha ez a gyár
véletlenül ült volna
be az erdőbe, fák
közé, a patak men-
tén. Egy szál magá-
ba, se előtte, se
utána semmi, ház se,
ember se. Már
sárgán kápráztatja a
nap szemét az égen.
Aztán már fehér.
Egészen kifehéredik.

a lényeg valahogy minden
oldalról kikerüli önmagát.
mint egy öntisztulási folya-
mat.

átadnám a kulcsot, igen, de
szabad-e, lehet-e átadni?
az eltüntetés mesterei
vagyunk. jól megtanultunk
élni. túlélni.

hát, igen. bizonyos arcokról
nem ildomos felfedni fátylat.
micsoda nász. számomra
ez adatott. járnai a násztán-
cot. ezt a szép, titokzatos
álmot. ki-kikukucsálni

arcok mögül. milyen szép
ruhák. milyen pompás,
milyen csodálatos színek.
micsoda gazdagság. hogy
kerülök ide?

Kérdez most Ő, kitől
mindenki fél,
én sose csak szerettem, s
ő is engem
addig míg
végül színpad tetején tel-
jesítené be küldetését.
De csak halovány
derengés, a szavak nem
ülnek meg,
valami kevés jut el, hogy:
*"tudom-e a férfiak szava
minálunk többet ér".*
Ő igen, persze értem
én nő vagyok, ezek
szerint csak egy nő,
tehát nincs esély.
(mellesleg azt hittem itt
hol élek mindenki egyenlő)

becsey zsuzsa

tenyényi magocskák

napló

6. könyv:

1.lecke: Nő

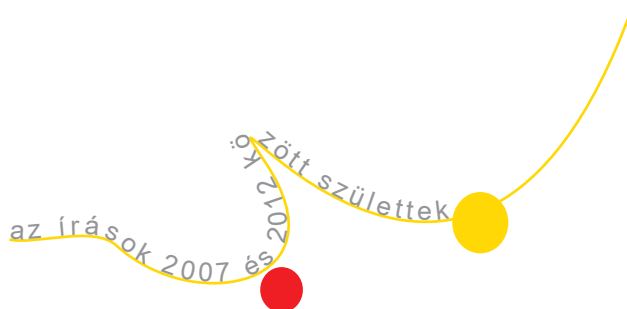
nőnek lenni

becsey zsuzsa

Első lecke: NŐ
“Nőnek lenni”

a könyvet írta, rajzolta, szerkesztette és nyomdára előkészítette a szerző
© becsey zsuzsa, 2012

megjelenik elektronikus formában
ISBN 978-963-08-4261-7
kiadja Becsey Zsuzsa, Budapest 2012

1 szerzői mintapéldányban kinyomtatta a Rózsadomb Contact Kft, 2012

becsey zsuzsa

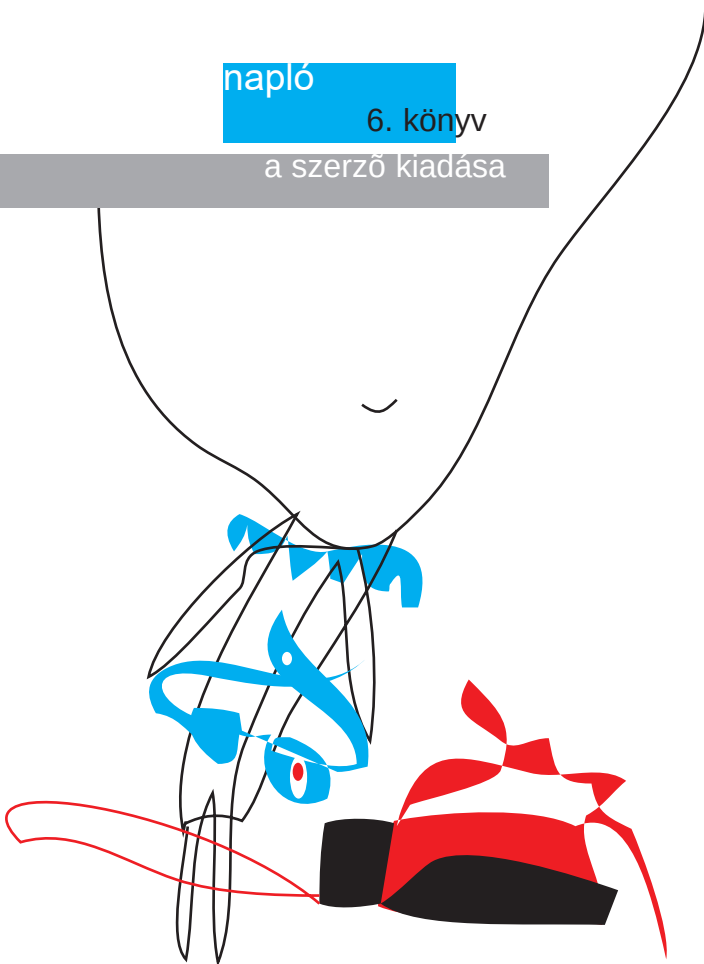
Első lecke: **NŐ**

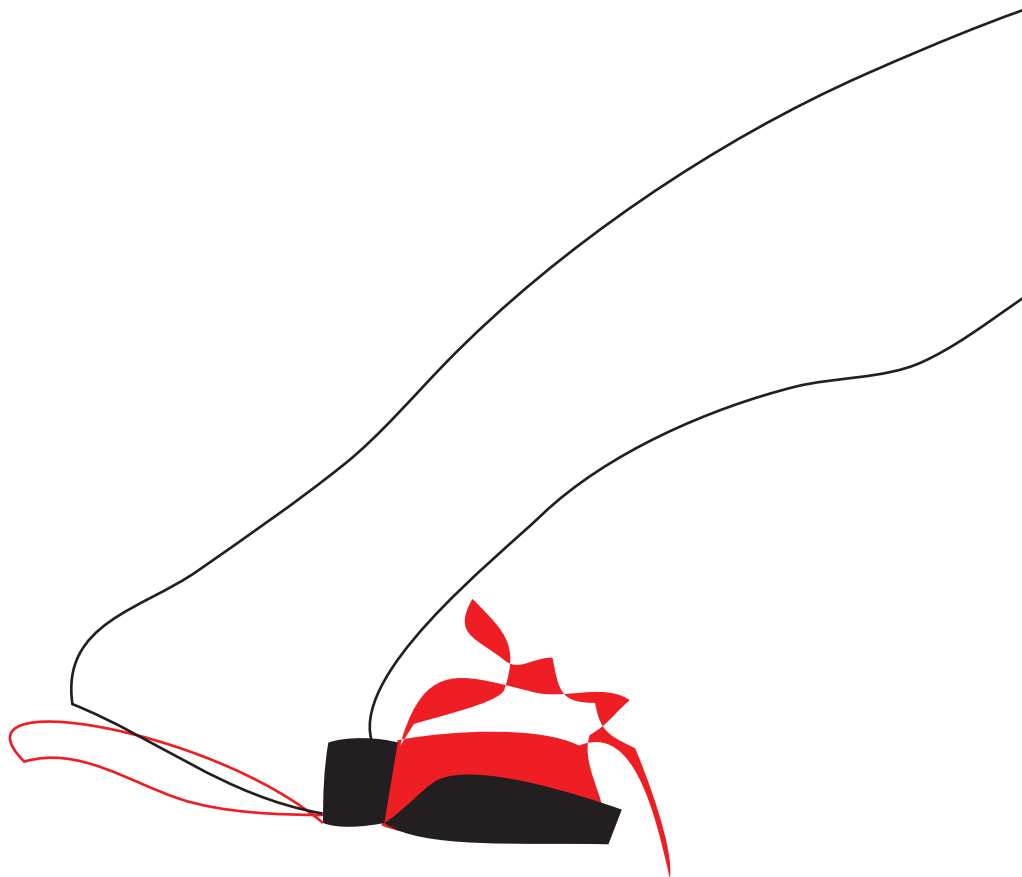
“Nőnek lenni”

napló

6. könyv

a szerző kiadása

tárgyalás 1

ismerős ismeretlen kedves mint a hóhér, hisz nem őt akasztják.

Gyanútlanul követem, jobbra kilincs, kinyitják az ajtót.

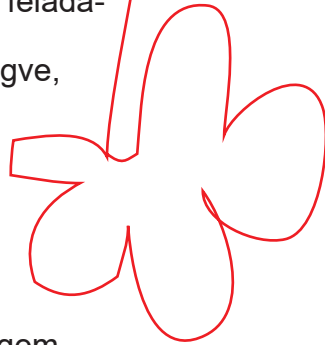
Hosszú asztal körül ismerős arcok, vezető-k-segéd-dek-diák, leültetnek. Nem érzékelek semmit, csak a tömeg. Sok az ember. Olyan idegen.

Ő mond valamit, talán bevezetne, feladatot teljesít, s ki egykor tenyerére fűzött hízelegve, most színjátékot erőltet. Eddig is üres volt valahogy míg felnéztem is olyan távol.

Kérdez most Ő, kitől mindenki fél, én sose csak szerettem, s ő is engem addig míg végül színpad tetején teljesítené be küldetését. De csak halovány derengés, a szavak nem ülnek meg, valami kevés jut el, hogy: *"tudom-e a férfiak szava minálunk többet ér"*.

Ó igen, persze értem én nő vagyok, ezek szerint csak egy nő,

A folyosón megfagyott idegenséggel kísérik végig, az

tehát nincs esély.

(mellesleg azt hittem itt hol élek mindenki egyenlő)

A bűnről mi elkövetett szó nem esik,

első lecke: én csak egy nő.

(ez komoly tárgyalás, nyulacska szóba se jöhet)

Nő! vagyok, tehát fölösleges megszólalnom,

körbe szemekről visszapattanok, mind férfi.

Tudatom lapos, századmásodpercnyi pillanatok,

öö...zik ő is egyet hogy megszólaljon,

aki most már tiszta: le lett fújva

még mikor ott a lépcsőn sírógörcsöm fojtva próbált fel-

háborodni, sietve kísérve színhelyről be

ahová iszkolt az, miután földön hagyott, tárgyalás első

pontja: meg nem történtté tenni a dolgot.

Nem sok lehet, néhány perc így,

hirtelen szökkenek fel, rádöbbenek fölösleges itt lennem,

nem értek semmit,

sok az ember, nincs esélyem,

hisz én csak nő.

Már kint. Csak el, minél messzebb.

Hagytak elmenni, nem jött utánam senki. Azaz mégis, Ő,

hogy hiába tovább vinném sincs esélyem,

tudjam csak meg, semmi bizonyítékom nincsen.

Még ekkor is ezt

hát mit képzels ez?

Hát ezeknek ennyi? Minek éltem itt én?

Második pont nincs, ügy lezárva.

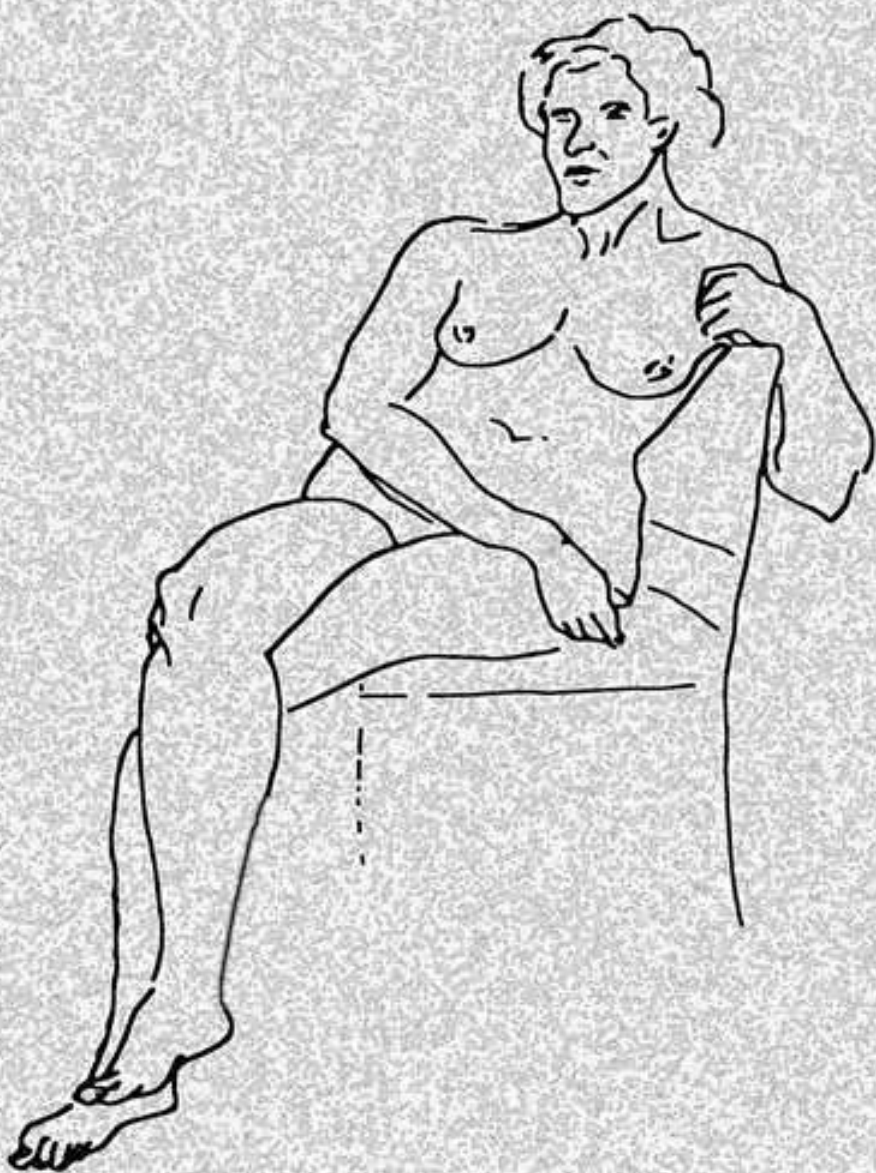
Azóta sem érzem sehol, hogy én csak nő.

Alapból jobban kedvelem a férfiakat. Vagy mégse?

Hiába: én csak egy Nő.

Különös nézni, ahogyan a cicaélet sem különbözik a mienktől. Jól érzem magam, időnként amikor betekínthetek ebbe a cicaotthonba. Szinte már azonosulva. Persze, szomorú amikor Sárika vagy Sipircke a szemembe néz, vagy hátat fordít. Mégis ebben a távolságtartásban rejlik a szépség. Ahogyan az írás, írásunk is leválik, idegen tőlünk, nem birtokolhatunk.

Nyelvi nehézségek, félelmek, gyermekkor - lebegő állapot egy (álomvilágban)

Akaratlanul jut eszembe anyám, látok valami hasonlóságot arcvonásaimban, ahogy az idő előrehaladt velem is. Régebben apám vonásait fedeztem fel. Belül-kívül... Látom ahogy kihozza a kávét, amint ül, ez is a múlt. Ma már merevebbek mozdulatai, eltűnt belőle ami kecses, laza. Nem fekteti azzal a könnyed erotikus mozdulattal lábait egymásra, mint rég. Nem sütteti testét önfeledten a napon, visszahúzódott magába, bezárkózott. Megöregedett, mondja, s hogy ezekben a napokban újabb tíz évet.

Elgondolkodtam, valójában milyen is nekem nőnek lenni. Mintha ez is olyan régen lett volna. Kissé elbizonytalanodom. Mert volt valamikor, lennie kellett. Csak honnan, hogyan megközelíteni. Egyáltalán fordulni felé. Előbb csak kiválasztani verseket, amiben nő. Emlékszem, túlságosan éles emlékezetemben, mintsem hogy elnézhessek felette: Tóth Krisztina költőszeminárium. Ki hozott verset...

Mindjárt első nap rajtam a sor, nem nehéz, hiszen csak nálam van vers. Ösztönösen-e vagy tudatos, kifejezetten ez alkalomra állítom össze a verset, ízék nélkül is. Előre megfontolt szándék vezetett volna? ...vers, amiben nő. Szinte keresés nélkül ötlök szemembe, igaz, nem is találok többet. Talán kerestem, mégis úgy tűnik, ez az egy, amiben igazán nő. Így ezt az egyet viszem magammal. Ismertem verseiből a nőt, kétségtelen, tetszeni akartam. Volt ami enyhén közelített, de azokban még ott a lányos ártatlanság. Csoda-e, egyik, a legelsőben "Milyen üres..." (de régen is) még érintetlen. Mégis nem mondhatni, hogy hiányozna soraiból, ezzel együtt is, a nő. Csak egészen később lettem gyermeki, s idővel egyre előre, fokozottabban azonosulva. Hosszú történet. Az ember életében minden olyan sorsszerű, nincsenek véletlenek. Aztán egy későbbi alkalommal már ezeket is be kellett vállalnom, hiszen olyan igazán nőverseim valójában nincsenek. Prózában meglehetősen hajlom efelé, amikor egészen öntudatlan. Mélyre ásva, belül tapintva ki a falakat, haladva kifelé, akárha analízis. Ártatlanság-e vagy bűn, kicsit szerettem volna nőként mutatkozni, érezni. Nőnek látszani. És valóban így történt, amit sugározni szerettem volna, a pillanatban, bevált. Hatottam. A vers élt. Pontosan tudtam, a vers mindig az olvasóval tud élni. Hogyan is lehetett volna másképpen, hiszen jelenlétében mindvégig nőnek éreztem magam. Egy másik alkalommal pedig kifejezetten rossz állapotba kerültem, zavart voltam, nem találtam a helyem. Amikor megmutattam egy egészen más típusú versírásom. Tudtam, pontosan éreztem előre, nem fog tetszeni. Talán aludni sem aludtam éjszaka, nem emlékszem.

Minden előre kivetült, mégis vállaltam. A jelek, megérzésem ellenére. Felálltam, kimentem, és megmutattam a verset. Miközben, az út alatt amit megtettem, padtól asztalig, akaratlanul is kiderültek más arcaim... a gyermek, a szörny, a naiv, a félénk, az ördög, a szent, az ártatlan. S hogy ez mind egyszerre-e, nem tudom. Így éltem meg. Aztán a távolság nőtt. Talán túl átlátszó, akarni, hogy szeressenek. Aztán történt valami egészen szokatlan, amit sosem követek el, egy eltúlzott bizalmaskodó mozdulat. Pillanat volt az egész, és idegen. Akkor, amikor még nem érett rá a pillanat. Bűn megsimogatni ilyenkor egy hátat. Mikor a taszítás érzékelhető. Ismétlem, sosem tettem ilyet, megdöbbsentem magam is. Ő se tudott vele mit kezdeni. Zavarban volt, attól hogy magam is zavarban. Az ilyet pontosan érezni. Viszont nem ebben a pillanatokban-e gazdagabb az ember, amikor a nő mellett kinéz egy gyerek. A gyermek ilyenkor különösen élesen lát. Pontosan át a női tekinteten. Azt hiszem, olykor kifejezetten hálás vagyok, hogy gyermek is. Később már nem nézett rám. Azóta is gyakran kísért ez a pillanat, hogy talán akkor is csak nő szerettem volna lenni. Nem érzem jól még ezt a szerepet. Úgy értem, nővel. A férfiak, az egészen más. Ott általában nincsenek gondjaim. A férfiak mindig is szerették bennem a gyermeket. A tudatlanságot szerették valójában. És én szerettem magamban ezt a tudatlanságot. Erő volt, az ártatlanság ereje. Tulajdonképpen hozzászoktam, azonosultam vele, noha előfordult, hogy szívesen szabadultam volna. Igaz, nem tudatosult, inkább csak zavart érzékeltem. Hogy milyen nőnek lenni férfival, és milyen nővel lenni nő. Szerettem volna megélni. Nagyon ritka pillanat, amikor megtörténik a varázs. Olyankor nem a megszokott csillogás a szememben, nem az ártatlanságé, valami mélyebb. Úgy tűnik, nem olyan ismerős. Amikor azonosulsz a melletted álló emberrel. Férfival... a nőktől mindig kicsit tartottam. Általában elsőre nem látszik. Valahogy hordozom magammal a félelmet. Pedig volt egy barátnőm, talán kettő is, aki nő. Aztán egy harmadik, aki

nő, és mégsem egészen nő. Volt gyermek is, akárcsak én. Érdekes, birtokában-e nőiségnek az a nő, aki nem szül gyermeket, és most nem a férfinak vagy önmagának tet-szeni vágyó nőre gondolok, hanem valami, ami ősi és ter-mészetes. Különös, igen is meg nincs is összefüggésben a kettő. Azazhogy típusa válogatja. Van hogy kiemeli nőiségét egy nőnek a gyermeket világra hozás, de aki amúgy is gyerek, elnyomva benne a nő, az van hogy gyerekszülést követően sem lesz nőiesebb. Tehát a nőiség, érzékiség, érzékenység, valami eleve adott, amivel vagy élünk, vagy elnyomjuk. Néha azt hiszem, ugyanez a tulaj-donság-együttes létezhet a férfiban is, nevezzük egyszerű-sítve csak érzékenységnak. Ilyenkor történik meg a teljes azonosulás két ember között. Nem a testben, hanem a szellemben. Hogy megtörténik-e a testben is... vagy valami erősebb, ami elfojt. Van hogy egészséges az elfojtás. Hogy én igazán nő, amiben harmonikus, alázat, erotika, talán csak egy kisbabával, nemrég. Egyrészt kifelé is, mert óhatatlan tény volt, hogy nem vagyok egyedül, néznek, sőt fotóznak (családi fotó), aztán vissza, befelé, magamnak, amikor az ölemben a gyermek nincs tudatában annak, hogy idegen nő ölében ül. Vagy éppen hogy igen, nem tudom. Így átérezhettem, átadhattam magam gátlás nélkül a szerepnek. De idegen-e, amikor egy bármilyen apró lény megérez dolgokat. Ízlése van, akarata. Kiválaszt és elutasít dolgokat. Azt mondják, megvan az a kor, amikortól emlékezünk. Ez messzire vinne. Különös, hogy ezeket a szinteket is hogyan éli meg egy nő. Hogy képes-e eljutni az egyensúlyig. A nőt teljes valóságában is csak a partner hozhatja ki. Vagy elnyomja. A nő nem lehet önmagában nő. A hiány örökké további hiányokat szül, egy különben egészen nőies nő esetében is. De ez is bonyolultabb, min-denenesetre az érintés akkor következhet be, amikor megérik rá a pillanat. Nemrég volt egy ilyen élményem, ez különös emlék, hogy nem voltam zavarban, amikor megtörtént az érintés. Sőt, mintha vonzottam volna, hogy megtörténjen. Ez a pillanat is olyan, ami örök, századmásodpercnyi, és

sosem ismétlődik meg. Test és lélek találkozása. Valami, ami az ősi természetből. Azaz hogy mégis. Hiszen nem-e

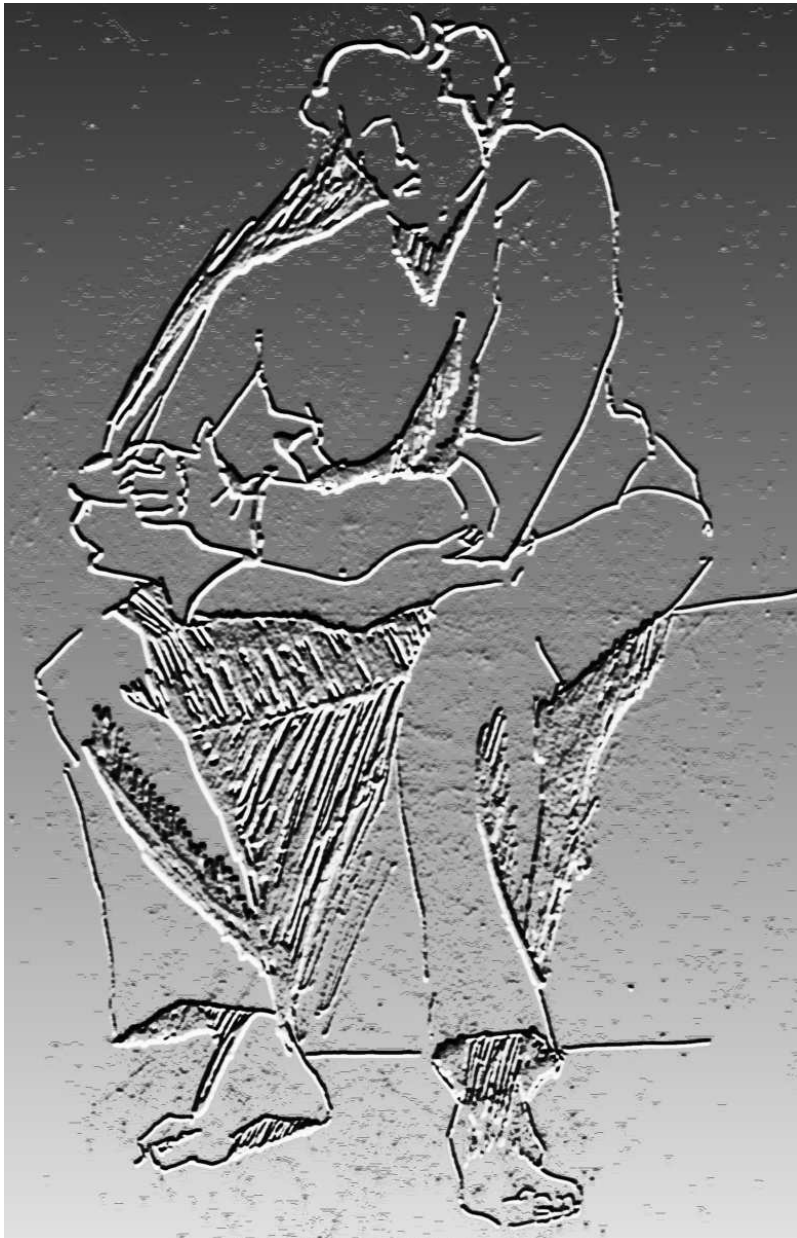

éppen ez rendeltetése. Hogy amikor test és lélek (szellem) összhangban, bármikor megismétlődhet. Nemtől független. Viszont egy kibillenés, máris a bizalom, egyensúly megbomlik.

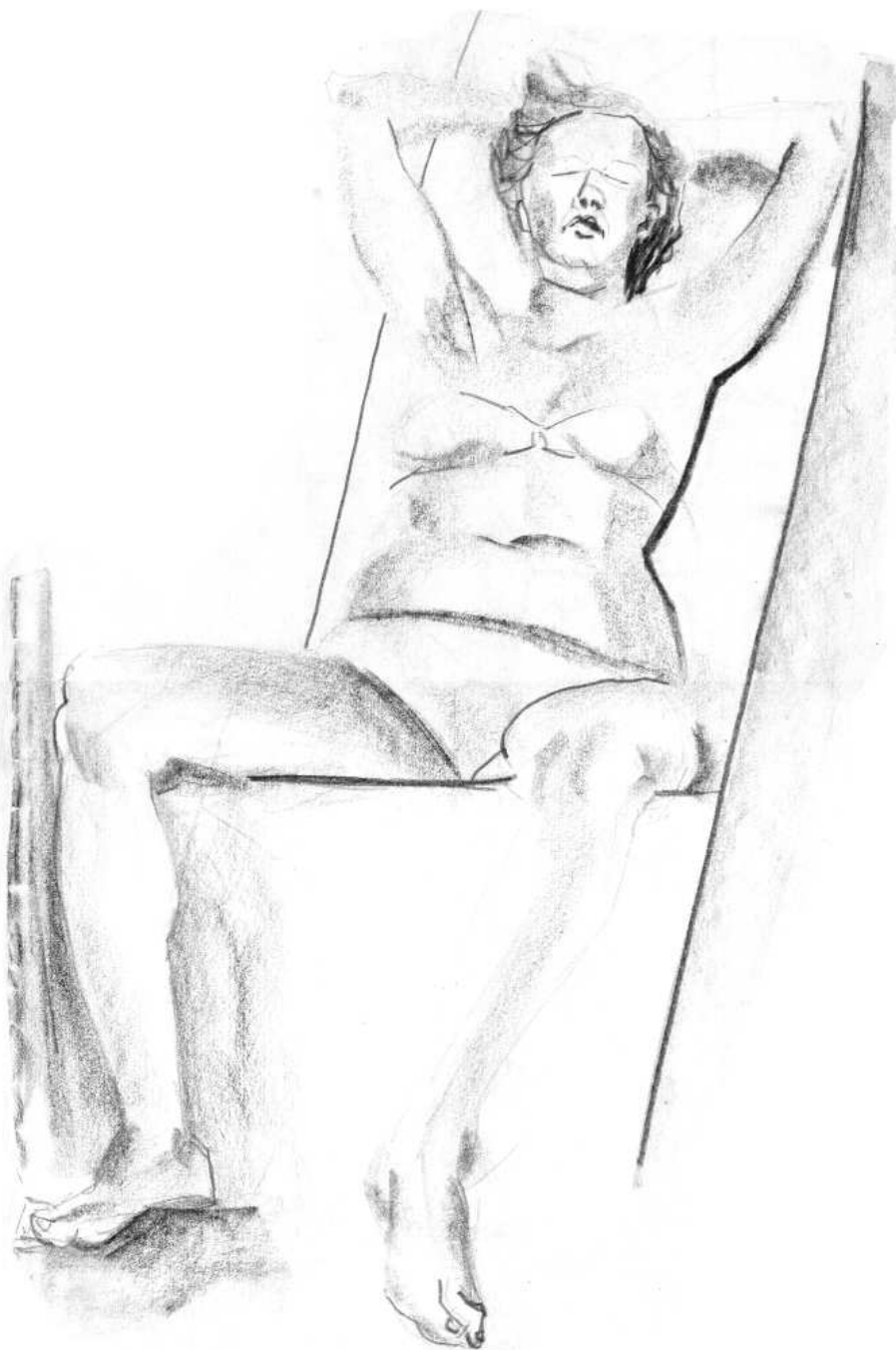

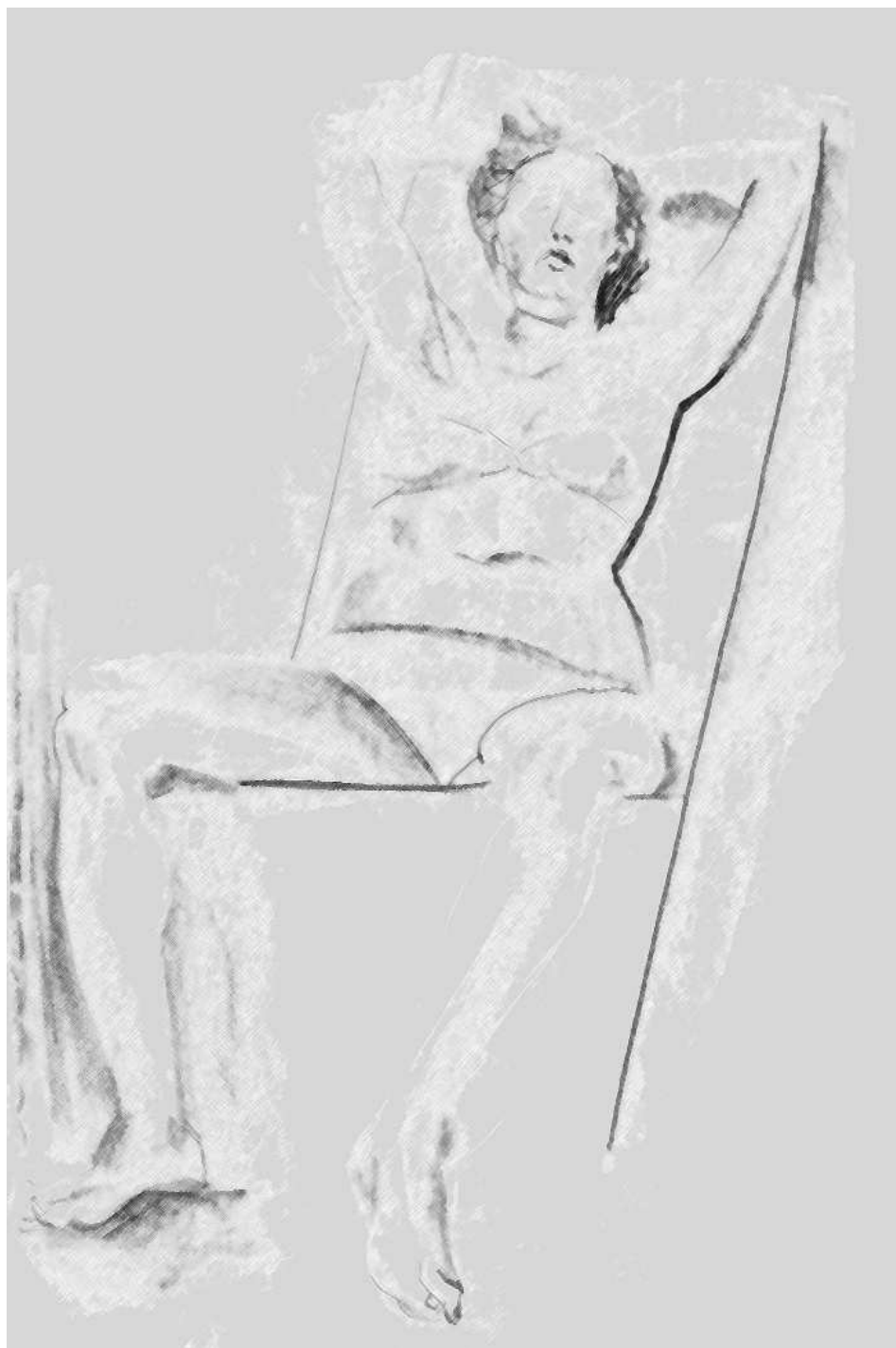
Nos, a nő. Prózában jellemzően vagyok testetlen nő, valami élettelen, tapinthatatlan, közelítetlen, de most itt

elsőkézből kifejezetten a hétköznapi, vagy inkább csak kézzel fogható, megérintható, érthető nőt szerettem volna. Most megpróbálok kicsit máshonnan közelíteni. Milyen, amikor bennem gyermek beszél a nőről. Mikor a gyermek öltözik nőbe. Szeretném ezt is komolyan venni, nem elmosolyodni rajta. Hiszen az összetevők oda-vissza működtethetők, bármelyik hiánya képes felülírni a másikat. A szemszögeknek együtt kell megnyilvánulni felszínen vagy elfojtva, de jelenléttel.

Mackó és a magas sarkú cipő. Nem tudom, bejegyeztem-e már, valahol, tulajdonképpen ez is egy érdekes észrevétel.

Amikor a férfi határozottan lebeszél arról, hogy nőnek érezd magad. Egészen másként csillog egy férfiszem, amikor magas sarkú cipő, félreérthetetlen viszont a különbség, amikor nem magas sarkú cipő. Csoda-e, amikor

magas a sarok, *tartás, önbizalom is szembetűnőbb**. Mert ilyenkor nemcsak a férfi, a kíváncsi női szem is végigpásztáz. Mindeközben a férfi, aki mellettünk, egészséges lábbeliről beszél, egészséges lábtartásról, amikor őneki is hajdan éppen ebben a magas sarokban tűntünk fel**.

ez a nézőpont is felülírható, hiszen a magas sarok, mint sztereotip szimbólum érvényes itt, viszont sok más egyéb összetevő... – pl ki mitől érzi magát nőiesebbnek, vagy ki az aki néz, sem mindegy, más, természet, adottsági jellemzők – sem elhanyagolható tényezők. Egy bizonyos, a női szerepkörök megfeleltetésén túl, a néző is kiszolgáltatott az önbecsapásnak.*

És most akkor lássuk, a gyermeket. Hogyan is érez egy gyermek nőként.

Azt hiszem, tévedtem. Csak egy gyermek érezhet így nőként kisbabával. A mozdulatok, a szem, gesztus. Ahol a féltés is már olyan, mintha csak önmagára figyelne. A gyermekben is saját vonásait viselve.

Sofőrkönyv, otthon,
2008 júl 25 reggel, román rendőrség.

Ma különösen gördülékenyen ment az intézés. Vezetői engedélyem járt le, bár sosem vezettem egyedül, mióta könyvem, néha előfordult apám kormányhoz ültetett város szélén gyakorolni, ilyen is 2-3 évente egyszer, vagy inkább benn a mezőkön ahol senkise, hogy be tudom-e még indítani. Egyetlen napom volt a meghosszabbítás nyélbeütésére. Szinte lehetetlennek véltem, hogy el lehet itt ebben az országban ennyi idő alatt bármit is intézni, aztán csak tátva maradt a szám. Régóta nem történt ilyen velem... hol éltem eddig? Igen, hiszen csupán anyámékkal, napozások, pihenés, kirándulások. Csoda-e, nem voltam, igen ritkán csak hivatalos helyzetbe hozva. Apám ilyen ügyekben mindig velem, nehogy gond legyen nyelv, ilyesmi... mert azért a félelem, akárhogy is, belénk nevelődött. Testvérem persze nevet ezen, vagy inkább mosolyog, ő is tud különösen mosolyogni, fogalmam sincs kitől örököltük ezt a mosolyt, mert se apám, se anyámnak ilyen, de mindkettőnkön. Hogyan hogy nem tudom egyedül intézni ügyeimet a hivatalban. Hogy miért is nekem apám kíséretként. Mert így neveltek. Engem valahogyan más szerepre szántak. Otthon mai napig kislány vagyok. Ha nem is kicsi, valami ilyesmi. Öcsém a felnőtt. De például anyám sem intéz sosem hivatalos ügyeket. Csak és kizárólag ami egészségüggyel. Mindenki, amiben járatos,

amihez ért. Amiben biztosan érzi magát. Apám mindig hivatalos ügyek intézésére szorult a családban, s ezt mintha élvezettel is, hát valahogy a szerepek eloszlottak. Csak itthon vagyok mindenestül, még mackó helyett is, mert ő aztán nemigen tud hivatalos ügyet intézni. Nos, ami különös, itthon kifogástalan intéző vagyok, szinte nincs olyan ügy, amit ne tudnék elintézni. (Természetesen itt nagyrészt azért zárójel.) Magabiztos és céltudatos vagyok, mikor intézni. Otthon nyuszi. **Igazából csak álmokat élni megyek haza. Évből két hét.**

Mintha nem is én. Itthon tehát ez ügyben én veszem át a szerepet. Igaz, ebben is valahogy saját intézői vagyunk magán problémáinknak, csupán közös ügyeket intézek magam. Egymástól ismerkedésünk óta függetlenítődünk, miközben együtt jóban rosszban. Barátnőm szerint nem is élünk normális házasságban. Én szeretem ezt a szabadságot, mert megbízhatunk is egymásban, de sosem vagyunk a másikkal kötve. Én tudom, hogy ő mit szeret, ő tudja, én mit, s ezt tiszteletben tartjuk. Kicsit most elkanyarodtam a nő témától, pedig valahogyan ez is mintha hozzá tartozna, valamelyik ponton mindjárt össze is ér. Igen, nem értem magam sem, miért, honnan maradt meg a félelem. Valóban van valami tartózkodás, bizalmatlanság, vagy inkább csak önbizalom probléma, amikor otthon kell hivatalos ügyet intézni. Félelemmel vagyok egy rendőrruha láttán, amikor itthon mosolygom a rendőrökre. (Ez, igaz, kicsit túlzás.) Pedig ezúttal semmi okom nem volt. Megnyerő, biztató arcok körülöttem. Nem nagy helyiség, de bizalomgerjesztő. Különös, csak itt Romániában vannak ilyen falak, tipikus közeg, szag, illat, és a levegő. Na és az emberek. Kizárólag itt vannak ezek az emberek. Csak ilyen hivatalos helyeken, pályaudvarok, hasonló, érzékelem, ezek közül is inkább csak ami régi emlékekkel, maradva akkori időkből, mert az új épületek már nem őrzik ezt a múltat. Nem tudom, azt hiszem, szerettem, csodáltam a szegénységet.

Pedig a nyomor, lepusztultság régen a vonatból is pontosan érzékelhető, mi több, átélhető volt.

Sorba kell állnom, jónéhányan előttem. Alighogy néhány szót váltok apámmal, segítőkész emberek kíváncsiskodnak, látnak el, mit hogyan kell, hogy mennek itt a dolgok. S hogy ma milyen más az intézés, mint régen. Hogy itt is mennyire megváltoztak a dolgok. A tér ugyan nem, a közeg, emberek, vagy mégis? És valóban. Magam sem hiszek a szememnek. Néz a rendőr a pultnál, kedves, nem mogorva, vagy ha igen is, csak annyira amennyire éppen illik ilyen helyzetben. Lehet, hogy akaratlanul is mosolygom a rendőrökre? Valami tudatlan?

Előbb csak egyik fiú előttem, enged előre, nem is értem mit akar, miért, hiszen itthon nem szokás hivatalos helyen a sorban, nem emlékszem, hogy ilyen tudatosan bárhol is előreengedtek volna, azt hiszem, igen, illatos vagyok, talán frissen mostam haját is, valóban, nem emlékszem, talán csak hagyom, hogy érezze. Mást úgysem tehetnék. Aztán a másik fiú is, valahogy annyira előre sodródok, hogy csaknem első vagyok, már szinte szégyellem, szemtől szembe a pultnál álló, fogadó férfival, akinek az iratokat nyújtani. Apám valami dossziéért kimegy, ezalatt esik mindez, elfogadom, és úgy teszek, ahogyan az emberek akarják. Bizonyára itt így illik, gondolom. Otthon csak megköszönöm, és elhárítom, ha mégis előfordul, vagy mégsem? Ilyen konkrét élményem azért még sosem volt. Igaz, úgy tűnik itt sincs minden ingyen, valamit valamiért, a sorban mindkét fiú meglehetősen közel, egyik, valahogy pont amelyik olyan egészen bukéval, hozzám ér, izgomozog, hogy karomhoz, magam sem értem, máskor, itthon akár villamoson, bárhol, azonnal dühösen megvetéssel reagálok, és mozdulok. Csak el, bármerre fordulni, volt hogy már rá kellett szólni, mert folyamatosan simult, dörgölőzött, iszonyú ilyenkor a villamoson. Most mintha valami megszállna, személyesség, intimitás, istenem, egy idegennel, mit akarok, adni egy idegen román fiúnak? Hálából, hogy előre engedett, vagy valami egészen más.

Nem mozdulok el, mintha tudomást sem vennék róla. Sosem tettem ilyet, nem is értem, miért tartoznék hálával azért, hogy előreengedett. Soma jut eszembe, egyszer őt hallottam, amikor nő, hogy őrá is bámultak a bennszülöttek, és hagyta hogy megérintsék, hogy a nő és valami szeretetfele egyesül, pedig igazán most semmi ilyesmiről nincs szó, hogy nő, egészen kislányos a ruhám, igaz, rövid, s a szandál, inkább papucs, semmi magas sarok... ki sem vagyok festve. Mellesleg sosem festem magam, ez is rég, 20 és egynehány évesen volt, hogy aprónyi színt tettem arcra, szemhéjra. Azóta semmi. Szóval az itteni nőkhöz képest egészen lány. Talán éppen ezért bátorodtak a fiúk? S hogy bűn-e, hogy éppen akkor illatom, mert különben illatom sincs mindig, hogy így közel merészkednének sorban a fiúk. Csak amikor egyiknek barátnője is megérkezett, távolodott kissé hátrébb. Különös. Itt hogyan viselkednek, élnek a fiatalok. Talán simán megcsalja párját, vagy ez is csak olyan pillanat, ami életében is először? Aztán szerencsére szinte egyidőben érkezik apám is, kissé felengedek, búcsúzóul fokozatosan leszek szerelmes a román rendőrség személyzetébe, mindazokba, akik körülöttem, és akik átadják a helyet.

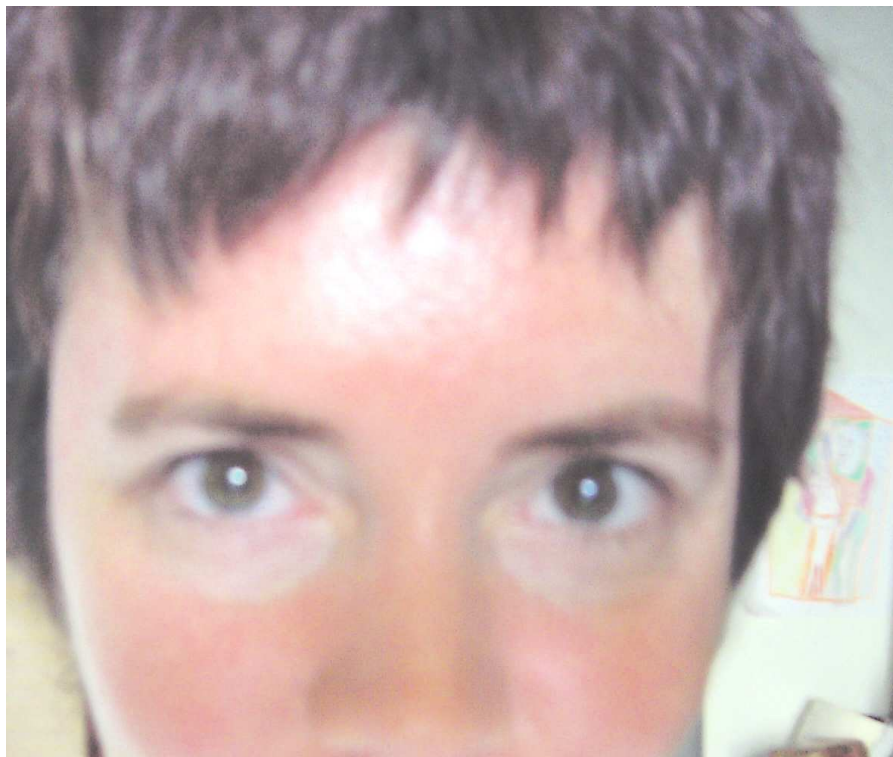
Egyszerű öltözetű és arcú emberek, úgy néznek rám, mintha úrből. Lányok, akik magukat kifestve, készítve, kifogástalan haj, frizura, körmök, táska, lábbeli, szoknya, blúz olyan kikeményített, zakóval, vagy inkább női blézer, minden olyan patinás, igen, gondolom, hiszen fotózzák is. Itt mindenesetre így illik, ha az ember hivatalba megy. Öltözni. Én talán haját sem mostam, olyan is lesz a kép, gondolom, valóban, még arra sem készültem fel, fotózni, de igen, tévedek, hiszen éppen az ellenkezője illett az előző képhez. Valóban nem emlékszem, melyik a valóság, hogy melyik történt meg. De akárhogy is, mindkettőt átélem. Illatos és nem illatos variációt is. Ami biztos, nem készülök hivatalos fogadtatás, megjelenésre. Vagy mégis? ...a friss illat, éppen zuhanyozás és hajmosás után. Apám

távozáskor még megjegyzi a pulthoz, kislány még, nem tud egyedül intézni, kíséret kell... s mosolyog kajánul, na ezt én sem hagyom szó nélkül, vagy inkább csak egy grimasz jut, bár pontosan átlátom helyzetem, hogy másként itt nem is történhetne, de legalábbis egy arckifejezéssel válaszolok, mintha valóban dühös, s így hogy mindenki békében, mosolyog a pultos. Kiderül, kicsi ez a város, kevés ember lehet, akit apám nem ismer. Vagy az autóbázánál, ahol sofőrökről felelt, vagy az autóoktatósága ideje alatt találkozott sok emberrel. A titkárságon is a hölgyekkel szinte udvarlásban. Igaz, ilyenkor egészen nevetséges. De hát nem titok ez, tudja a család. Hogy apám az egész városnak udvarol. Férfit, nőt leállít utcán, aztán órák hosszat cseveg, aki nem szól rá, nem elég rámenős, hát bizony hallgathatja... anyám elküldi, mondjuk sütés közben hiányzik valami, két percnnyire az üzlet, aztán 2-3 óra múlva érkezik. Apámnak nincs időérzéke.

Na de lényeg, másnapra, éppen indulás előttre, megvan az igazolvány. Egyetlen nap alatt, semmi orvosi igazolás, más, egyéb papír, mint rég, csak pénz, igaz, sok pénz, és máris kezembem a sofőrkönyvem.

Már kint, másnap, amikor egyedül megyek az új bizonyítványért.

Megállok időnként az utcán írni, ahogy itthon. Emberek, idősek, fiatalok, amikor egy-egy mondat végén felemelem tekintetem, néznek. Különös arcok ezek, szemek. Itthon is szoktak, csak nem olyan feltűnő a tömegben. Út közben megakadok egy csinos női arc láttán, általában megnézem a feltűnő arcokat, férfiakat is, de a nőket különösen, hogy lám, festve is milyen szép, mosolygom, meglepődöm, rámköszön. Nem tudom, ki lehet, visszaköszönök, talán igen, olyan különösen ismerős arc volt. Kicsivel később a park szálló előtti téren hintázom, Grencsónak volt valamikor nyár előtt, talán tavasszal, fotókiállítás, éppen itt Pestről, Sepsiszentgyörgyön, de már nem találok rá. Gyönyörű kis udvar, kert, virágliget. Közben orrom fújom,

éppen allergiám készülődik, amit majd viselnem kell vagy egy hónapig. Parlagfű érzékenység. Minden másra is, de erre különösen. Függetlenül, hogy van parlagfű vagy nincs, ebben az időben megtisztel. Aztán tüsszögök egymás után.

Elnézést, hogy ilyen hosszúra sikeredtem itt, melengetem, szép nekem ez az emlék, ezért örökítettem meg. Noha nem minden vonatkozik benne nőiségre. Mégis életre szóló élmény. Sosem éltem át ehhez foghatót, és éppen sepsiszentgyörgyi román rendőrségen. Nőnek éreztem magam, akit előreengednek, pedig nem mondhatom, sőt, közel sem voltam annyira nőies, mint kifogástalan hölgytársaim a teremben. Talán itt még él a régimódi udvariasság? Hogy a

nőket előreengedni? Különös. Vagy csak itt, ekkor történtek velem ezek a dolgok, megismételhetetlen.

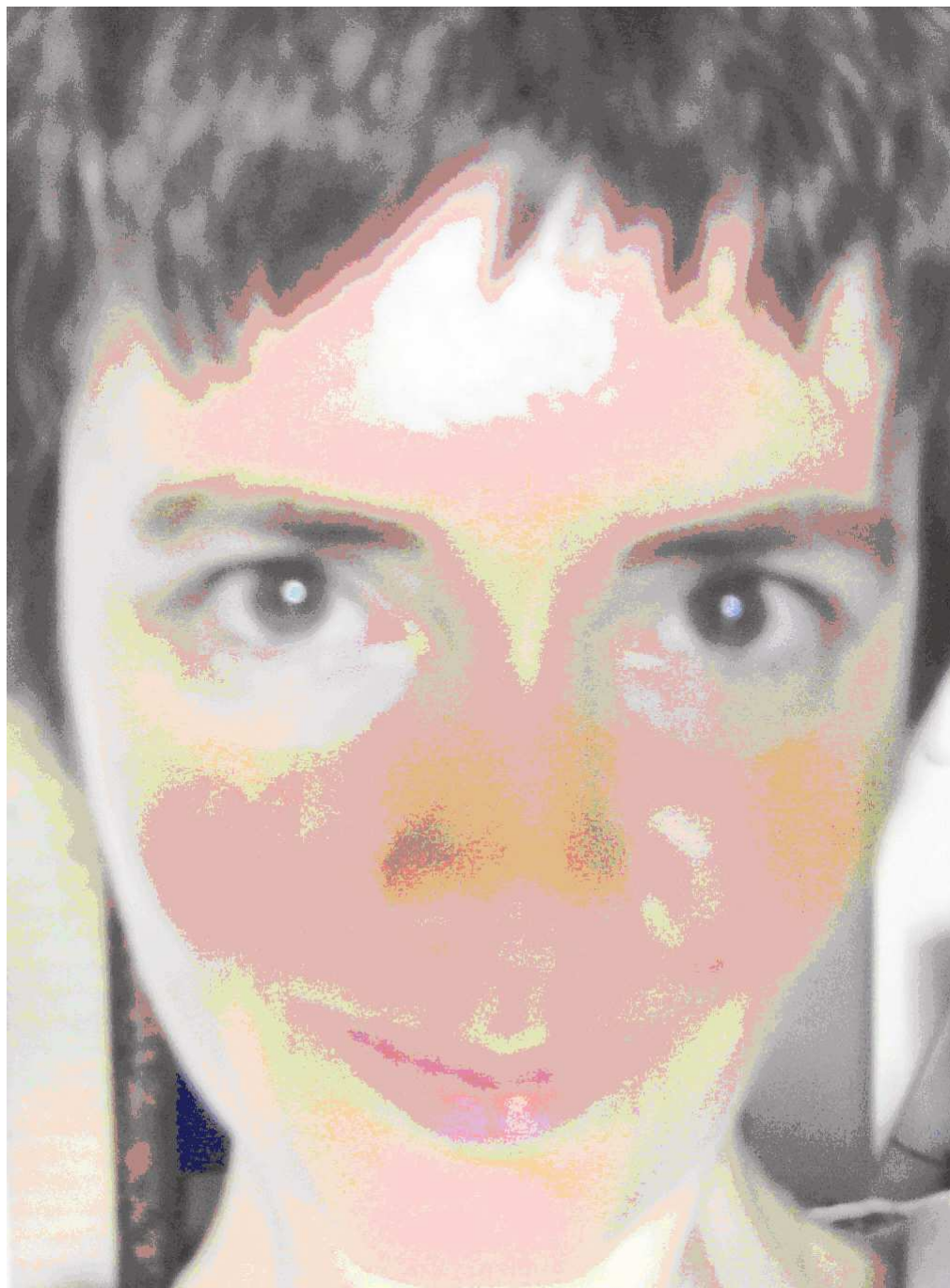
Szóval
én azt

hiszem amikor kint, a valóságban, igazán szeretek titkon
nő lenni. És valaminek sugároznia is kell, ugye, különben

az emberek szeméből egészen más csillogna vissza. Vagy a gyerek szeme az, ami ilyenkor fénylik? De hát ekkora gyerekek egy férfi ugye nem ad át helyet. Legyen az sor-

ban, vagy másutt. És nem fogja meg a széket, hogy segítsen továbbtenni. Bár azt már igen. Bizonyosan nem hagyja gyerekekre egy széket emelni. Noha ugye ilyet egy gyerek nem is nagyon szokott csinálni.

Aztán ez már itthon a kapu előtt, éppen lázban jegyzetfüzetemmel a fa törzsén, amikor a fiú a házból, ki egykor teljes erőből rúgta az ajtót, azóta ugye az is milyen előzékeny, kedves lett. Mosolygós. Hogy mégis van valami varázs a szememmel.

Nem tudom, így utólag, lehet hogy valóban nem is a nőt látják a férfiak bennem, amikor rám mosolyognak? Mindegy.

Nő nem nő, azt hiszem ilyenkor jól érzem magam a bőrömben.

Szeretem, mert az íróemberek rám mindig mosolyognak. Akár a munkásemberek az utcán. Férfiak. De nemcsak férfiak. Én kifejezetten szeretem, amikor a férfiak és a nők rám mosolyognak. Van hogy visszaszól egy 16-20 éves pimaszul fiatal csávó (nem tudom, talán külföldiesebben kellene írnom, pl. tsávó vagy chávó), szóval hogy "milyen csinos vagy, de irigylem a párod",

s hogy mosolygom, vissza: "ráérsz"? vagy legutóbb, bocsánat hogy kimondom, de istenűgyse így volt, "leszopnál, na?" s mutatja zacskóját, hogy ezért. Fogalmam sincs persze mi lehet benne, de pontosan értem. Játszik. Komolyan mondom, nem haragszom érte. S valóban, ha mosolygom, visszamosolyognak. Na persze azt nem tudom, ha egy sikátorban ugye, mert az más eset.

Furcsa, én azt hiszem sosem voltam kiszolgáltatott helyzetben, abban az értelemben, ahogyan a nők érzik maguk kiszolgáltatva, alárendelt helyzetben.

Sosem szolgáltam ki férfit, nem ismerem ezt a fogalmat. Akkor már megint egy szempont, nem vagyok nő... vagy inkább szerencsés lennék?
(félretéve viccet)

Talán a párom az ok, akire rá lehet mondani, bizonyos nőies érzékenységgel áldott, így aztán nem mondhatni, agresszióval viseltetne irántam. Más értelemben meg nagyonis átéltem kiszolgáltatott helyzetet férfival, amikor szinte még gyerek. Normálisan persze nem gyerek, csak hogy mindig későn érő voltam, ezt a képző egyetemen is mondták, akkor még kedvesen, szeretettel. Hiszen semmit nem tudtam életről.

Addig is csak álmaimban éltem. De ennek is volt haszna, megtanultam, milyen is az élet kint. Az tény viszont, hogy akkor nőnek is megtanultam lenni. Tehát innen is kétségtelen, hasznos volt. A kiszolgáltatottság itt szükségszerűen velejáró agresszióra terjedt, ám most viszont, teljes egészében, bár nem feltétlen mint nő, kiteljesedhetek. A nőt pedig magamban kell megtalálnom, és nevelgetnem.

Hát valahogy így vagyok a József utcán, nagyjából az emberekkel. Mert olyan is volt, hogy csakúgy minden nélkül, "Isten áldja". Egyszer valami jósnő, hogy "magát nagy szerencse éri", s tényleg ért. Éppen rögtön azt követően.

De azért, hogy így visszatérve, igyekszem nem sikátorok felé tévedni. Este egyedül szigorúan csak szokott helyen. Pedig azt nem mondhatom, hogy olyan csinos lennék, inkább a szemem. Abban lehet valami, hogy ők is elmosolyodnak.

...a Gomba. Az emberek mosolyogtak buszmegállóban, buszon, villamoson, volt aki szóba elegyedett. Boldog voltam. Körülöttem is mindenki boldog. Tudom, hogy a Gomba. Még a József utcán a férfiak, nők is előreengedtek. Hatalmas ereje van egy széparcú Gombának.

te nyuszi, nem lehet, hogy azért történt egyszerően ez az egész eset, mert abban a rövidnadrágban voltál, amelyikben utcán, vagy kirándulsz? itt pedig megvan a maga rendje a dolgoknak, szokás, hogy hivatalos helyre hogyan illik. (megjelenni). és hogy te mint idegen, azonnal kiríttál a többi közül. valami, ami nem odavaló. valami, ami más. szóval, hogy csupán csak ezért viselkedtek veled másként az emberek. lehet benne valami természetellenesség, de az is lehet, miért is ne, éppen a fordítottja: valami önfeledt, gyermeki természetesség. nos, beállít valaki egy hivatalba,

nevezzük hivatalos helynek, csak úgy a legnagyobb ártatlansággal (kifestés, női kellékek nélkül) egy lenge ruhácskában (mert a gyermekek is a szülő oldalán valahogy így, innen már mindegy is a rövidnadrág), aztán mindjárt kíváncsi, kérdez, csoda-e a reakció?

Bár tartok tőle, mégis lejegyzem, valójában miért is nem tudok felszabadult lenni igazi nővel. Imént nézhettem egy rajzfilmet reggeli közben, s megerősített, pontosabban segített alátámasztani, amit addig is éreztem. Az igazi nő "galárd, gonosz, gyönyörű, csábító"— ezt már nem emlékszem honnan idézem, talán a rajzfilm, kihasználja erőnyeit a férfivel szemben, ...nos mondhatnám, mindigis féltem, tartottam a női nemtől. Az igazán nőies nő hatalma. Ezért maradtam inkább gyermek. Azonban ezt is lehetne egészen máshonnan megközelíteni. Mindenesetre az is valóság, hogy nézni igazán a nőies nőket, akik tudják magukról, hogy kellemes, vonzó, "jó nők", kíváncsivá tesz. Esztétikus látványa letagadhatatlan. De élni olyan nővel, akinek igénye minden figyelmet magára irányítani, nem tudom, képes-e férfi erre. Hosszú távon. Mert az ilyen nő semmiben nem tűr kompromisszumot, büszke, nem mondja ki konkrétan mit gondol, de elvárja hogy kielégítsék, megértsék, kedvében járjanak. Az ilyen nő igazi nő.

Nemrég, miközben én bántottam meg anyámat, akaratlanul, persze tudatlan, ő érezte úgy, hogy megbántott. ...hogy nem bántott-e meg. Talán mégis igaz, amit érzek, hogy nem tudok a nőkkel bánni. Anyámmal sem, ő se velem, miközben szeretem, és ő is szeret. Van hogy könnyes a szeme. Valamit elmulasztottunk mindketten. És ez mélyebb, mint amit másokkal érzünk, hogy szeretünk. A szem csak akkor könnyezik magától, amikor igazi érzelem. A felszínnek hiszünk, pedig ezek az igazi pillanatok. Volt hogy mondta, olyan idegen vagy, vagytok. "senkik és semmik", mackó is emlegeti néha... de hát mégiscsak született egy vers. Ha nem történik meg, nem mondja ki, nem lesz vers sem. Tehát mindenképpen hálás vagyok neki ezért. Érte. Mindennek van azért valami értelme, haszna. Ha mégis úgy hozza a sors, hogy jóban vagyok egy nővel, mindig általában félelem is kíséri. Sosem vagyok olyan igazán felszabadult, vagy csak ritkán. A férfiak esetében kevésbé félek, nincs ez a pánikfélelem, vakrémület.

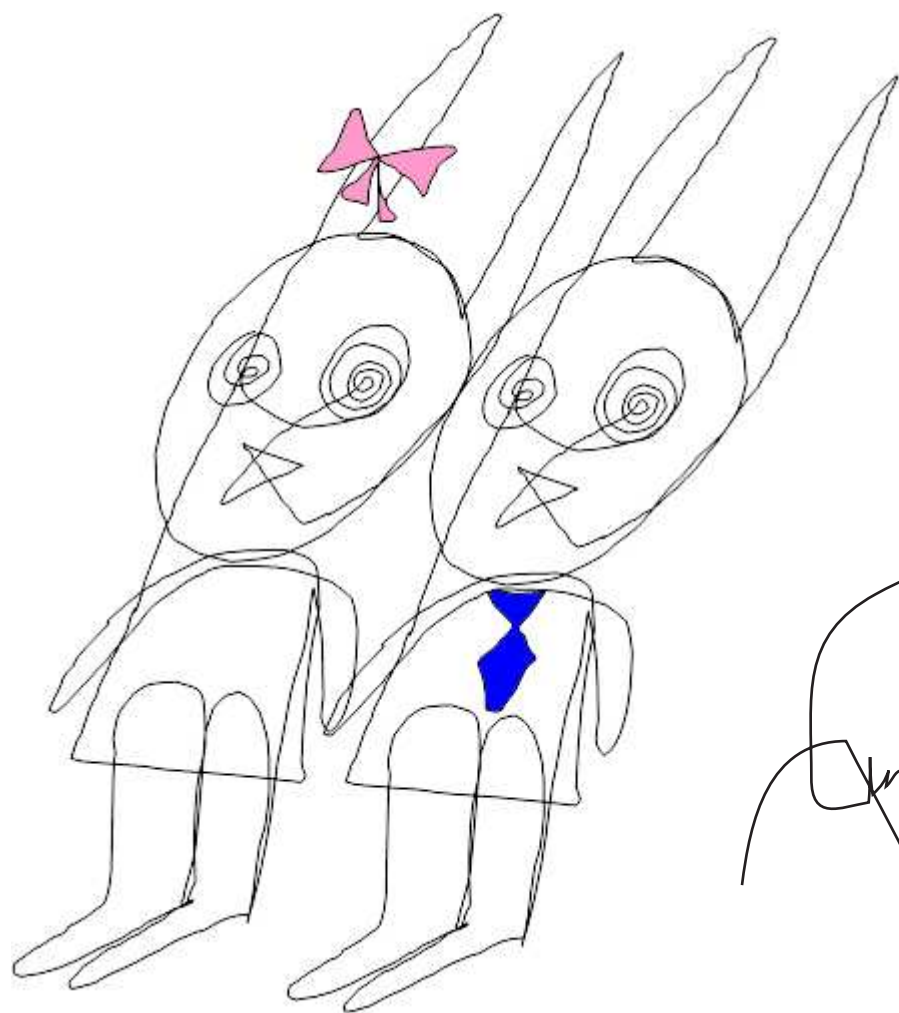
Különös, hogy ami természetes volna, átfordul. Megvan az a pont, ahol önmagát átbillenti a súly.

talán igen,
idegen arcban élek

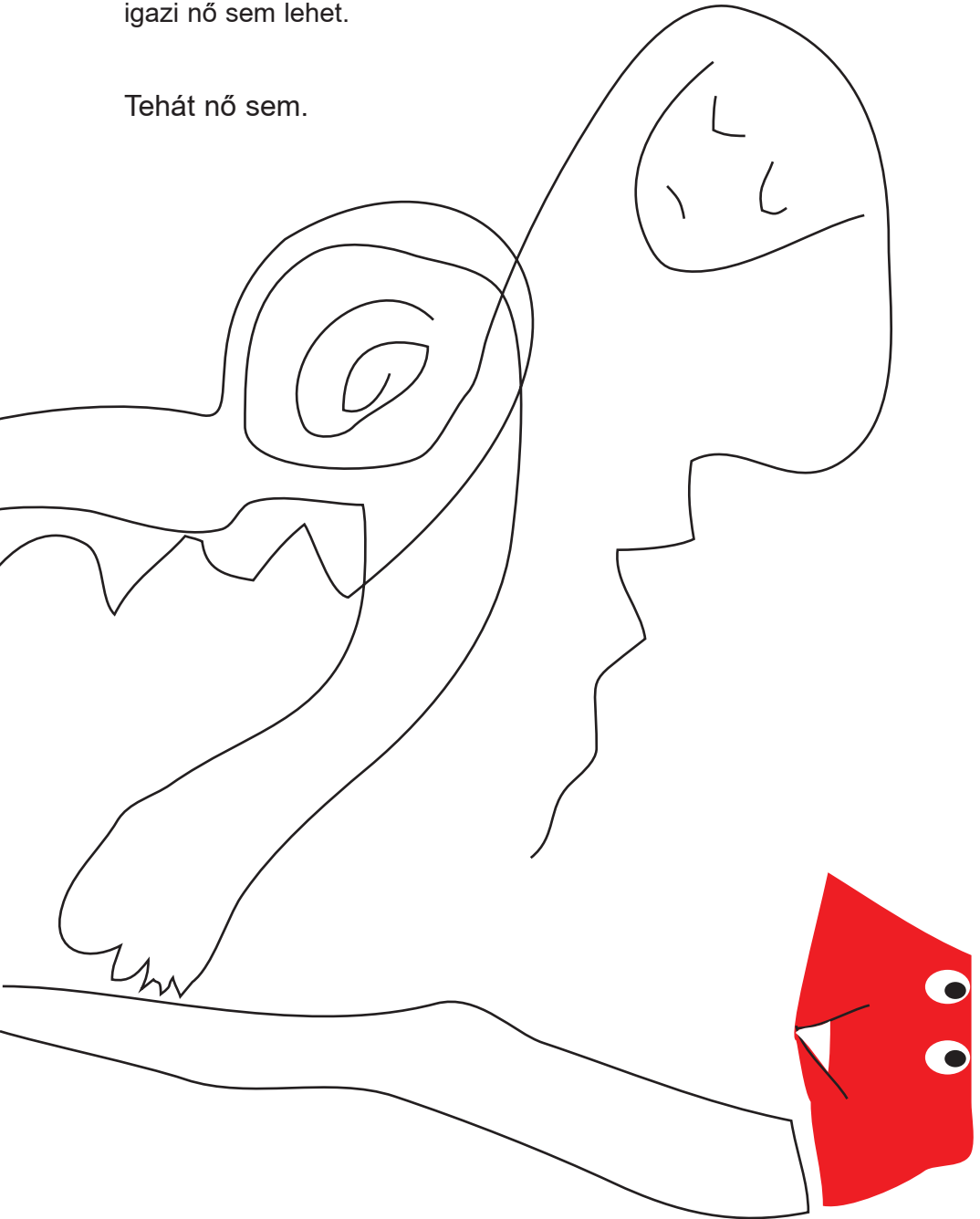

A fotók 2008-ban, a rajzok 1989, 90-es évek elején készültek.

Az ajtó magától csukódott be. Mindigis hittem, aki nem volt anya, igazi nő sem lehet.

Tehát nő sem.

Igenigen, én sem gondoltam, hogy illik a szex és nyugdij után a szövegem, meg aztán azért is hagytam most hétvégére a II. részt is, mert valóban szerettem volna igényesebben csinálni, írni. Napi meló után (még ha tanfolyam is) inkább csak a napló megy, levelek, ilyesmi. (na igaz, ezúttal kicsit nagy fába sikerült verni a fejszét. (fej/szét)

A mellékletekben külön is elküldöm a Nőnek lenni II. szöveget és a képeket, ahogy kérted, és egyben is a szöveget képekkel, hogy segítsen (ez már óriásfájlban nyitható). Én azért nem tördelem olyan pontosan, tüzetesen, de eligazításnak talán megfelel. A jpg képek mérete is szemléltetve a képes szövegben, kb. mekkorának szántam. Viszont függ az oldal szélességétől is, pl. ha két kép egymás mellé. Sok sikert a megoldáshoz. Nagyja úgyis fantázia és lehetőség egyvelegéből, van, hogy kompromisszumot kell kötni.
(de nyugodtan szólj, ha valamit másként csináljak)

(A meglepít viszont csak 1-2 nap múlva küldöm, technikai akadály, az valami egészen más lesz)

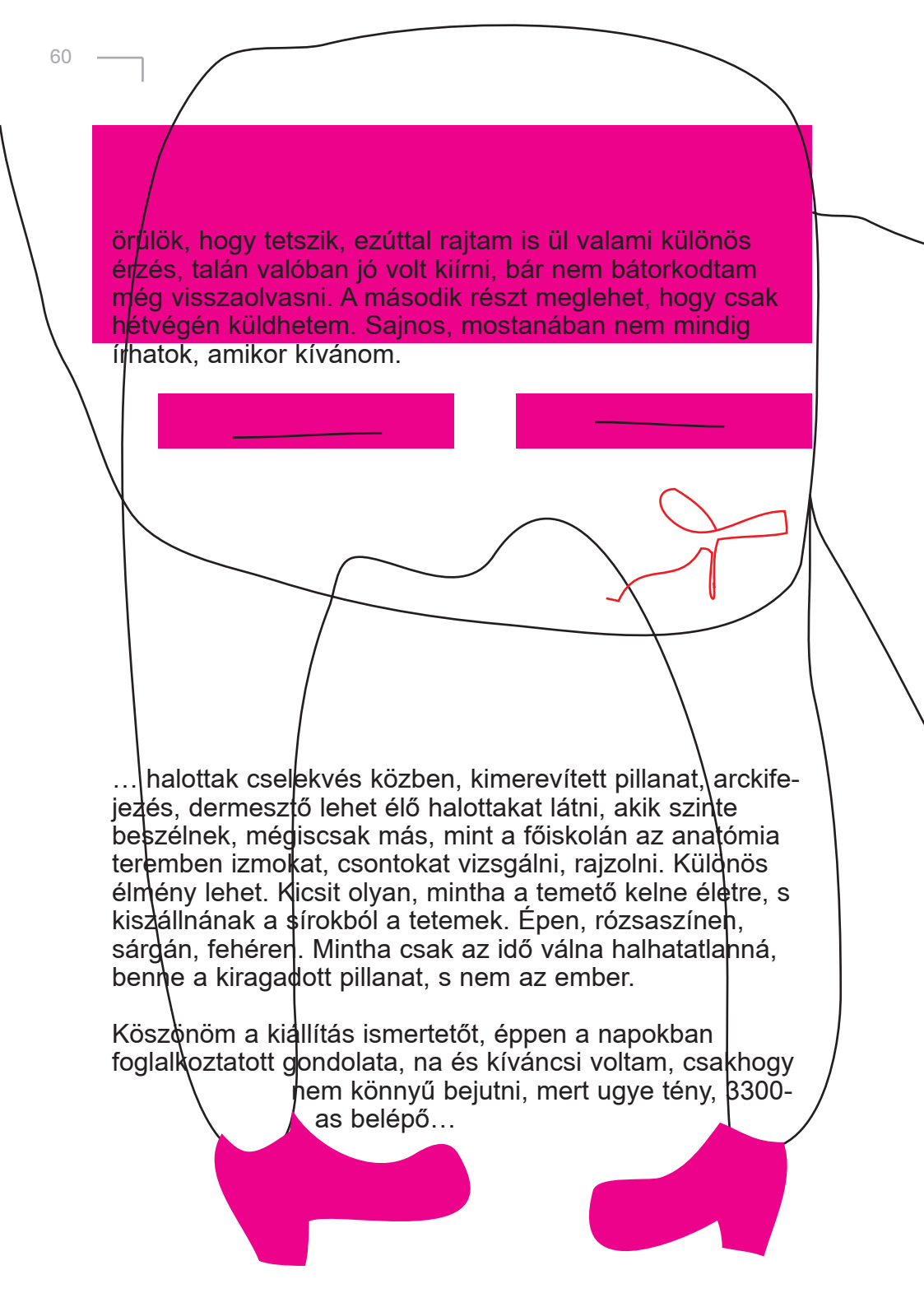

Jól, illetve elgondolkodtatóan jól éreztem magam az esten. S hogy a magam módján dolgozom fel, is nem éppen erre vall-e. Nekem mindig jót tesznek, előbb-utóbb:) az ICA-beszélgetések.

Hát, igen, már éppen fel akartam tenni (illetve magamban küszködve egy kérdéssel), hogy a 67 éves író is csupán írta (vállalta, kiírta) érzelmeit, vagy valóban voltak megélt szexek is, mert ugye nem mindegy, hogy pusztán reklám volt-e a bomba benne, az eladásért, vagy valóban "fejlődési regény"-ről beszéltünk. A maga módján, természetesen. S hogy a magam részéről, elhiszem-e, nem fikcióról van szó. Utólag: "egy egészen más, szabadabb hippi-közeg veszi körül, így a hirdetésfeladás nem is annyira meglepő gesztus a részéről" – ez már mindenképp egy lehetséges magyarázat, ami legalábbis a beszélgetésen is valóban továbbmutat. S milyen jó, hogy nem tettem fel a kérdést, nemcsak azért mert könnyen lebukhat az ember azzal, hogy nem olvasta a könyvet, hanem mert mindjárt kisegített, hogy együtt (szinte egyidőben kapva választ) egyszerre gondolkodtunk, ami végül a tusát illetően megnyugtató örömmel is töltött el. Aztán mivel úgysem teszek fel kérdést, hát csoda-e, meg lettem előzve.

S habár háttérben, de nem idegenül, mégis láthatatlan összetartozás köt össze bennünket, köszönöm.

Na és már csak a "zsuska" miatt is, mindenképp el kell olvasnom.

örülök, hogy tetszik, ezúttal rajtam is ül valami különös
érzés, talán valóban jó volt kiírni, bár nem bátorkodtam
még visszaolvasni. A második részt meglehet, hogy csak
hétvégén küldhetem. Sajnos, mostanában nem mindig
írhatok, amikor kívánom.

... halottak cselekvés közben, kimerevített pillanat, arckife-
jezés, dermesztő lehet élő halottakat látni, akik szinte
beszélnek, mégiscsak más, mint a főiskolán az anatómia
teremben izmokat, csontokat vizsgálni, rajzolni. Különös
élmény lehet. Kicsit olyan, mintha a temető kelne életre, s
kiszállnának a sírokból a tetemek. Épen, rózsaszínen,
sárgán, fehérén. Mintha csak az idő válna halhatatlanná,
benne a kiragadott pillanat, s nem az ember.

Köszönöm a kiállítás ismertetőt, éppen a napokban
foglalkoztatott gondolata, na és kíváncsi voltam, csakhogy
nem könnyű bejutni, mert ugye tény, 3300-
as belépő...

bár virtuális üzeneteimen keresztül végig azt éreztem, válaszoltam, noha megjelenés észlelése pillanatában pontosan élt bennem, hogy írok köszönőlevelet, hiszen ez volt első reakcióm, aztán valahogy összefolytam az idővel.

Csak most ahogy írod, eszmélek fel, hogy hiszen a konkrét levél megírása nem történt meg.

Tudod, vannak dolgok, amiket úgy élek meg, mintha megtörténtek volna, holott valójában, ha a kézzel fogható valóságot tekintem valóságnak, nem történnek meg.

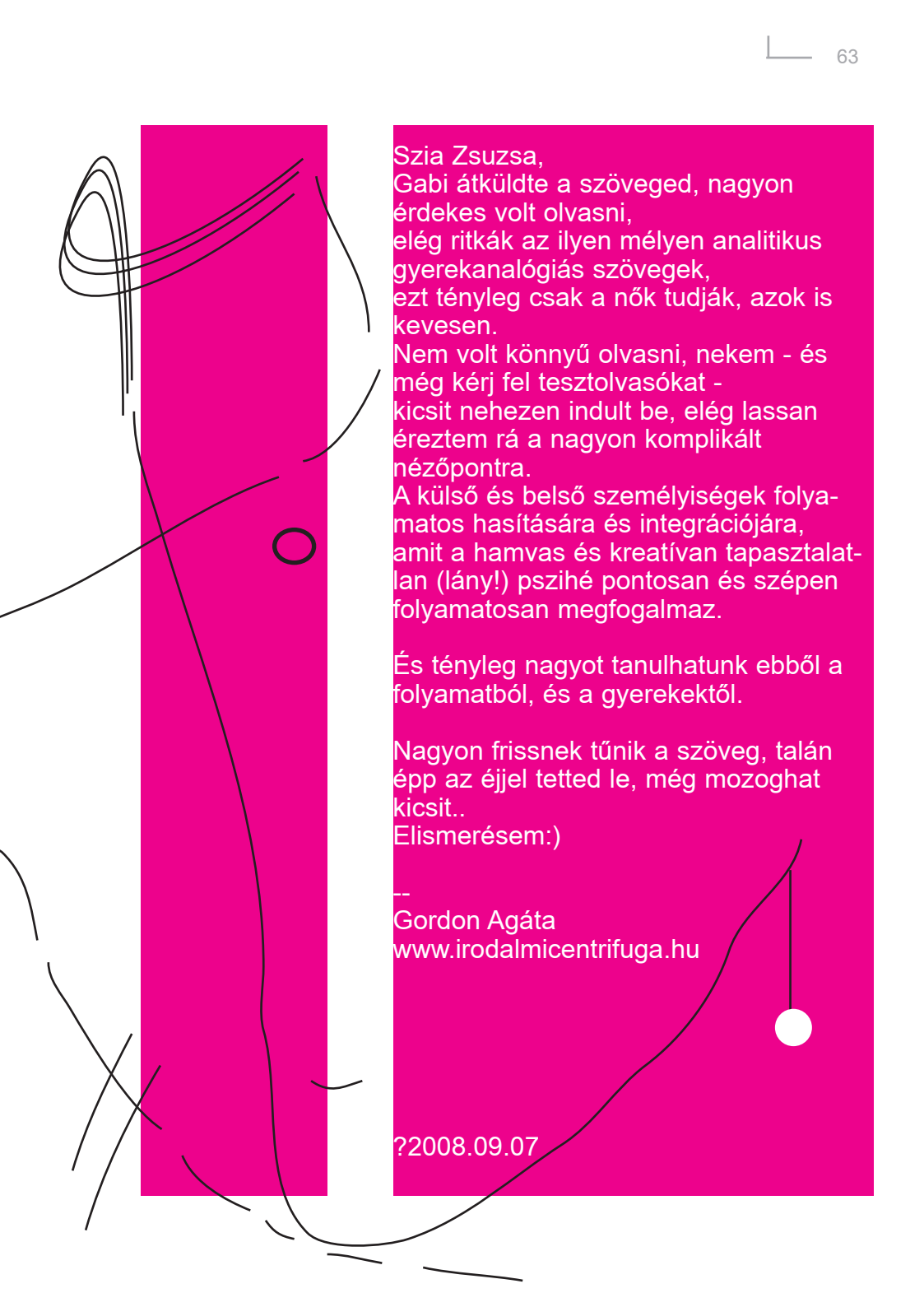

Ez is ilyen volt, úgy éreztem, hallgatásomban is ott az üzenetem, válaszom, bár nem egészen volt hallgatás, a naplómmal naponta átélek dolgokat, s azt hiszem, olykor válaszokat. Most mégis örülök, hogy írtál, mert te képes vagy a földre hozni, veled olyan egészen normálisnak, természetesnek érzem magam. És ez jó. álomvilágban is jó, de mégis szükség van olykor valami igazán megfogható tapasztalatra.

Azért örülök, hogy írtál, mert tudod amúgyis annyi a titok körülöttem, és szeretem, ha vannak olyan emberek, akik a földön járásukkal erősítik bennem a szintén földön járást. Igazán örülök annak amit tettél, olyan mintha kicsit együtt gondolkodnánk. Mintha kicsit eggyé válnánk az íráson keresztül.

Szeretnék majd, de lehet hogy csak szerettem volna küldeni egy kicsit "földönjáróbb" írást arról, milyen is nekem nőnek lenni, ne legyek mindig olyan titokzatos, hogy legyen ilyen is, nem mintha nem érezném magam abban az arcomban, szerepemben jól, sőt. De hogy egy kicsi más is. Talán akad annyi időm, hogy megírhassam a héten.

Igazán, nagyon örülök nektek, annak amilyen szeretetet érzek tőletek, törődést.

Szia Zsuzsa,
Gabi átküldte a szöveged, nagyon
érdekes volt olvasni,
elég ritkák az ilyen mélyen analitikus
gyerekanalógiás szövegek,
ezt tényleg csak a nők tudják, azok is
kevesen.

Nem volt könnyű olvasni, nekem - és
még kérj fel tesztolvasókat -
kicsit nehezen indult be, elég lassan
éreztem rá a nagyon komplikált
nézőpontra.

A külső és belső személyiségek folya-
matos hasítására és integrációjára,
amit a hamvas és kreatívan tapasztalat-
lan (lány!) pszihé pontosan és szépen
folyamatosan megfogalmaz.

És tényleg nagyot tanulhatunk ebből a
folyamatból, és a gyerekektől.

Nagyon frissnek tűnik a szöveg, talán
épp az éjjel tetted le, még mozoghat
kicsit..

Elismerésem:)

--

Gordon Agáta
www.irodalmicentrifuga.hu

?2008.09.07

szia Ildi, nem válaszoltam a helyszínnel kapcsolatban (talán

napuim úgy is akar, hogy minél
megjelen a maga medrében. de hogy a jelenlegi helyzet, hogy szükséges-e nekem jelen lenni:
irányítani is akar, hogy minél

n a távolból azért más a dolgokat igazítani!

(vártad), kissé zavarban vagyok, kell-e, jó-e nekem testben is megjelenni. hogy vagyok-e elég erős hozzá, felállalni. szembenézni. mert inne

2011.11.28.

forma nélkül forma nélkül
amikor a dolgok önmagukban léteznek

szia lldi, nem válaszoltam a helyszínnel kapcsolatban (talán vártad), kissé

innen a távolból azért más a dolgokat igazgatni, irányítani is akár, hogy
az már csak másodlagos kérdés, hogy ha nem Budapesten lesz, nem

(furcsa beszélgetésem volt magammal a tükörben nemrég a fürdőszobá
fürdőszobában születnek, azt gondolhatod, bolond vagyok, de nem erről

hogy szabad-e, vagy hogy máskor lehet-e, vagy ha igen, van-e mód

szívesen, boldogan csinálom, amit innen, amikor munka, akár
de hogy kell-e, szükséges-e ehhez kilépni

vagy a dolgok a maguk természetes

zavarban vagyok, kell-e, jó-e nekem testben is megjelenni.

minden menjen a maga medrében, de hogy a jelenlét, hogy vagyok-e elég erős hozzá, felállalni szembenézni, mert

valószínű, hogy ott lehetek, ha mégis Budapesten, akkor hogy oldom meg magammal...

ban, csoda-e, az eredendő dolgok vagy ágyban ébredéskor, éjszaka, vagy a

van szó, én tényleg elbizonytalanodtam, hogy jó-e az, amit teszek.

Lehet-e, kell-e, segít-e jobban csinálni, közegében érvényesülnek...

toll 'inga, és most a számítógép mellől beszélek.

te bizonyosan megértesz, azért írom le amit érzek.

szépeket, és nagyon hálás vagyok neked.

Zsuzsa

ó, igen, talán minden szál valahol felfele vezet az ösvényen. a szárnyak. mintha már nagyon közel lenne ez a mennyország.

játsszuk el, hogy minden megfordul. a szellemem hagyom itt, a földön, s a testemmel költözünk fel. de nem a halállal, hanem ezúttal az élettel kötve szövetséget.

Kedves

meg kell elégedned azzal, amit most leírok. Elfogadni azonban nem kell. Ha mégis, azt én köszönöm. Mivel, mint a strucc, fejjel a homokban, nem tehetek, hiszen a dolog, probléma? attól még ott, a felszínen, (bár megvallom, ez lenne egyszerűbb)

továbbra is ott leszek veletek, lélekben, szellemben, **ó, nem, nem, már régen átadtam helyem, amikor a szem kifordul**, és elképzelem a szemeket mennyei táplálékul, mint ahogy a szellemi táplálék maga is olyan, mint a kenyér, ha élni akar az ember. Mert akarni azt kell, ha van cél. De nem is cél ez, ha magamon végignézek, mint inkább valami ösztön, amit követni, legalábbis út, amin végigmenni (megélni, cselekedni ami adatott, valamiféle alázat). Persze tudom, szellemi

táplálékul adhat különleges embereknek erőt maga a puszta napsugár is, és akkor most itt mondhatom innen, hogy igen, amikor kilépek az ajtón, amikor elindulnak a lábaim, a lépcsők, az út, ami előttem, hogy akkor a lélek vagy a test az amit otthagytok.

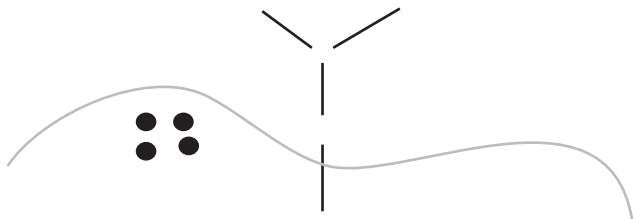
És mégis. A lábak, a test az, aminek ész (szellem) nem parancsol. A lábak, a test van, csakúgy, magában. Amikor az ész még menne, vágyja a táplálékot, kenyeret, aztán a láb mégis csakúgy magától, indul. Nem tudni hová, a maga útját járja, tudás?szellem felette nincs, nem bír hatalommal.

de miféle szellem (?) költözött belém, vagy inkább valami-féle vigyázó lélek.... hogy mosódik össze a lélek a szellemmel... vagy hogy a szellem is lehet rút, és szép is. amikor látásról, külső és belső egymásba fonódásáról,

de mit is akarok mondani. Azt a megoldást találtam, ami ésszt is (szellemet) és lábakat is kiszolgál. a lábaknak sem ellenállva, kiszolgálja, azaz eleget tesz mindkettőnek. Hiszen nem-e kenyér is meg napsugár is, ami életből, ha ember. Ha ember, legyen okos is, de érzelmeit se hazudtolja meg. Így egészséges az ész és test. Különös, gondolnám, ahogy a dolgok kezeim között megfordulnak. A kenyér lesz a szellemi táplálékul, s a napsugár a testté. Amikor a lábak elindulnak. Azt hiszem, igen, a test a napfényből táplálkozik. De amikor a lábak elindulnak, mindenképp. Persze, a sötétségnek is megvan varázsa, ha a lábaknak menni kell.

Nos, valami olyan, ami számomra megoldásként kínálkozott, hogy az ész, lélek az ami hozzátok költözik (mintegy szellemi úton), egyúttal leválik rólam, akár szőr, amit állat vedlik... cseresznyéskert? gyümölcsökkel... milyen szép... halottkert?halottaskert, furcsa, nincs is olyan, hogy halottaskert, csak halottas kocsi, nálunk, legalábbis, otthon, és ott inkább is olyan szomorú, de boldog halottaskert?

különös... itt, nem is tudom, talán ez nem is szokás, legalábbis, ott, odafönt, amire ha gondolok, megelevenedik,

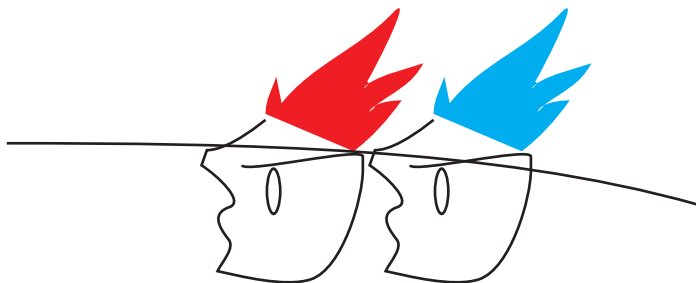
...nem, nem a klub, és innen már ez is olyan halovány, alig látom a fonalon, talán mert már régebben elválasztottam a tudatot a testtől. És itt még csak nem is a ?cseh film?más, igen, jóllehet, szlovák, ...azonos címe... a kert.... a kertben, valami gyümölcsös, vagy erre is inkább csak ilyen távlatból rosszul emlékszem.)

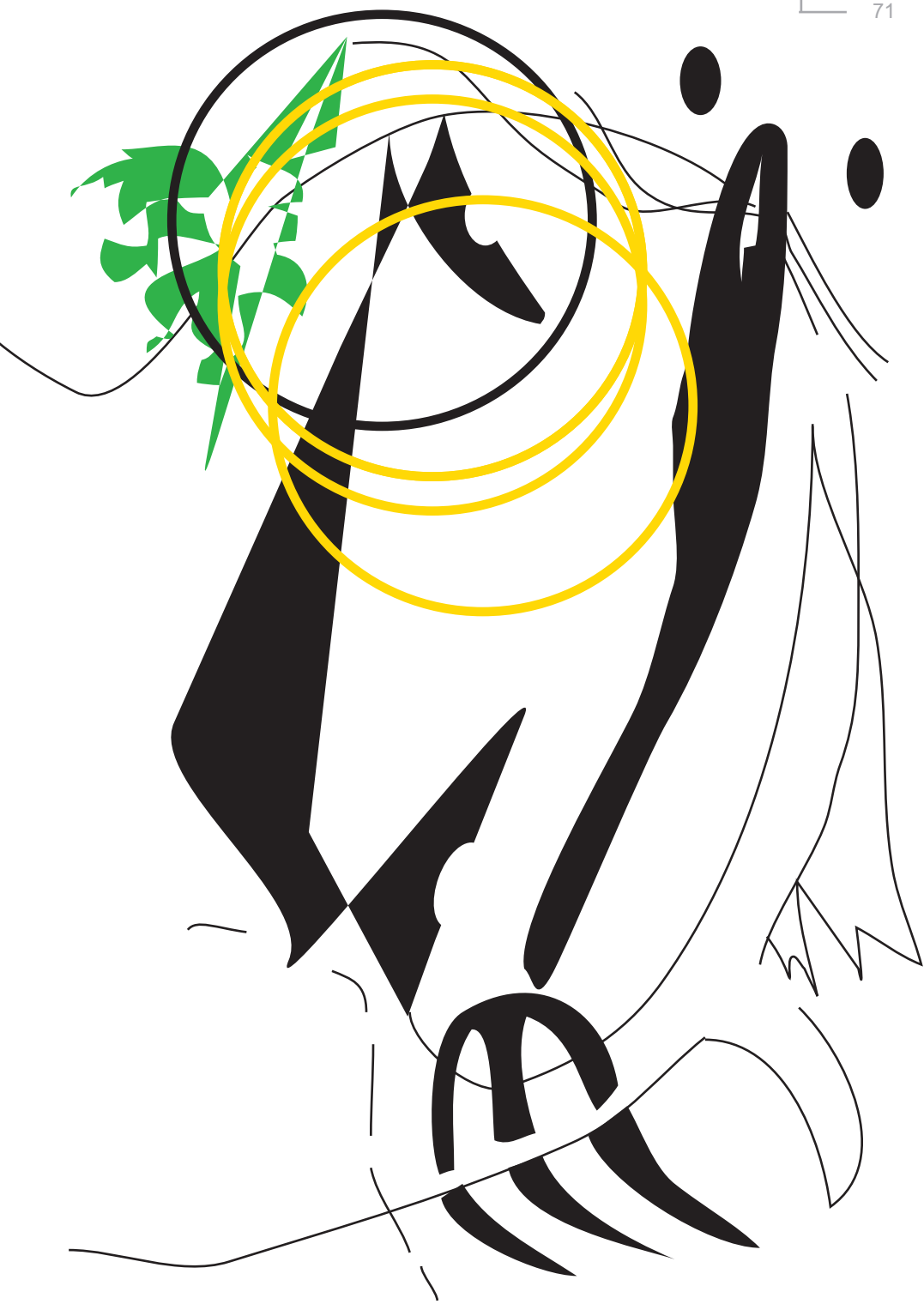
A kert. köszönöm. ez így már olyan szép, mintha odafönt, mintha már megérkeztem volna.... egy különös kert.

szellem és test szétválasztása.... ? de ki ismerheti előre lábai nyomát.

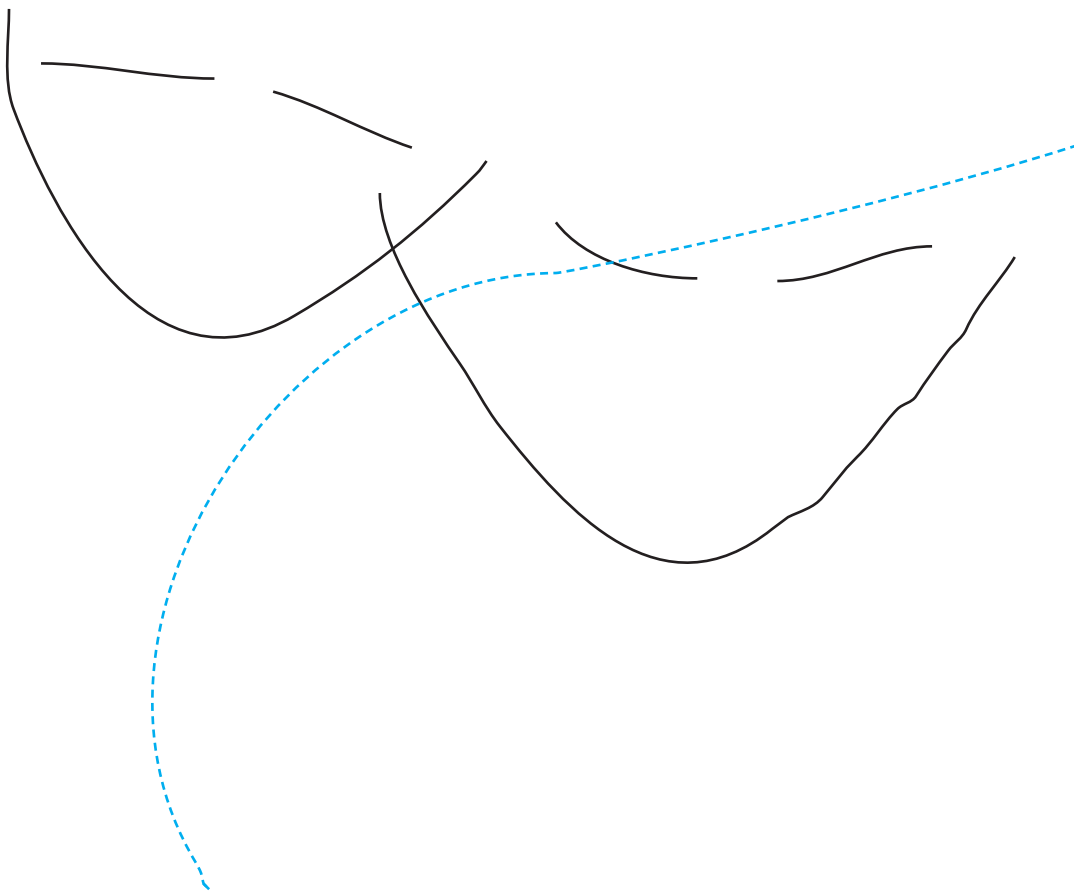
és ott, fönn, ebben a különös kertben, miért kellene a szellemet és testet szétválasztani?

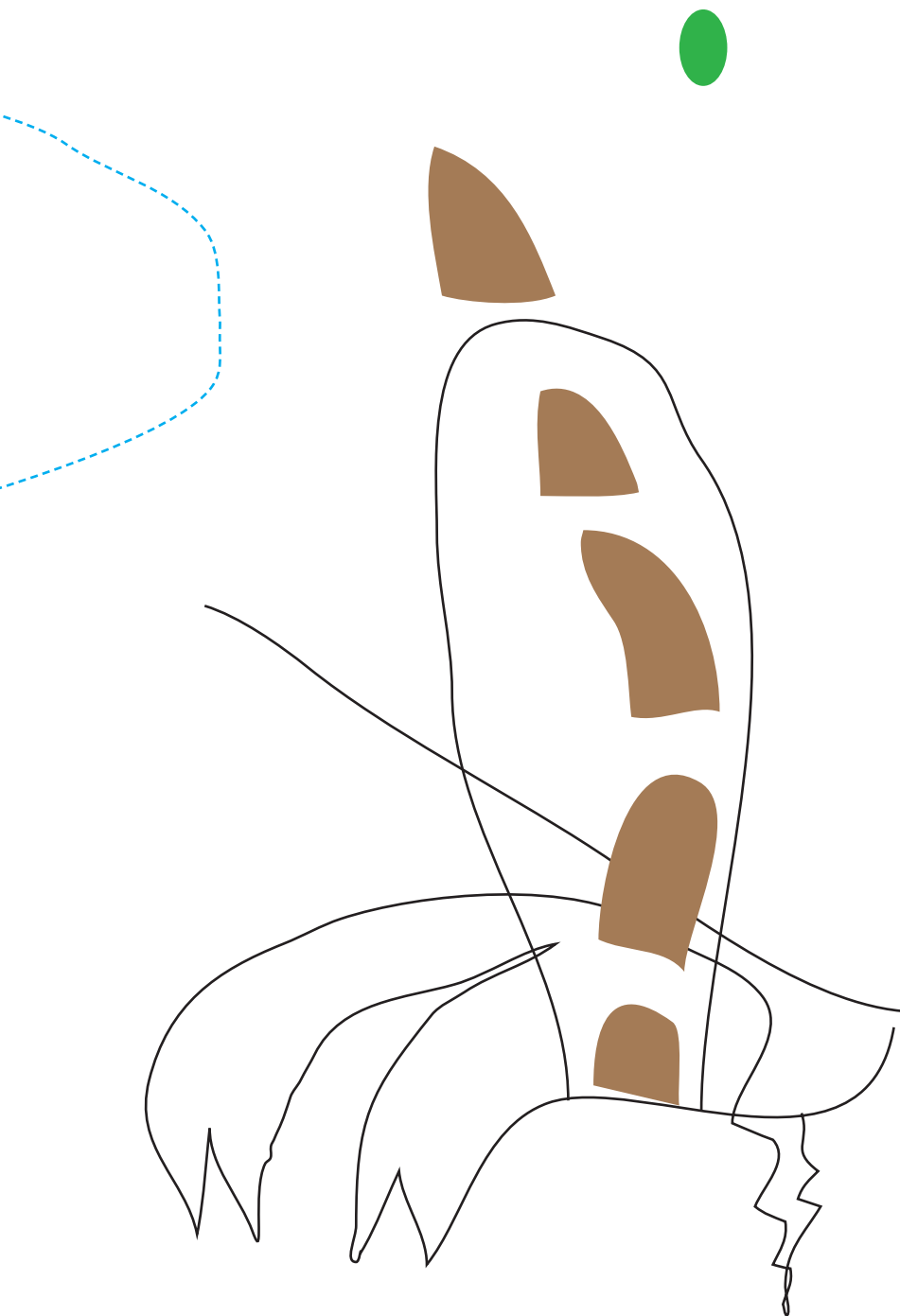
...vagy ott már nem számít, hogy test-e vagy szellem, mert nincs test, és szellem sincs. valami más van. és hideg vagy meleg... vagy ha már test nincs, sem érzünk hideget vagy meleget.

a boldog halottaskert.... boldog kert... az valami nagyon szép lehet. szinte érezni a testeket. a felszabadult, **lehellet-** szerű testeket. hogy miért írom már másodszor, lehellet, két ellet. mint amikor ellik a lehellet. ott, ahol a lehellet nem száll el. rá kell helyezni súlyokat. éppen csak annyit, hogy ne szállhasson el. hogy szabad szemmel is látható legyen. -hat, -het, -hessen, ezek is mind olyan megfoghatatlan testek, sok, nagyon sok kell belőlük, hogy valami rajtuk keresztül megszülessen.

Kedves Attila,

jól van, értem is amit mond, de ez még akkor is olyan távoli. küldök inkább néhány másik szöveget. nem erőltetem nagyapát (nagyapót), hiszen ez az egyetlen ilyen hagyományosabb formában írt szövegem. hogy egy hosszabb szövegből, nem tudom, hiszen azt még nem éltem meg. ami hiányzik. vagy megéltem, csak nem tudom még, hogy ebből a szövegből. talán egyszer kapok egy jelet, amin elindulhatok. talán éppen ez a jel.

próbáljuk meg más vonalon. mentségem, ha lehet ilyen, hogy azon a reggelen úgy ébredtem, nagyapót kell elküldenem. talán csak eltévedtem. talán nem jött el az idő, talán már el is múlt. olykor annyi minden összezavar az ösvényeken. máskor kitisztul. most itt van egy egészen zöld színű ösvény. tele lombok, ilyesmi. nem garantálok semmit, vagy hogy ez valóban más lesz. remélhetem-e, hogy ezúttal nem ugyanúgy fog kijönni.

(...és ha regény, abból egy részlet... akkor lehetne, elképzelhető, hogy működne? visszatérni. Különös, hogy valóban eredetiben úgy szerepel, I. és II. rész. Elején és valahol 2/3 részénél. Aranymetszés? Nem tudom. Utólag töröltem a rész megnevezését az egészben. Talán valami magyarázat, hogy valóban nem gondoltam folytatni.

Nem, azt hiszem képtelen vagyok egy regényt megírni. Csupán eljátszom a gondolattal. Lehetetlen abba a térbe, visszamenni. Ami ott és akkor vége volt. Talán egy egészen

másik nyelvbe, valami ismeretlenbe költözni, akár hosszab-
ban, valóban regény erejéig. Egészen máshonnan kezdeni.
Ezek az utak hosszú távon kifürkészhetetlenek. És hát,
innen, minden elképzelhető.)

De hogyan visszatérni abba a múltba, ezzel a fejjel, ezzel
az arccal? 13 év... még tizenhárom...még, aztán lassan
meghalunk)

amin elindulni, mert itt és most úgy tűnik, nincs esély. és akkor majd nemcsak apró tűszúrásként érzékelem, hanem el is gondolkodtat, amit ír.

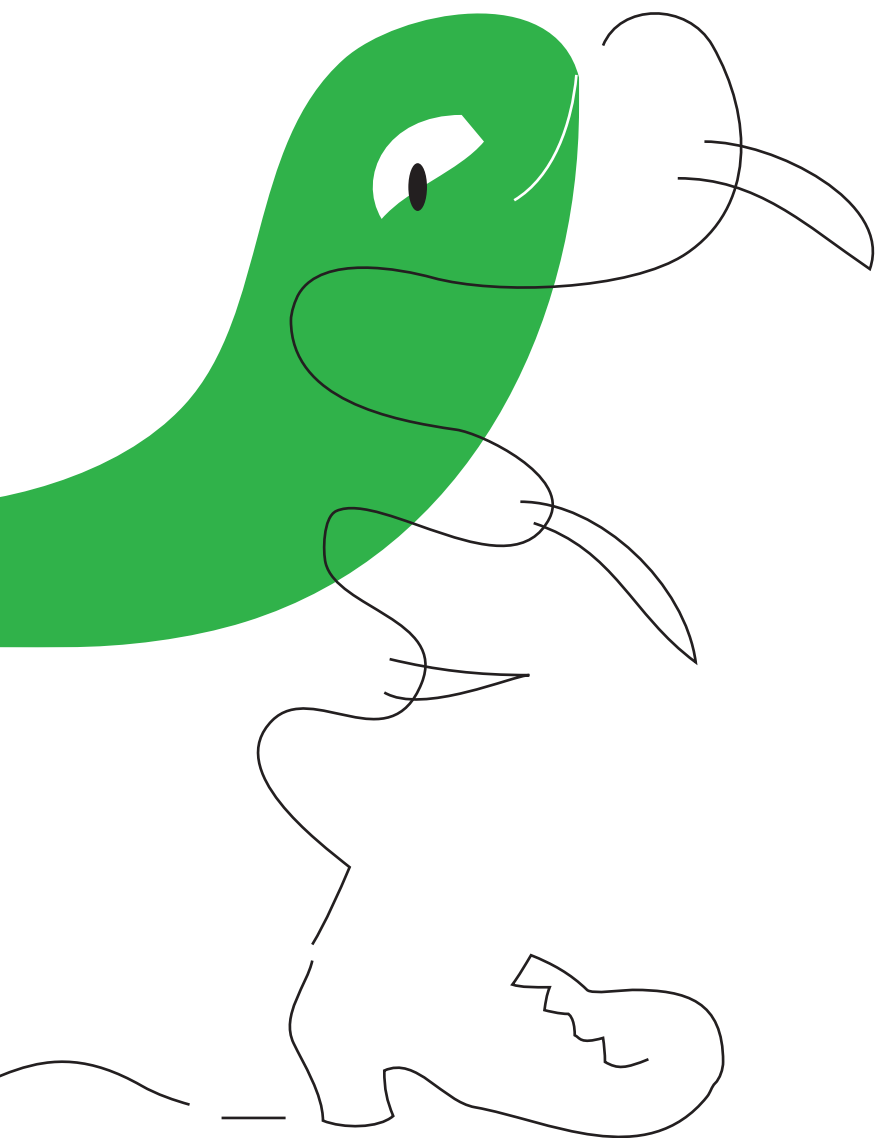
, hogy innen kijutva jó érzése lesz. de más. talán annyit megér, hogy kipróbálja.
remélhetem-e, ha egyszer bemegy, nem ugyanúgy fog kijönni.

új forrásból

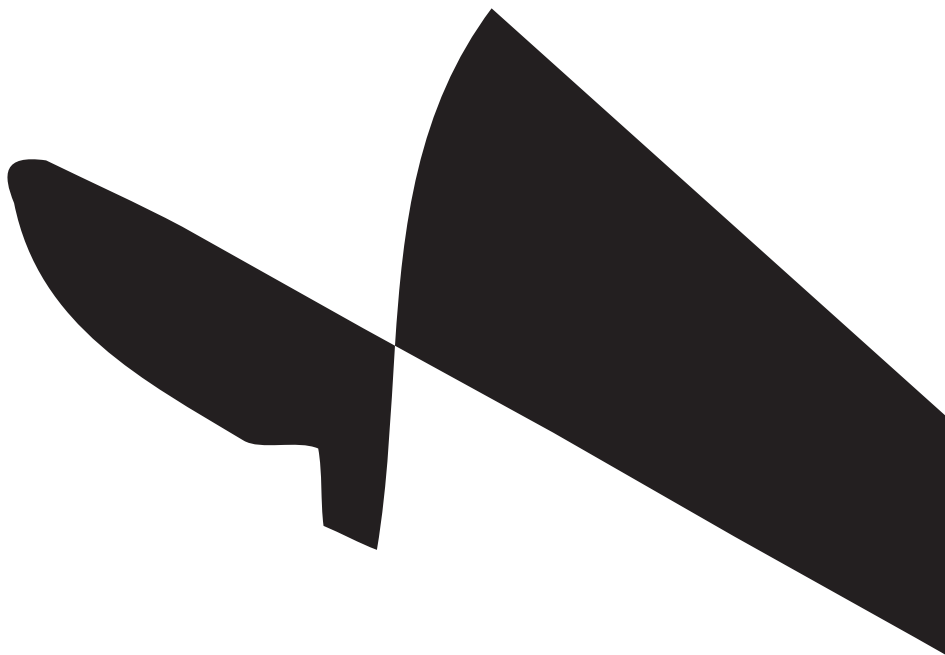

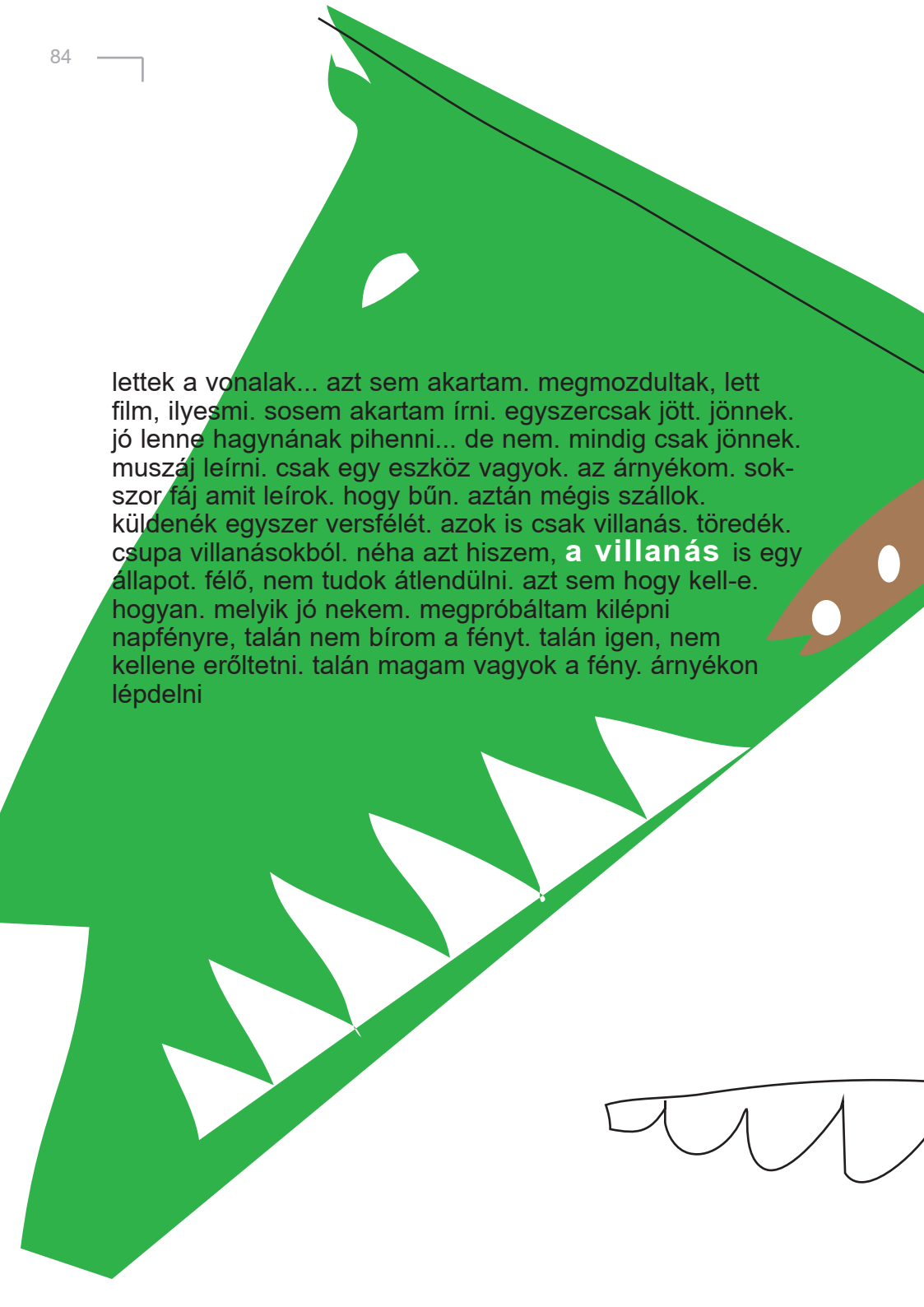
új forrás Szerkesztőség részére **Tisztelt Szerkesztőség**

Egyéb művészeti tevékenységeim mellett (képzőművészet, film, animáció), pár éve foglalkozom írással. Jól, rosszul, többé-kevésbé. A mellékletben csatolt prózát azonban szeretném nagyobb nyilvánossággal ajándékozni, hogy többen megismerjék, olvassák. Ezért küldöm el Önöknek, amennyiben megfelelőnek találják, publikálásra.

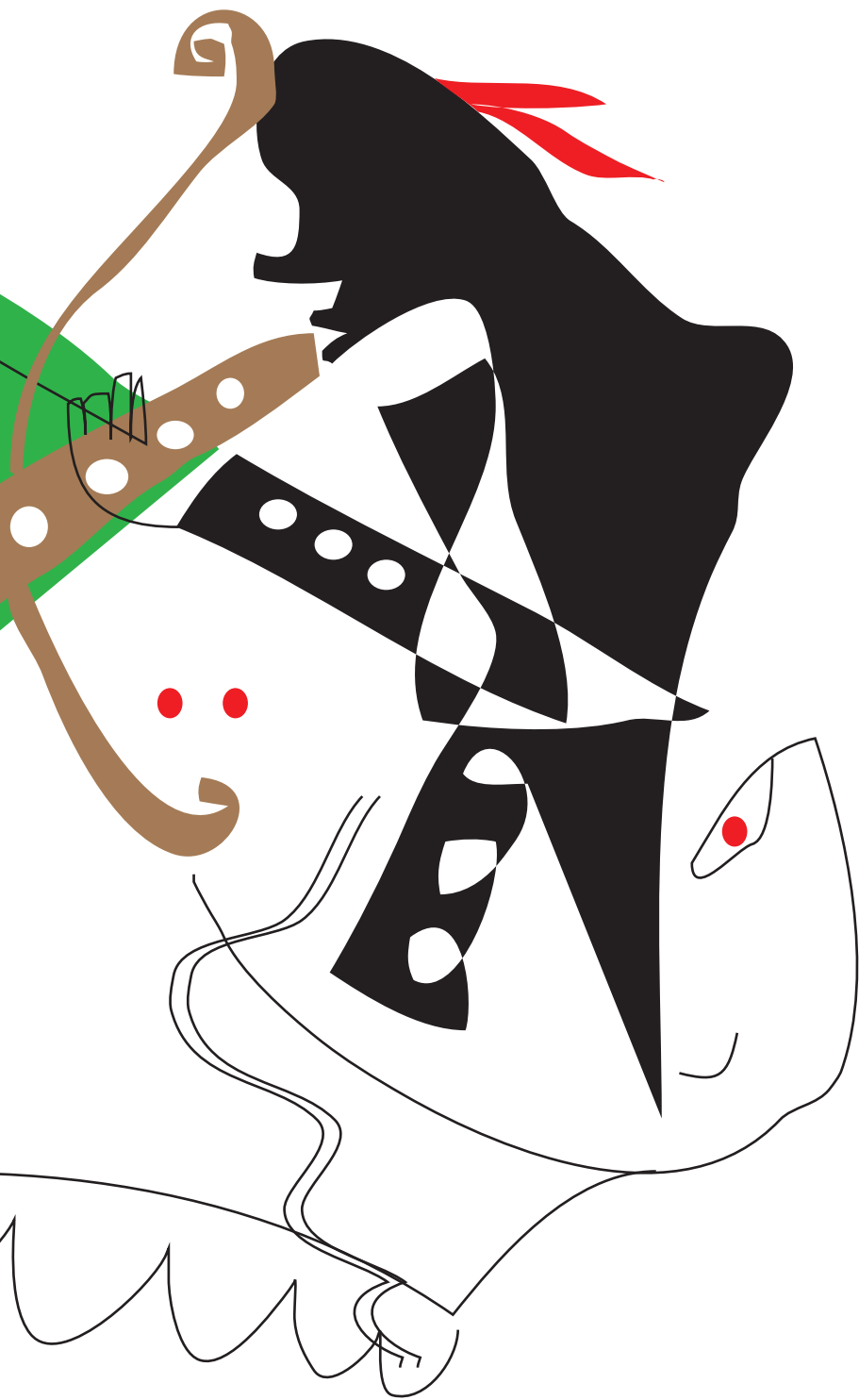
Üdvözlettel,

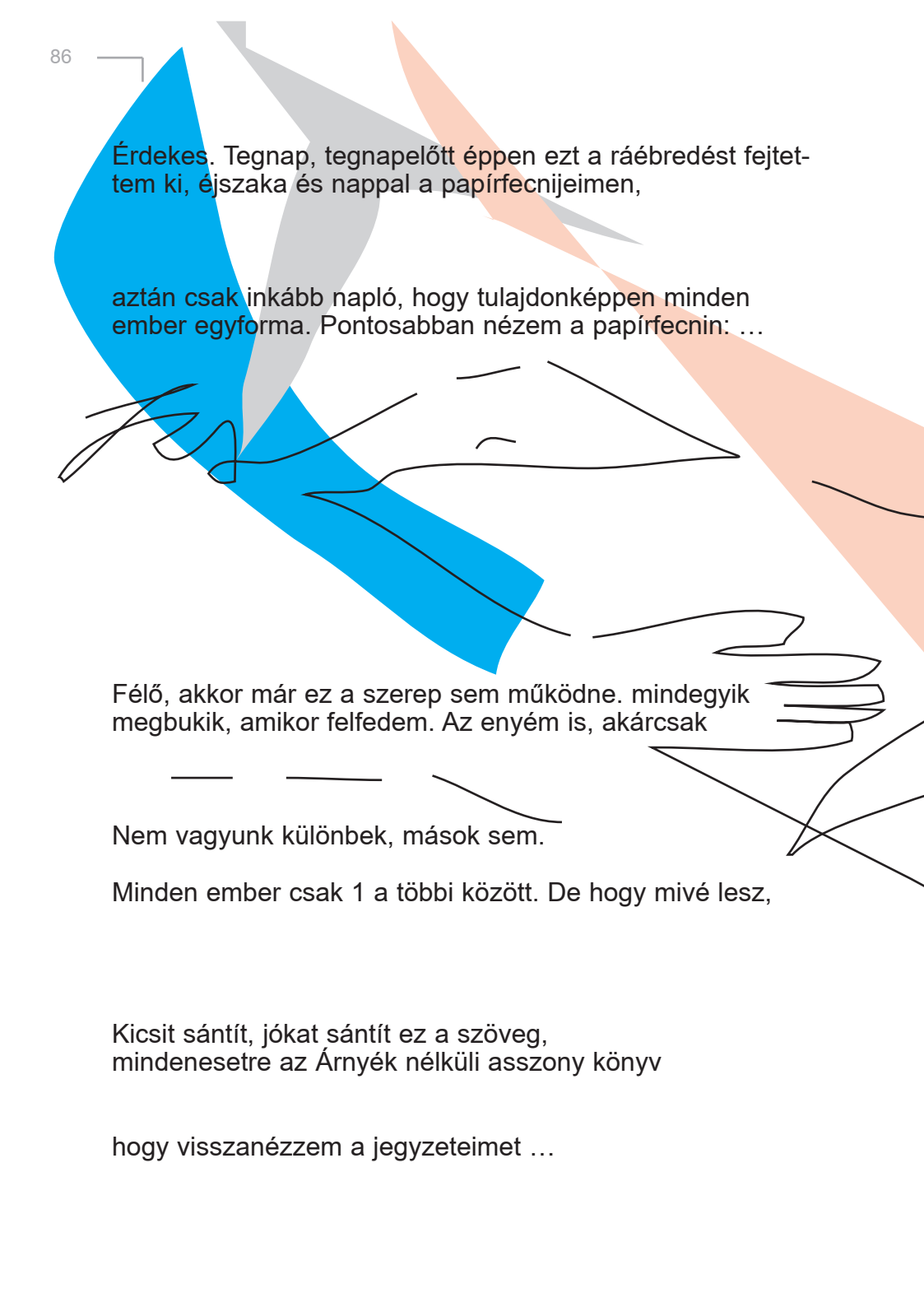

lettek a vonalak... azt sem akartam. megmozdultak, lett film, ilyesmi. sosem akartam írni. egyszercsak jött. jönnek. jó lenne hagynának pihenni... de nem. mindig csak jönnek. muszáj leírni. csak egy eszköz vagyok. az árnyékom. sokszor fáj amit leírok. hogy bűn. aztán mégis szállok. küldenék egyszer versfélét. azok is csak villanás. töredék. csupa villanásokból. néha azt hiszem, **a villanás** is egy állapot. félő, nem tudok átlendülni. azt sem hogy kell-e. hogyan. melyik jó nekem. megpróbáltam kilépni napfényre, talán nem bírom a fényt. talán igen, nem kellene erőltetni. talán magam vagyok a fény. árnyékon lépdelni

Érdekes. Tegnap, tegnapelőtt éppen ezt a ráébredést fejtetem ki, éjszaka és nappal a papírfecnijeimen,

aztán csak inkább napló, hogy tulajdonképpen minden ember egyforma. Pontosabban nézem a papírfecnin: ...

Félő, akkor már ez a szerep sem működne. mindegyik megbukik, amikor felfedem. Az enyém is, akárcsak

Nem vagyunk különbek, mások sem.

Minden ember csak 1 a többi között. De hogy mivé lesz,

Kicsit sántít, jókat sántít ez a szöveg,
mindenesetre az Árnyék nélküli asszony könyv

hogy visszanézzem a jegyzeteimet ...

nyomok után kutatva

kellemes volt nemrégiben hallgatnom az önálló estjén.
 ...másképpen, büszke lehetek gyengeségeimre.
 ez ad némi humort is az ellentmondáshoz.
 az "(egyszer majd)" kicsit fenyegetően hangzik. miért lenne
 valaha is ilyen szerencsém.
 hogy kinek is van zártabb világa?
 egészen véletlenül egy versét olvastam, azonnal beugrott.
 valójában a szerző, miközben hallgat, eléri, hogy csak róla
 beszéljünk. szinte fölösleges is voltam az eszmecseréhez.
 nevezhetjük, nézőpont különbözőségnek.
 apai szerepről volt szó. volt valami meghasonlottság
 benne. ez is ízlés? ...olvasat kérdése

(bzs.

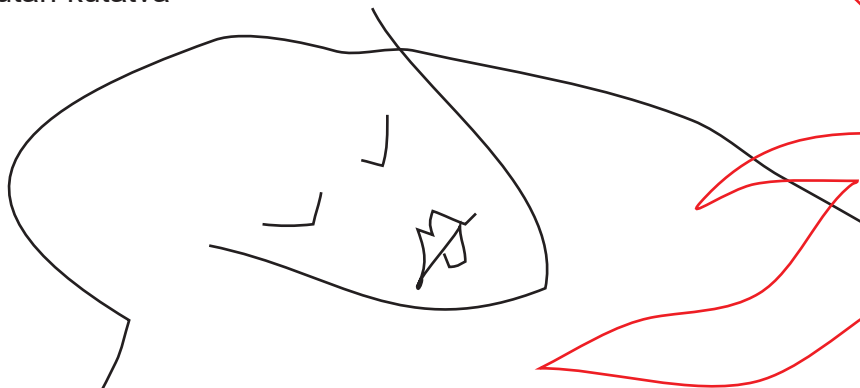
*kellemes volt nemrégiben hallgatnom az önálló estjén.
 másképpen, büszke lehetek gyengeségeimre. ez ad némi
 humort is az ellentmondáshoz.
 az "(egyszer majd)" kicsit fenyegetően hangzik. miért lenne
 valaha is ilyen szerencsém.
 az is lehet, fölösleges voltam az eszmecseréhez. mind-
 végig nem rólam beszélünk.*

az is lehet, magam is tévedek. miért ne lehetne ilyen szerencsém.

bzs.

nyomok után kutatva

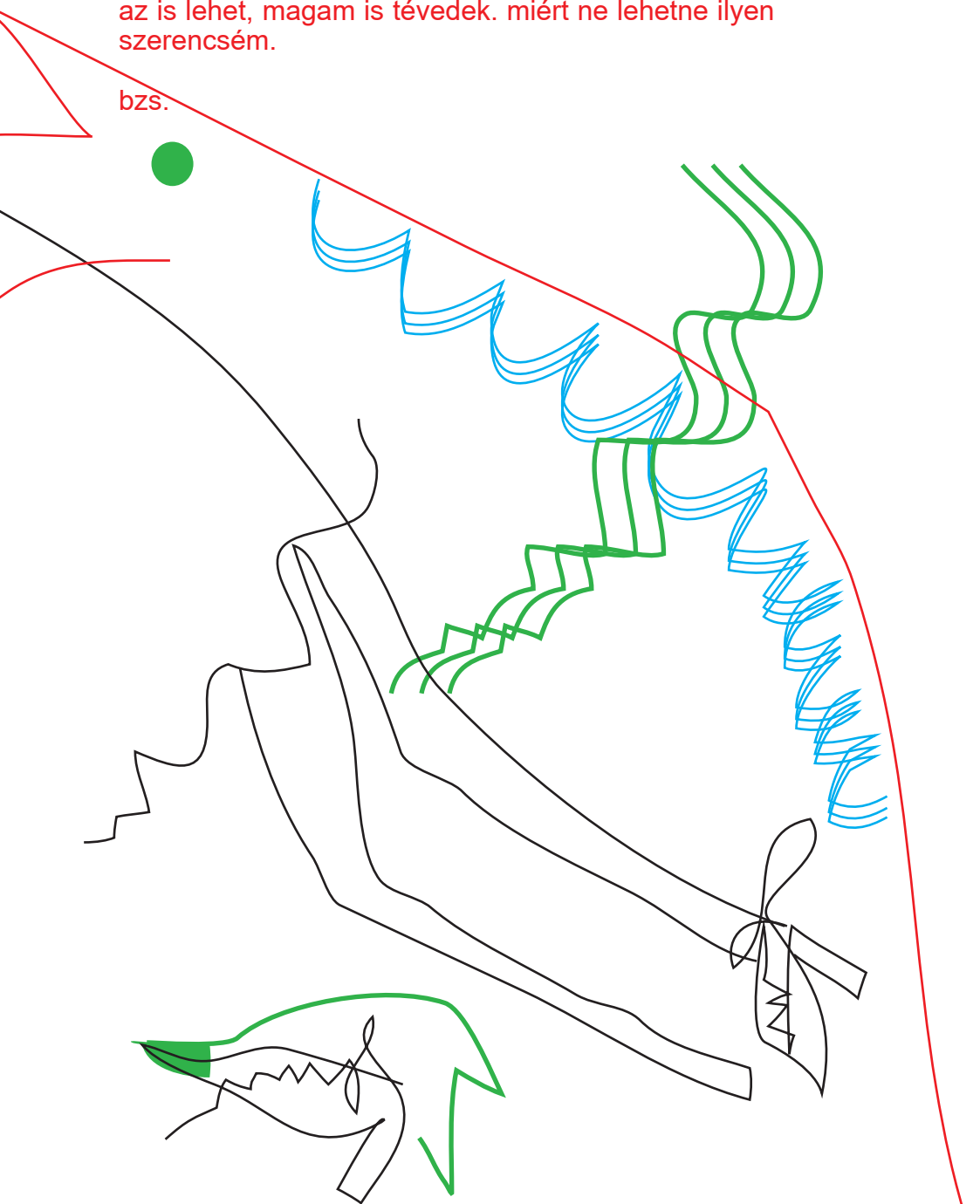
kellemes volt nemrégiben hallgatnom az önálló estjén.
 ...másképpen, büszke lehetek gyengeségeim-
 re. ez ad némi humort is az ellentmondáshoz.
 az "(egyszer majd)" kicsit fenyegetően hangzik. miért lenne
 valaha is ilyen szerencsém.
 hogy kinek is van zártabb világa?
 egészen véletlenül egy versét olvastam, azonnal beugrott.
 valójában a szerző, miközben hallgat, eléri, hogy csak róla
 beszéljünk. szinte fölösleges is voltam az eszmecseréhez.
 nevezhetjük, nézőpont különbözőségnek.
 apai szerepről volt szó. volt valami meghasonlottság
 benne. ez is ízlés? ...olvasat kérdése

 bzs.

kellemes volt nemrégiben hallgatnom az önálló estjén.
 másképpen, büszke lehetek gyengeségeimre. ez ad némi
 humort is az ellentmondáshoz.
 az "(egyszer majd)" kicsit fenyegetően hangzik. miért lenne
 valaha is ilyen szerencsém.
 az is lehet, fölösleges voltam az eszmecseréhez. mind-
 végig nem rólam beszélünk.

az is lehet, magam is tévedek. miért ne lehetne ilyen szerencsém.

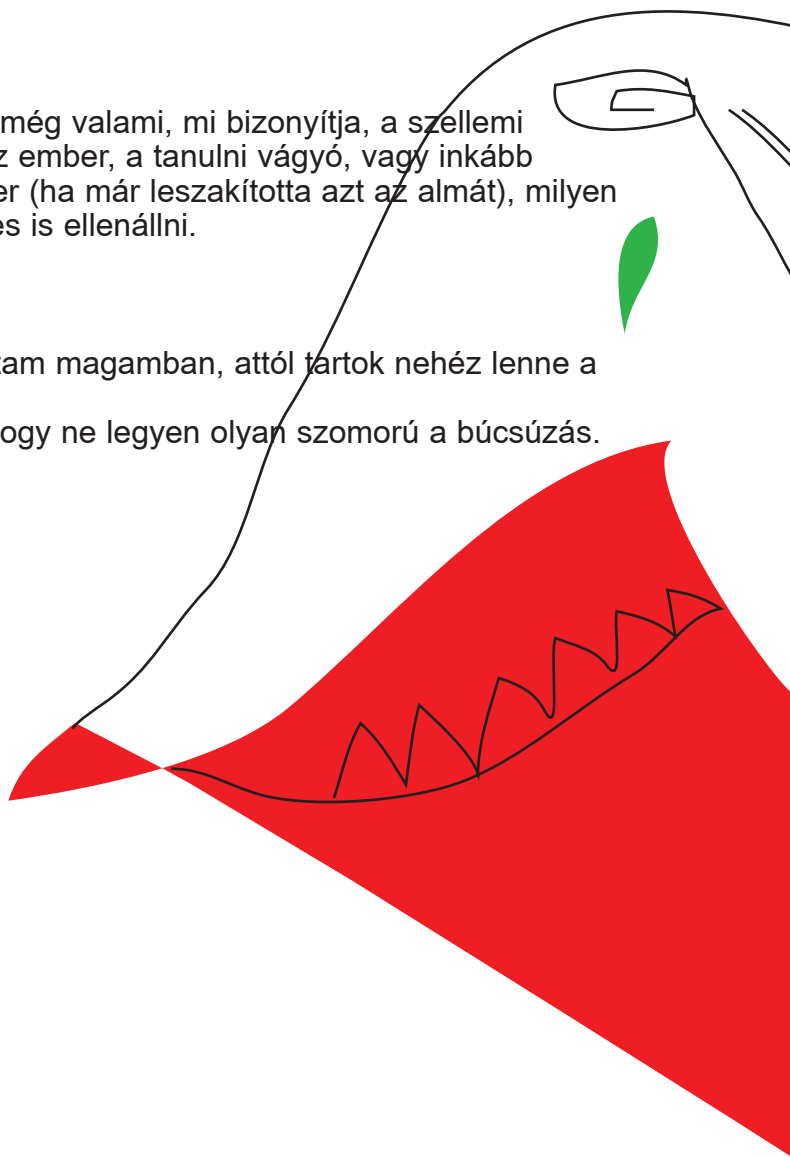
bzs.

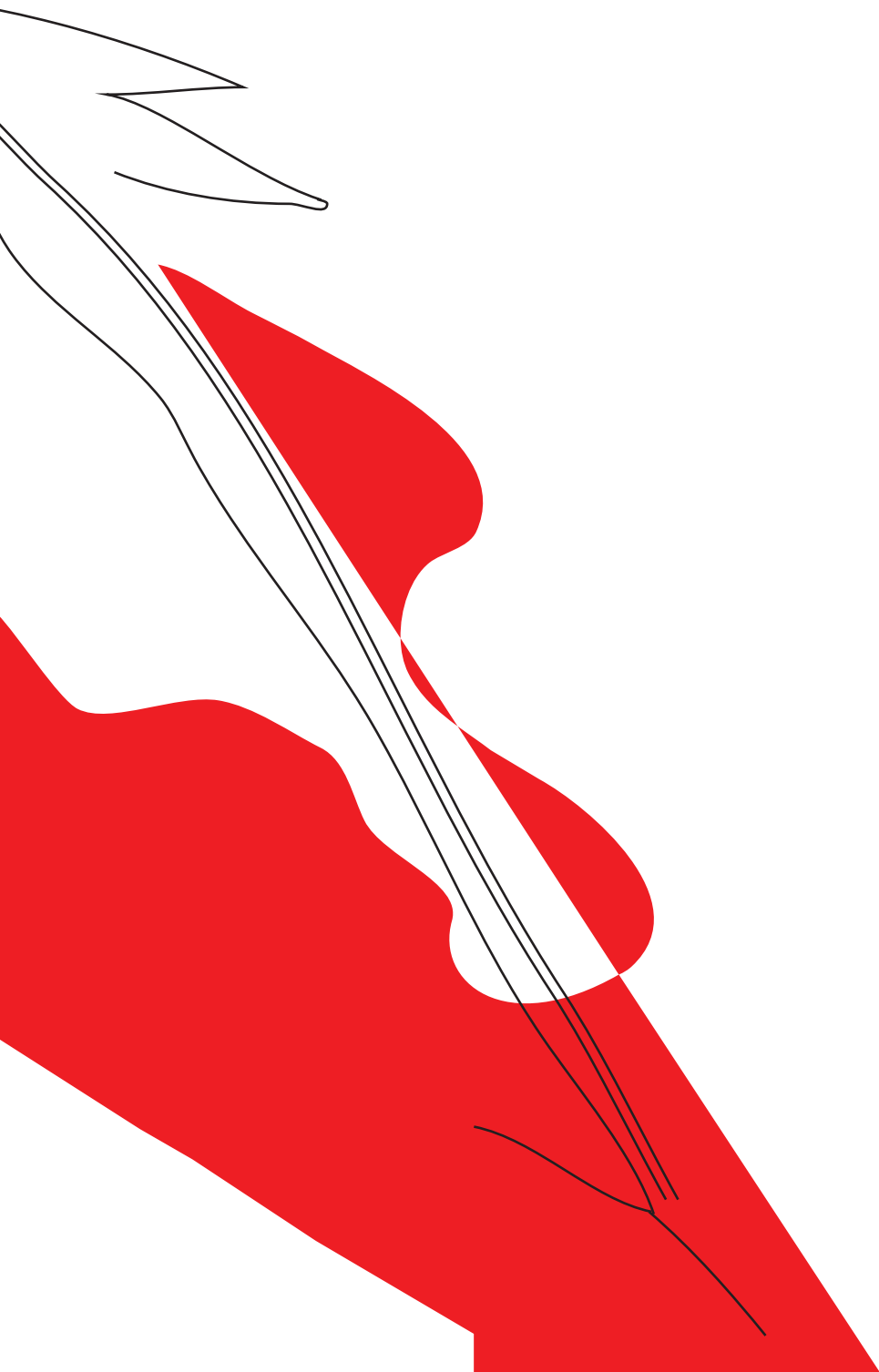

Van azonban még valami, mi bizonyítja, a szellemi tápláléknak az ember, a tanulni vágyó, vagy inkább kíváncsi ember (ha már leszakította azt az almát), milyen nehezen képes is ellenállni.

Mivel ápolgattam magamban, attól tartok nehéz lenne a lemondás.

Na, ez csak hogy ne legyen olyan szomorú a búcsúzás.

Kedves Attila,

nehéz most összeszedni gondolataim, mert amit mondani szeretnék, azt nem tudom röviden. minden alkalommal valami olyan elé állít, hogy magyarázkodnom kell. pedig nem követtem el semmit, csupán így működöm. amikor villanást említett, akkor villanásként, amikor széttartást, akkor meg széttartásként. úgy tűnik, pontosan érti, hiszen rámutat minden alkalommal, a lényegre. mondhatnám azt is, koncepció, de ez sem állná meg helyét, hiszen minden vonás folyamatában alakult, előre semmi nem volt szándékos, ami az úton vezetett. azokat sorolja fel, melyek fő jegyei, jellemzői írásaimnak. de mind úgy állítja elem, mintha az valami bűn, de legalábbis nem követendő, nem helyes vagy elfogadható út lenne. mintha elvárna egy helyes utat, legyen az egész felé törekvés, akkor, amikor pontosan tudja, hogy nem vagyok képes rá, mert nem ebben működöm, létezem. a villanások, a széttartás, az elkezdett, majd több szálon vezetett, de nyitva hagyott, le nem zárt gondolat, vagy a lezárás helyett egy újabb, előzőektől egészen eltérő fordulat, szál indítása... a körben mozgás, hullám, ilyesmi, amikor a szöveg visszatér ahonnan elkezdődött, vagy a párhuzamos szálak érintkezése, aztán a kizökkenés, a váratlan fordulattal. bár egyensúlyra törekszem, egy előre nem látható, mégis szinte pontosan kirajzolt mederben folynak szövegeim, képtelen vagyok egyenesként, egészként működni. valahonnan indulni, és valahová biztonsággal, biztosra véve, érkezni. hiszen hogyan írhatnék máshogy, mint ami vagyok. bármilyen szokatlan, minden formát el tudok fogadni, bele tudom élni magam, amikor pl. kívülről, mondjuk, olvasok. de saját írásaimnak, működésemnek korlátai vannak, amikhez viszont idővel hozzászóltam. túlságosan bejáratott ösvények ezek, melyek nem csak az írással kezdődtek a magam mögött hagyott 20 év alatt (másik 20 mögöl). az írás szinte beleolvadt a többi műfajba, amiben gondolkodom, de mára már önálló életet él. amik viszont még előtttem, sem okoznak

nagy meglepetést, mert ami eljövendő, is hozzátartozik, kapcsolódik ahhoz, ami van, vagy már elmúlt. minden egy körfolyam. hogyan működhetnék egészként, egyenes tengelyen, amit elvár, ha egyszer eredendően más vagyok. ugyanakkor, képlékeny ez a fajta szöveg, megengedi hogy belenyúljak.

ha segíteni van szándéka, és lát esélyt, úgy kérem tegye nyíltan, és én a szöveg érdekében megteszem amit lehet, amennyire tőlem telik, ha meg nem, akkor odébbállok, semmi értelme, hogy raboljuk egymás idejét. azzal, hogy tudomásomra juttatja, érti a szövegeim, de nem fogadhatja el. nem pontosan körvonalazza, amiben esetleg tovább-mozdulhatnék, mégis a lényegre tapint. nem enged közelebb, nem avat be, hogyan lehetne a szövegből többet kihozni. talán mert valóban az az út amit sejtet, de nem mond ki, már indulásból nem találkozik a koncepciójával. és nem bízik abban, hogy összeérhet.

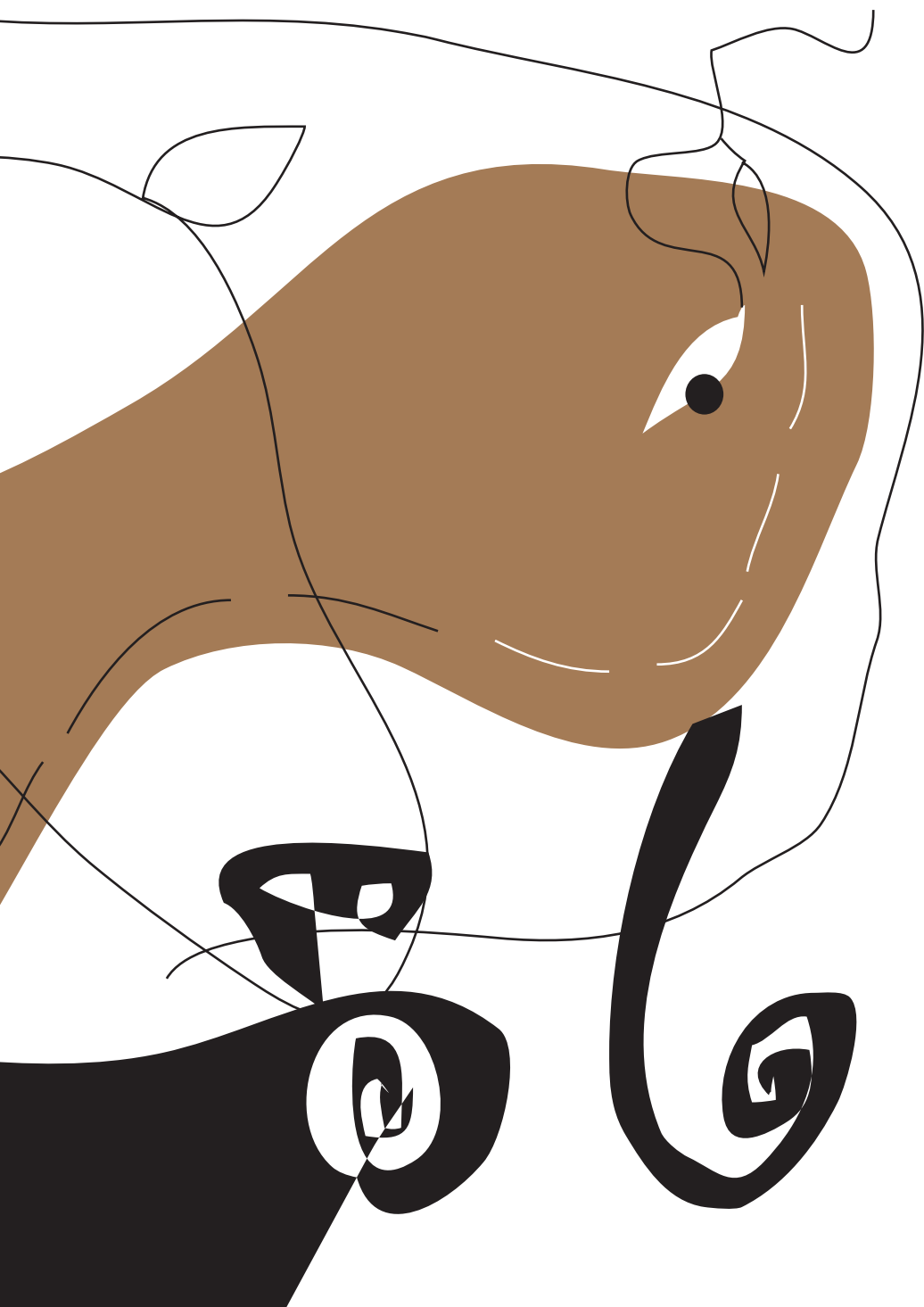
ha szétfutnak is a szövegeim bizonyos pontokon, mégis van egy kohézió, egy téma. látszólag mennek szabadon, akár a vonalaim, a szövegek is, járják a maguk útját, ha úgy tetszik, széttartva, mégis van egy meder, amiben összetartanak. igyekszem, amennyire tehetem, benne tartani. legtöbbször a kör másik vége, ahová érkezik. ahonnan elindult, összeér. ha nem is annyira tudatosan, mégis valahol szerkesztem szövegeim. ha széttartanak is, közben tartani. sosem hagyni, hogy szétessenek. ha belemenne részletesebben, akár rá is mutatnék. pl, hogy a Test és Én szöveg végén két út adódott, két megoldás, egyik, hogy a lezárás ott legyen, ahol visszatér a kezdéshez, az anyánál. kerek lett volna. vagy legyen egy plusz fordulat az utolsó bekezdés ráadással, ami valóban "széttartás", de úgys felfogható, mint egy kiszólás, újabb szál. végül az utóbbinál döntöttem, amikor elküldtem. ez nem jelenti azt, hogy ez volt a jobb megoldás.

kérem, ha semmi esélyt nem lát, és nem tudja ezt a koncepciót, egyben szövegeim háttérében létezésem, működésem, gondolkodásom elfogadni, ne válaszoljon. úgy érzem, elfáradtam. hogy semmire nem juthatunk. nekem sem éri meg erőltetni, annál is inkább, mivel előbb-utóbb kényelmetlenül érezném magam ebben a kilátástalan helyzetben. csak sodródni valami felé, pontosabban továbbra is eltartani attól, amit ért, de nem fogad be.

legalább olyannal érvelt volna, ami nem jellemző szövegeimre, akkor valóban azt mondhattam volna, ne raboljuk egymás idejét. de tovább válaszolt.

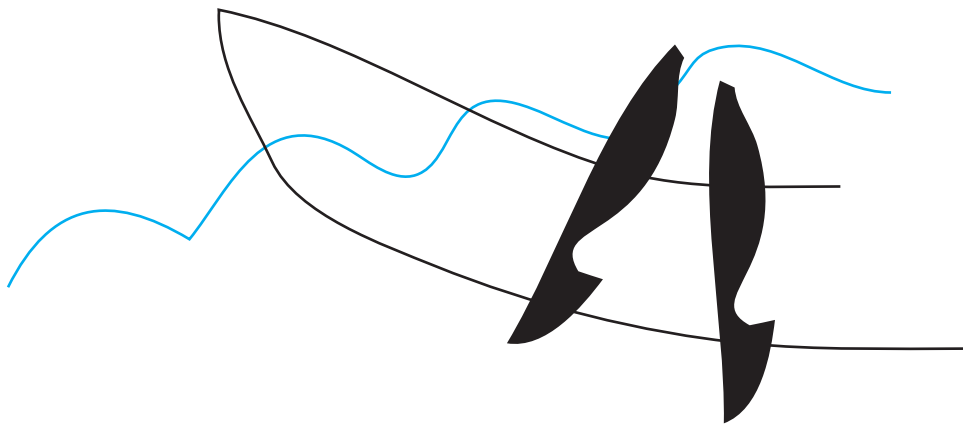
ha megbántottam volna, úgy elnézést kérek. nem szándékos volt. de időnként muszáj kiírnom magamból, ami nyugtalanít. talán megérte, ha meg nem, is el kell fogadnom.

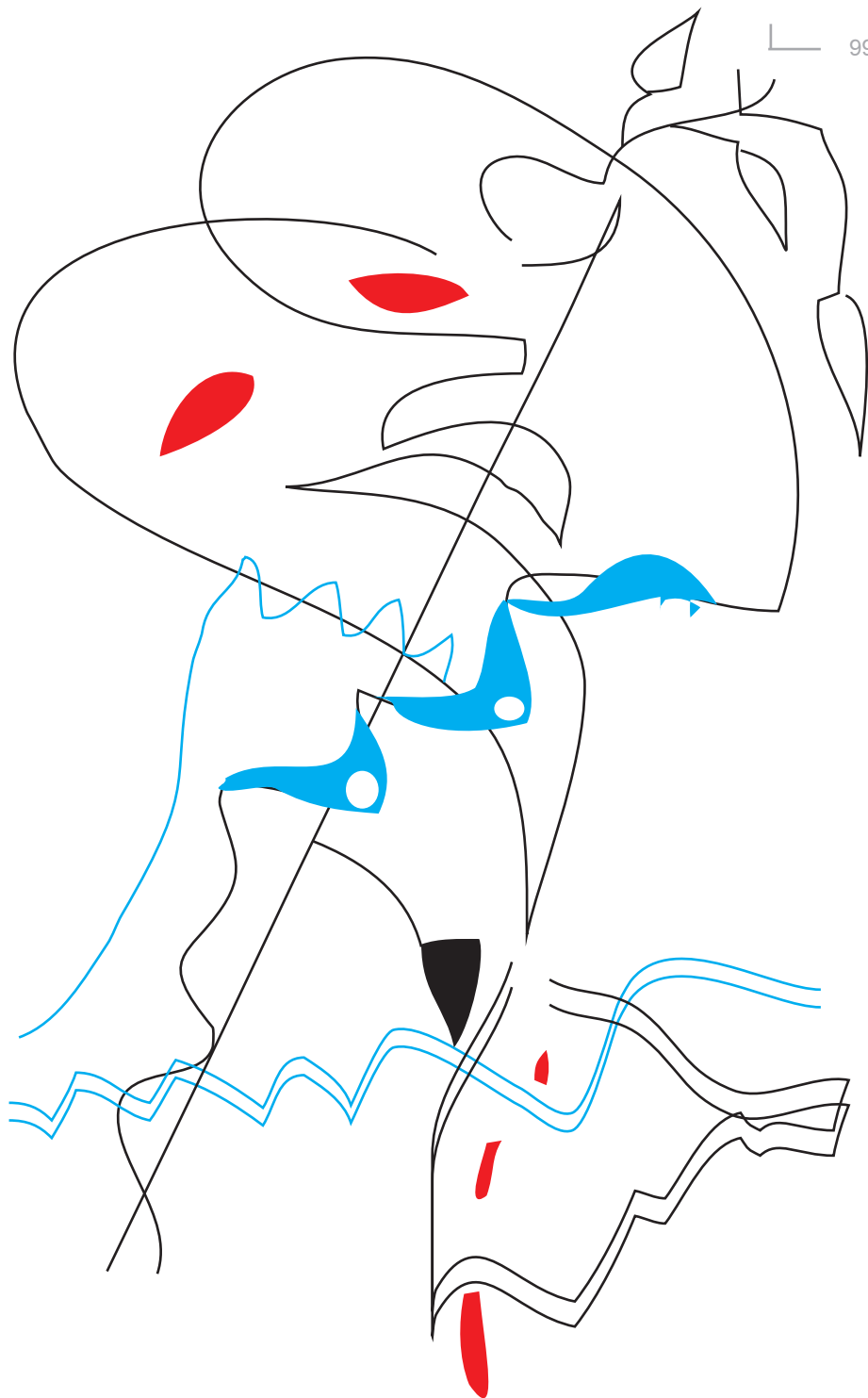
bármit is gondol, bárhogya is érez,

és nem hittek, és nem hittek, és nem hittek, újra és újra meg kellett mászni. újra és újra elárul majd. sosem bízik bennem. újra és újra vár, mikor jön a pillanat, újra meg újra, megfeszíteni. és én újra és újra megmászom, el akarom érni a kezét. aztán mindig visszahullok. sosincs elég erő. megtartani. s te is csak nézel, mozdulsz arra, amerről a kezek tartanak. mindig amerről fúj a szél. nekem ezt is, ott is tartani. megtartani magunkat magammal. árny vagy. fény. a fénynek árnyéka. egy fényt kell benned elérnem, de sosem tudom, hol van, merre jár. néha kiemeled a kezem a fényre. kiemelsz magadból, aztán hagysz süllyedni. hát lehet-e hinni, létezel, létezem. melyikünk valóságosabb.

*a szárnyaim. a szárnyaim kellenének, talán csak nem vettem észre, ahogy felemelkedtem.
talán mégis meg kellene kapaszkodnom a korlátba. semmiség. elragadtatott a lendület. azt hiszem mégis megtörténünk. valamelyik másik időben.*

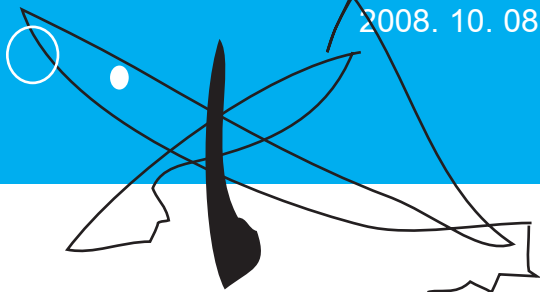
szeretkezés egy halottal

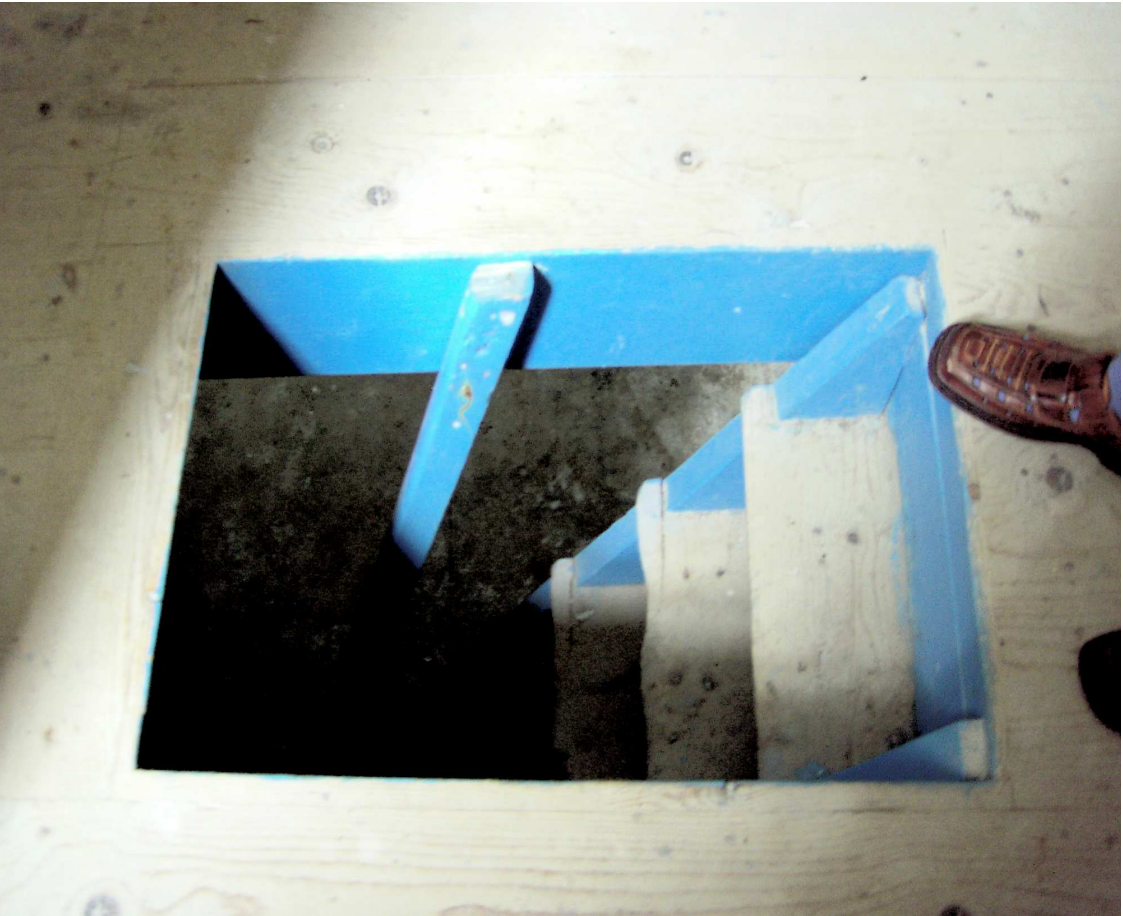

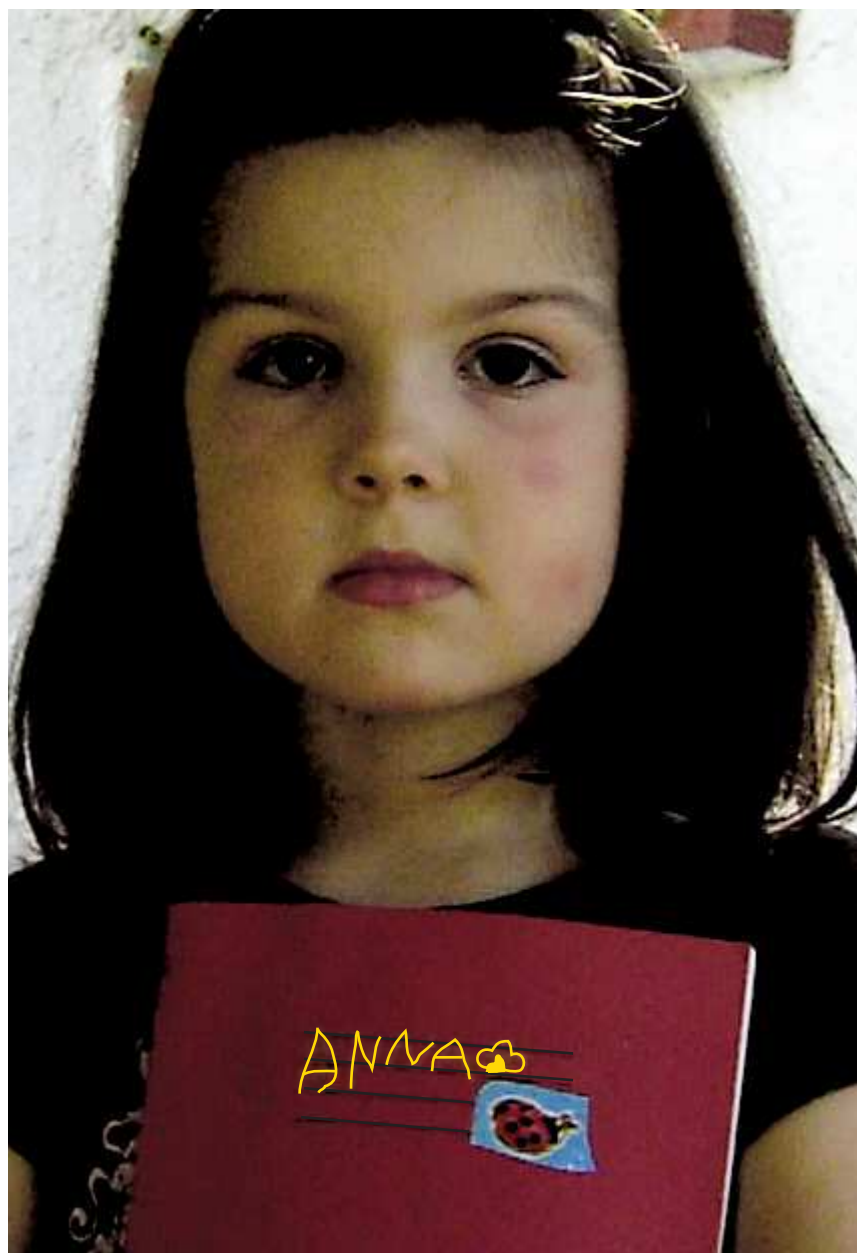
úgy kellett ölből, itatni, aztán betakarni,
arra volt csak erő, lerúgni, tolni inkább, aztán újra,
meg ne fázzon a csupasz lábfej
nem volt jobb más szeretkezésnél
sem ereje sem ideje nedűnek testnek
tudtam már minden adósság leróva
a test gyenge beteg vézna
vágyam erős nyugodt szerelmes férfira
ha kérdenéd mégis
szenvetek igen
álomban csontvázszal szeretkeztem akibe lélek járt
alig volt rajta bőr de vesszője egészségesnek tűnt fehér
volt rózsaszín
egészen világosan láttam mintegy rá fókuszálva
szeretkezni akart velem vagy én akartam már túllenni
iszonyú keserves volt de a farok duzzadt talán kemény is
már nem emlékszem amilyennek normálisan lenni

meg hogy ami kicsordult vízszerű volt nem fátyolos
tejszerűn áttetsző
a szeretkezésből csak erre emlékszem
meg mintha már halottak lennének
igen arra is még megváltás
valami ami túl megkönnyebbülés
pedig nem volt jobb más szeretkezésnél
még testembe se jutott ott élvezett el közvetlen
hasamon combomon szembefordulva
kopottas franciaágy valahogy csak odakúszott mellém
adni csak adni vonzott
magába olvasztott
simogatás is mind halott
mégis elborzasztott mikor feleszméltem
gebe és sötét volt nyeszelt
szemlélői mások is szeretkezésünknek közeli ismerősök
vagy távoli
de akik ismertek
s mindkettőnket várva mint ami beteljesül akik beteljesül-
nek
a test csontváz volt alig bőr rajta valami ruhában
mikor felemeltem összecsuklott karomba vettem
nagy pihe könnyű volt
ágyon mások is egyre többen másfelé egymással
L- alakban kanapé
hosszan kiterítve ráfektettem
elaludt vagy már halott volt
beteljesült megvolt megtörtént
valami amit már nem kell vágyni ami már kihűlt
messze voltam már a testtől vagy kezem között halt
eltemettem mint bogár a hímet első szeretkezés volt
aludt vagy csak elment.

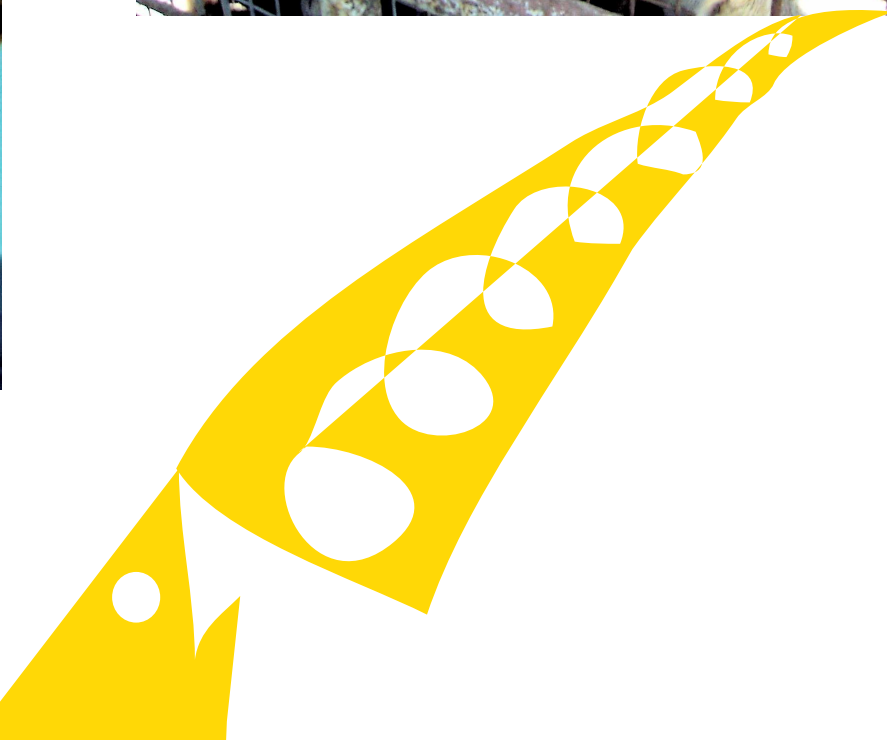
2008. 10. 08

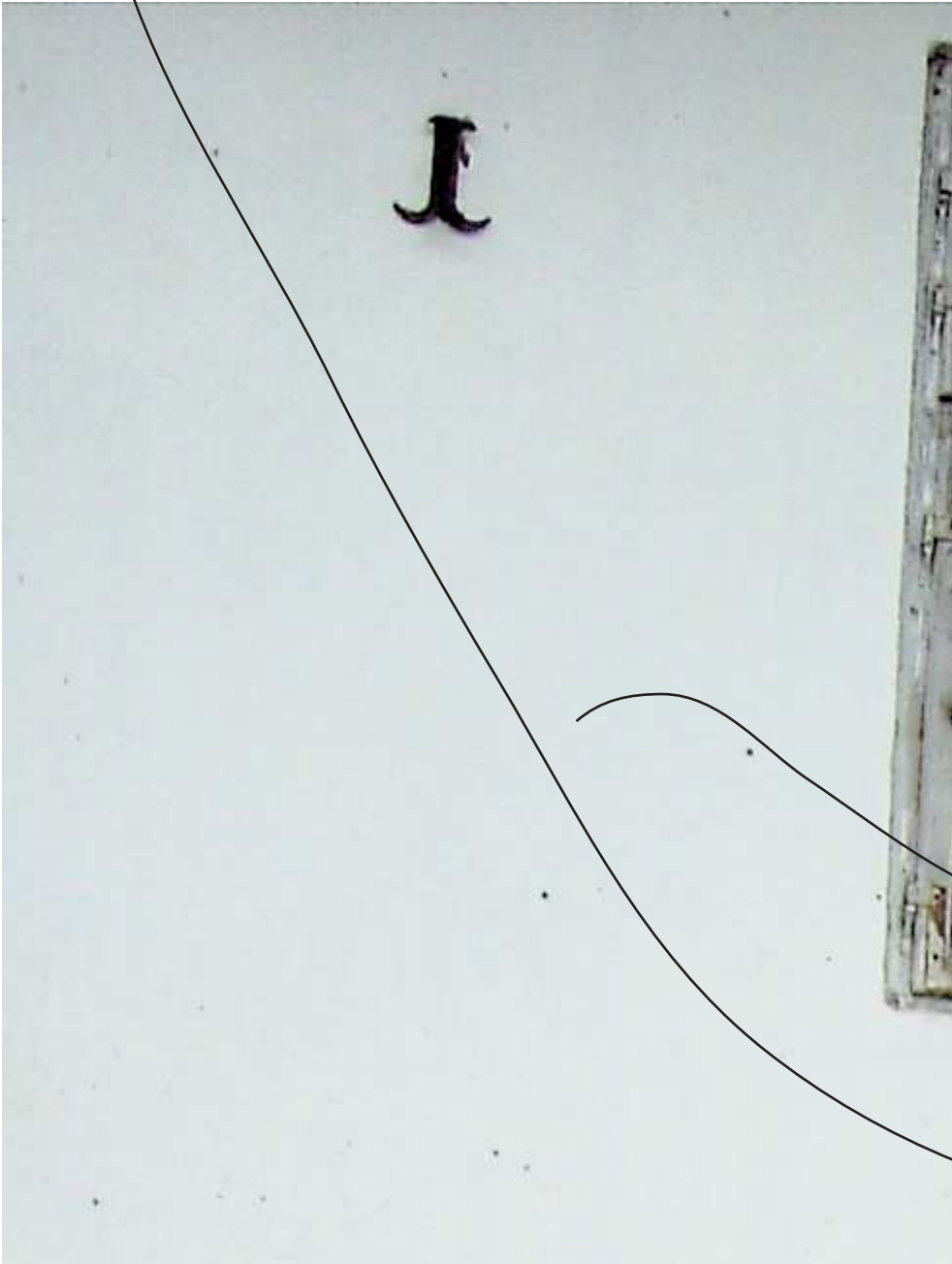

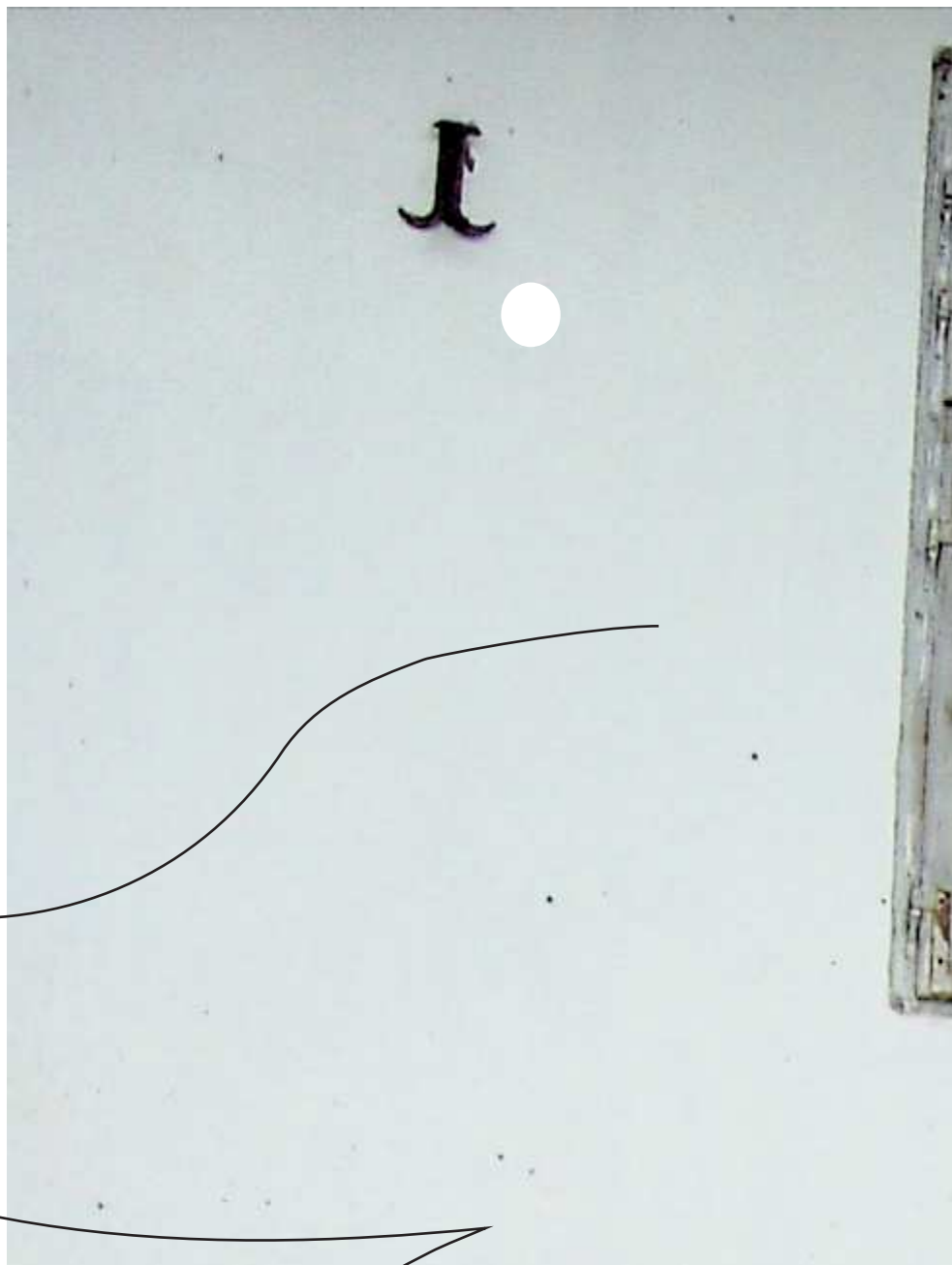

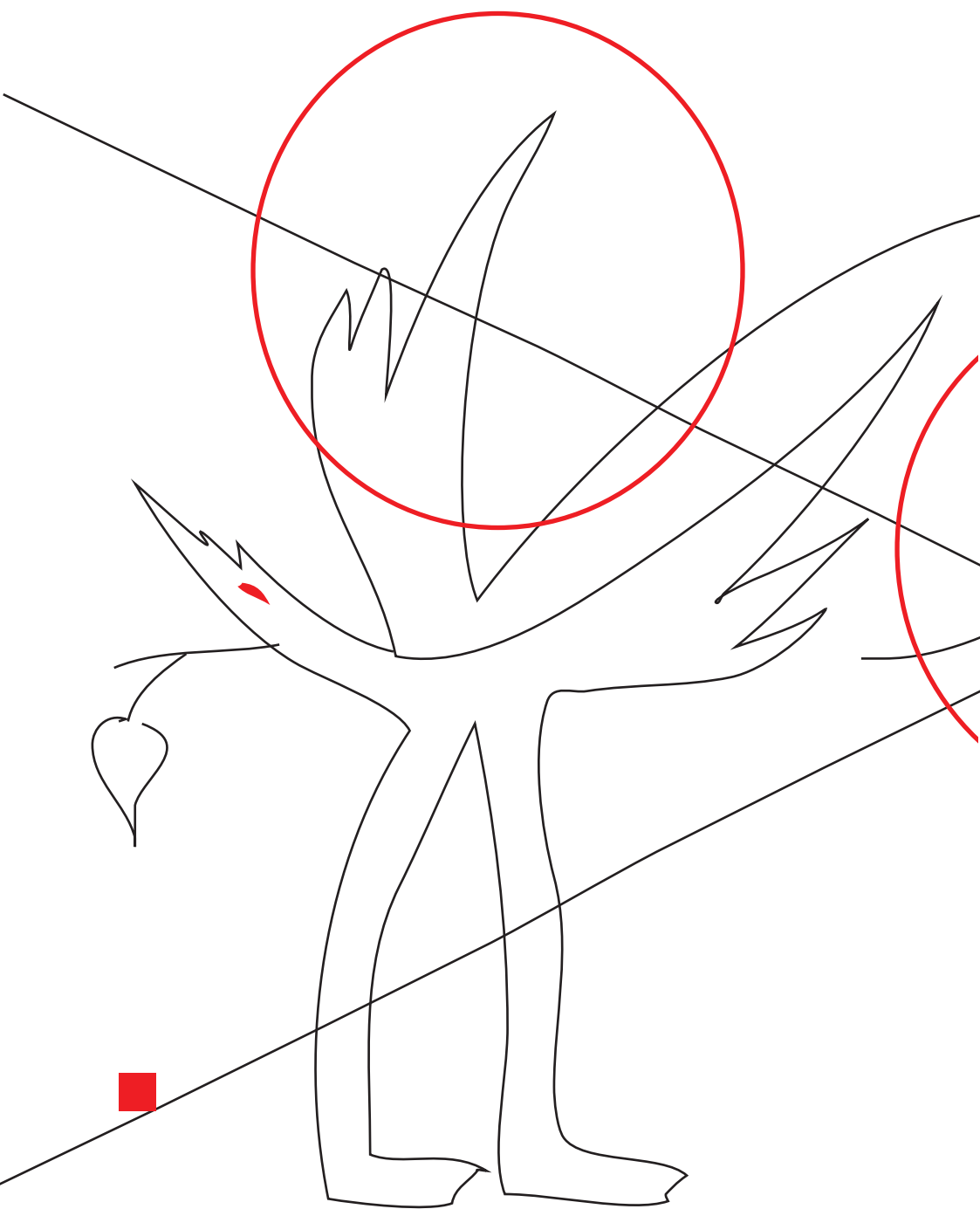

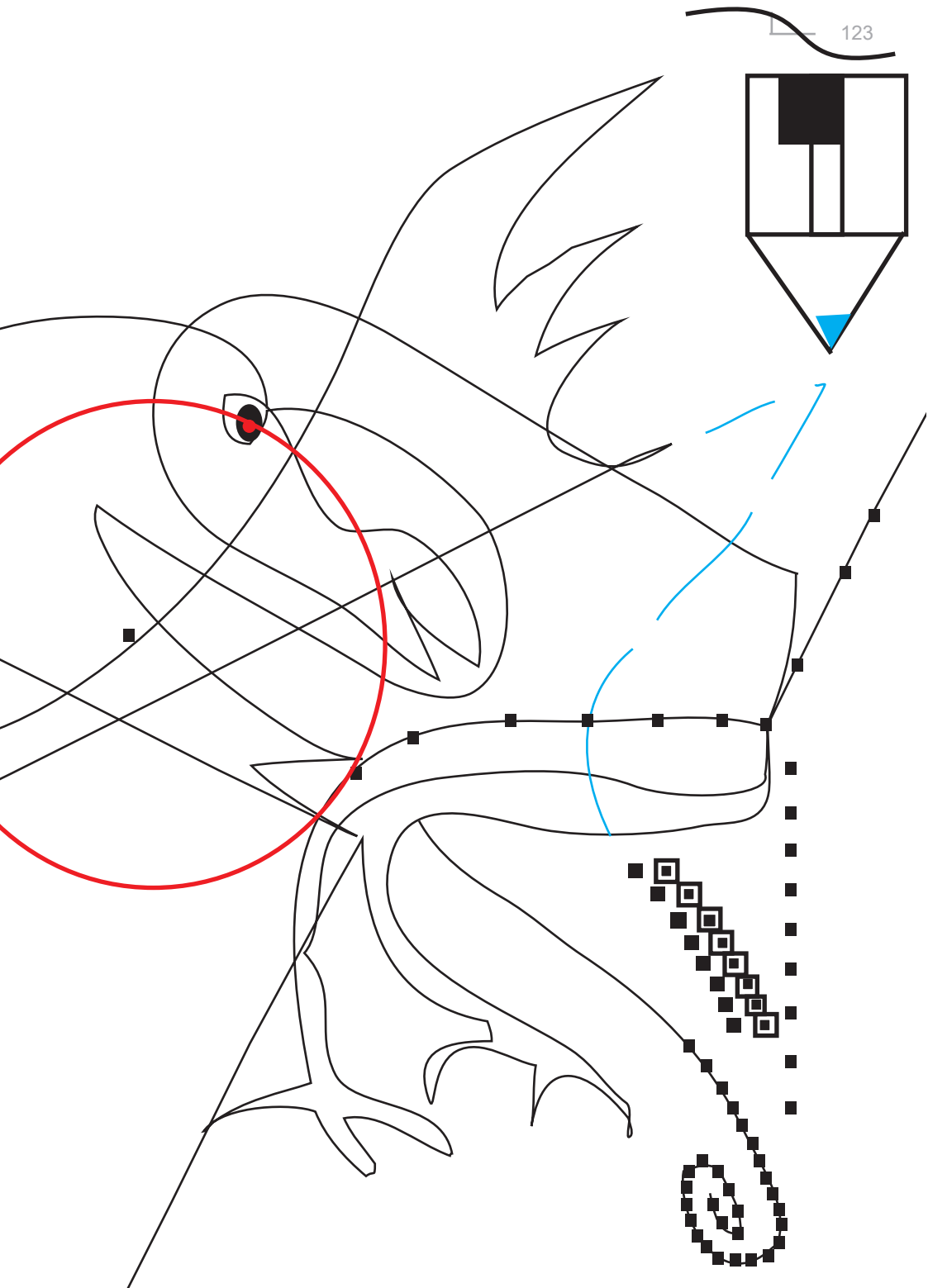

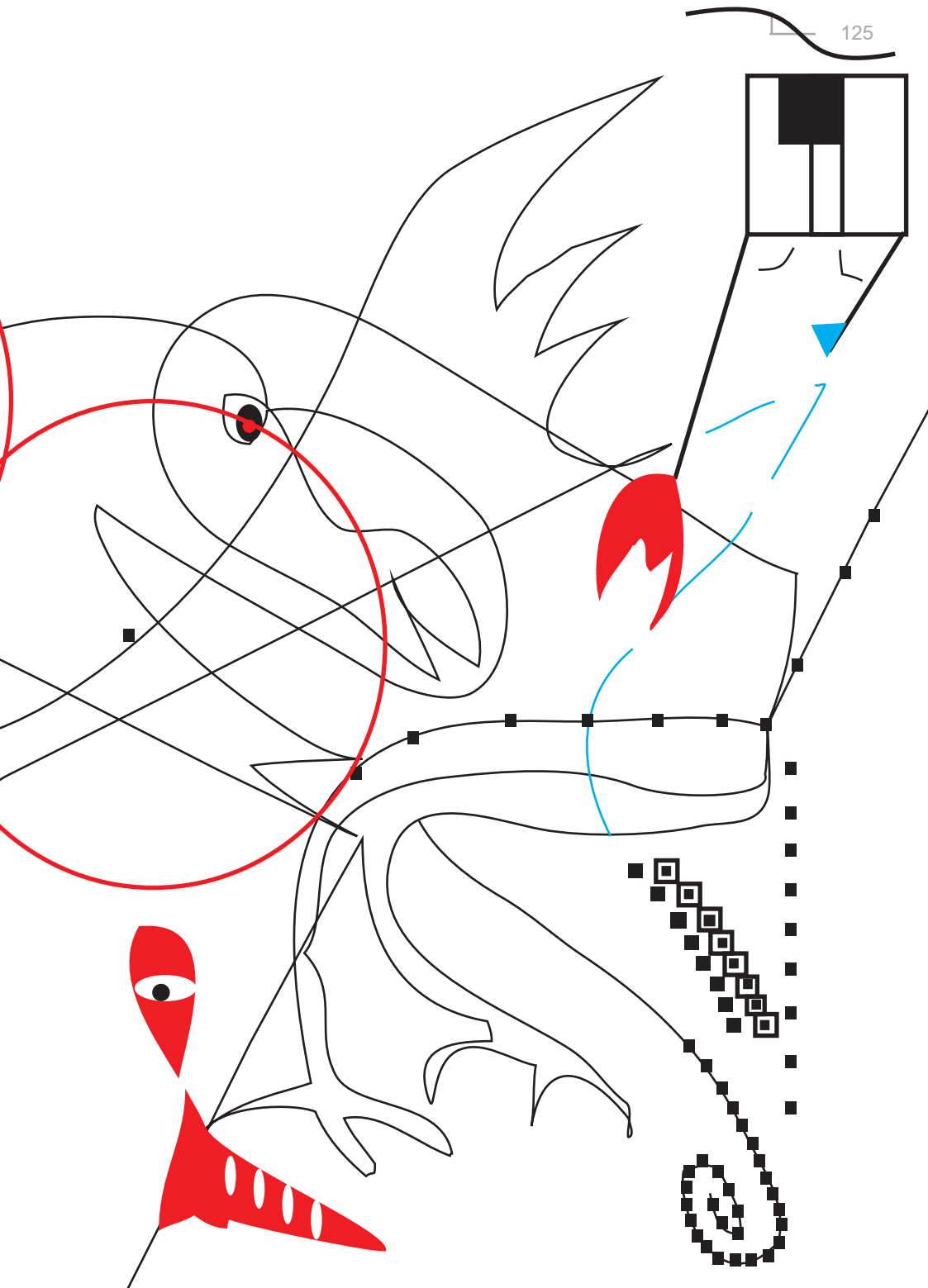

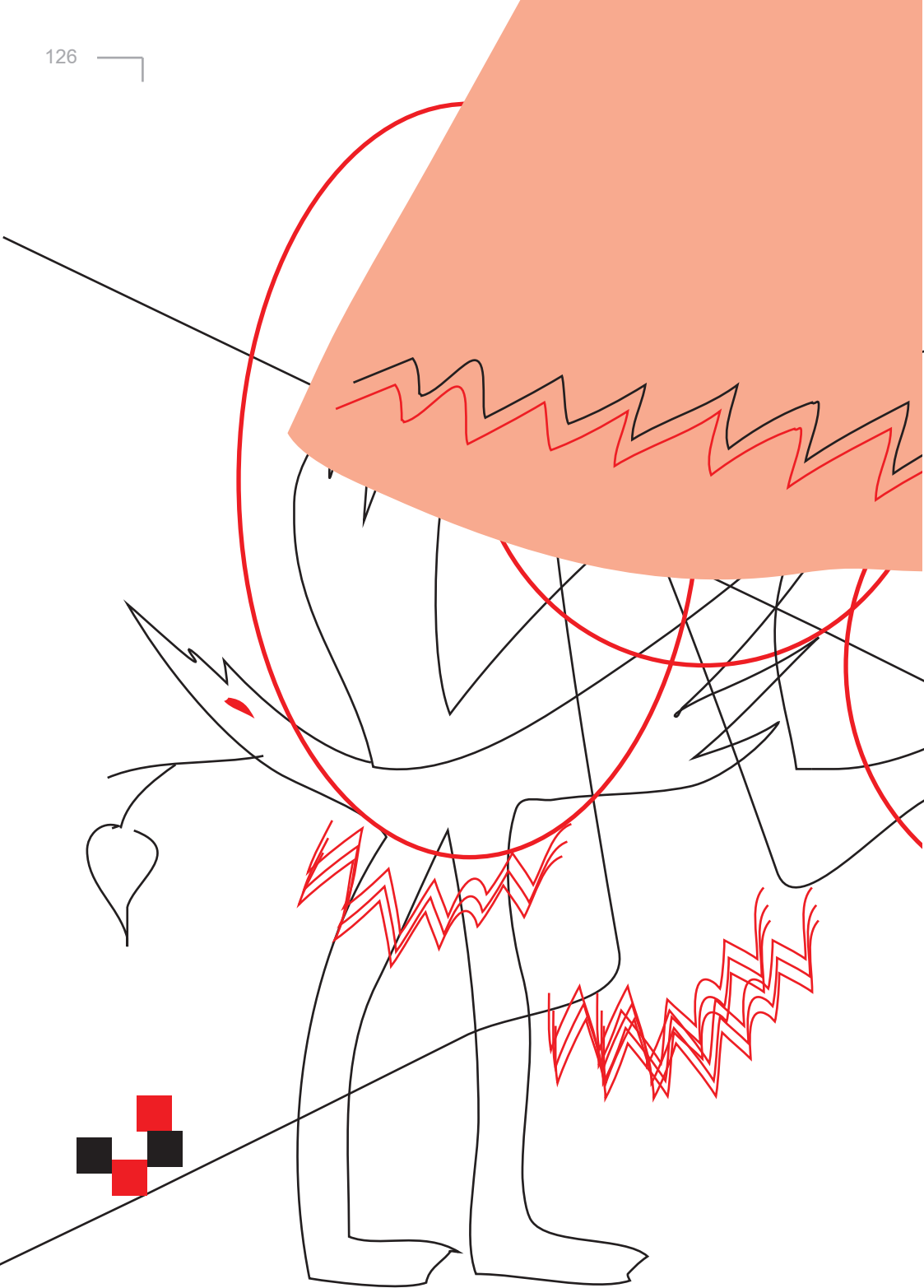

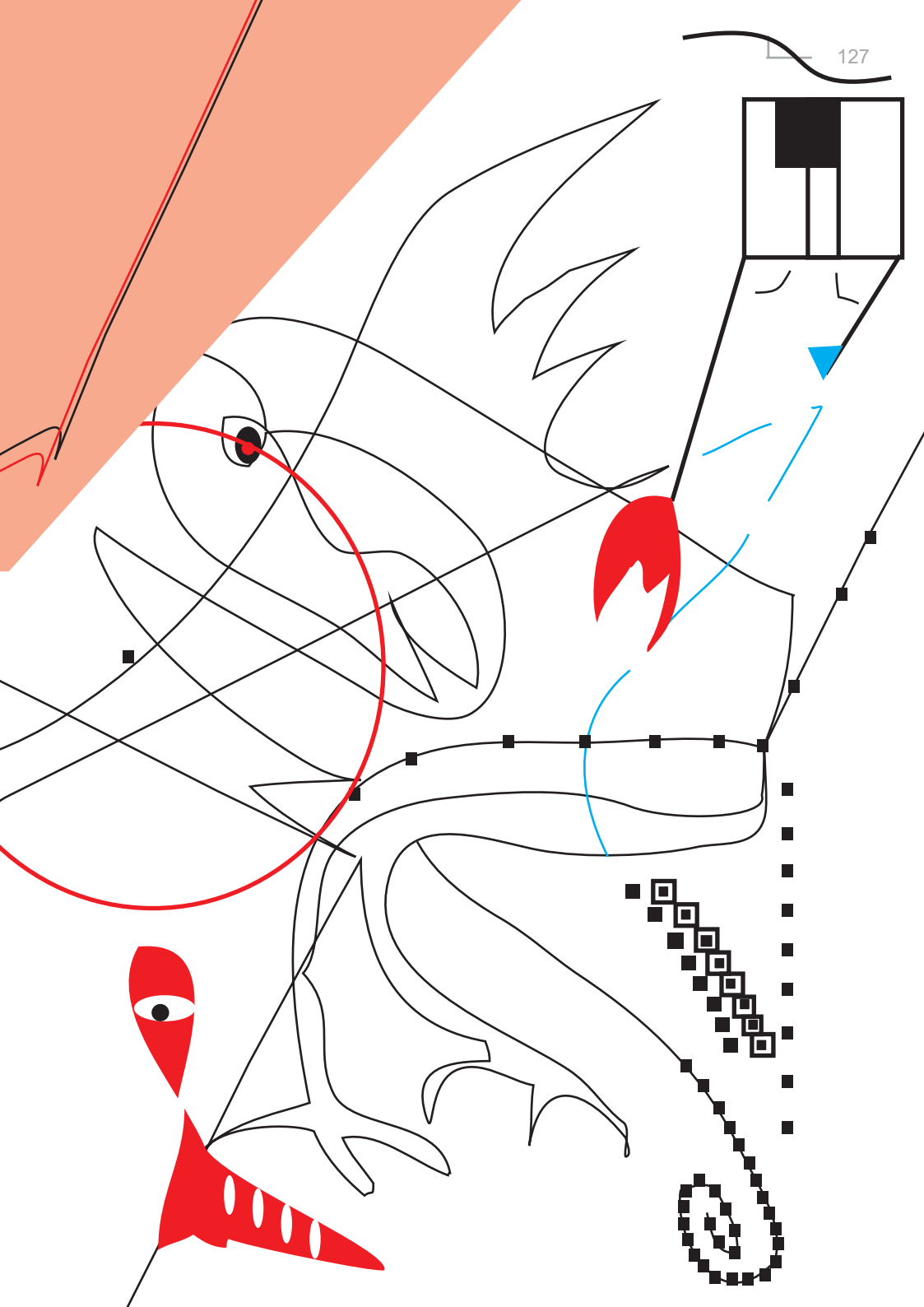

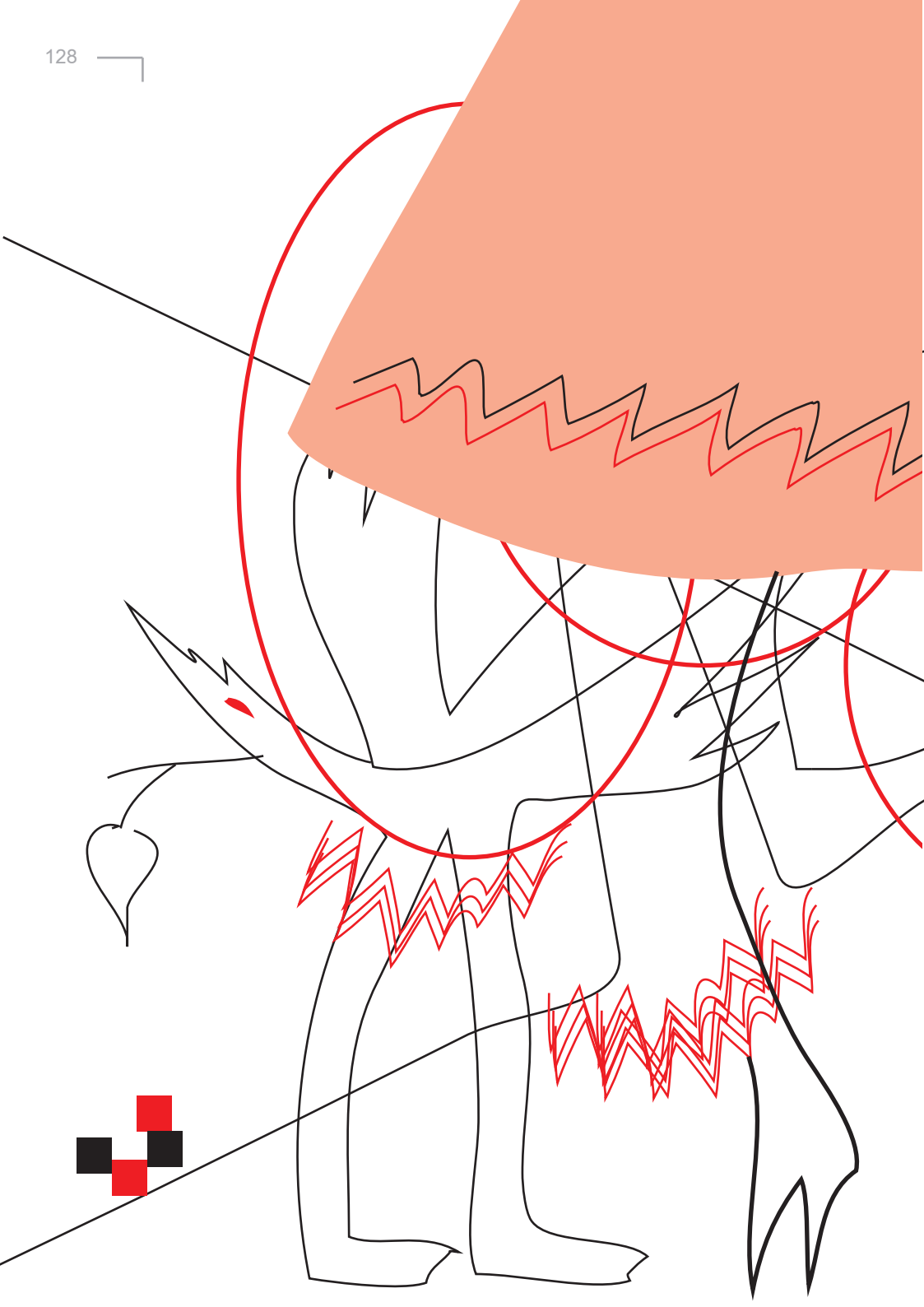

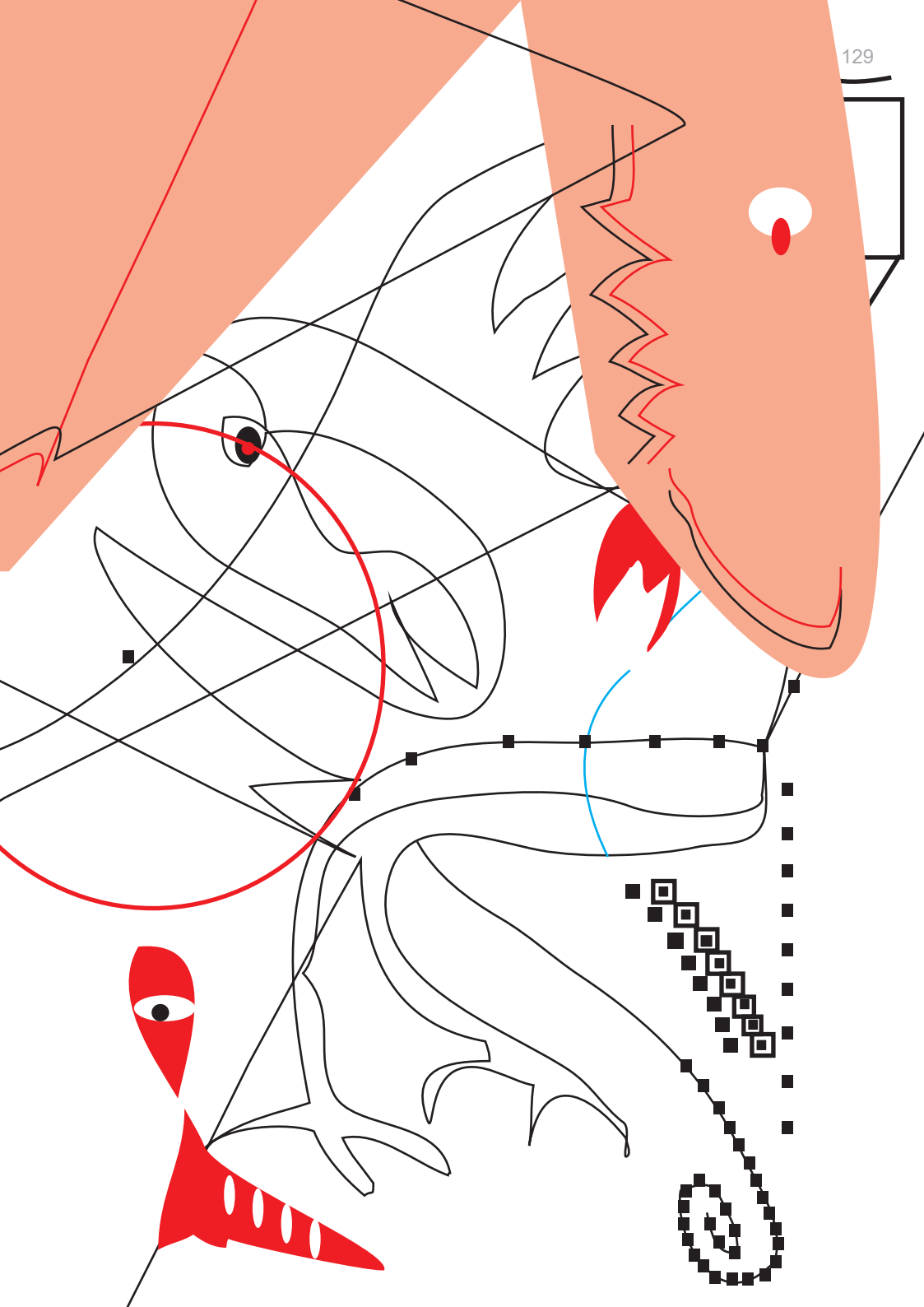

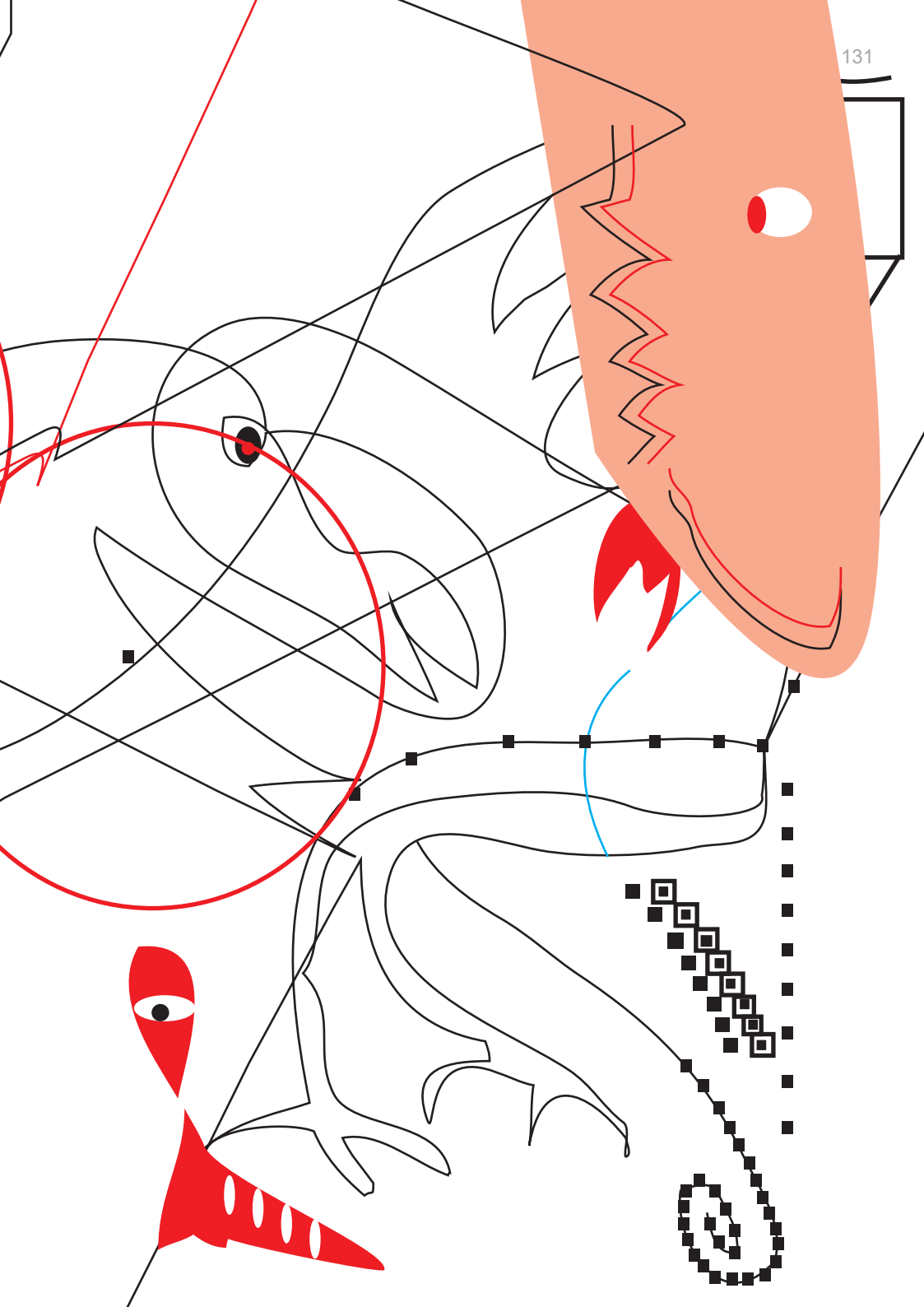

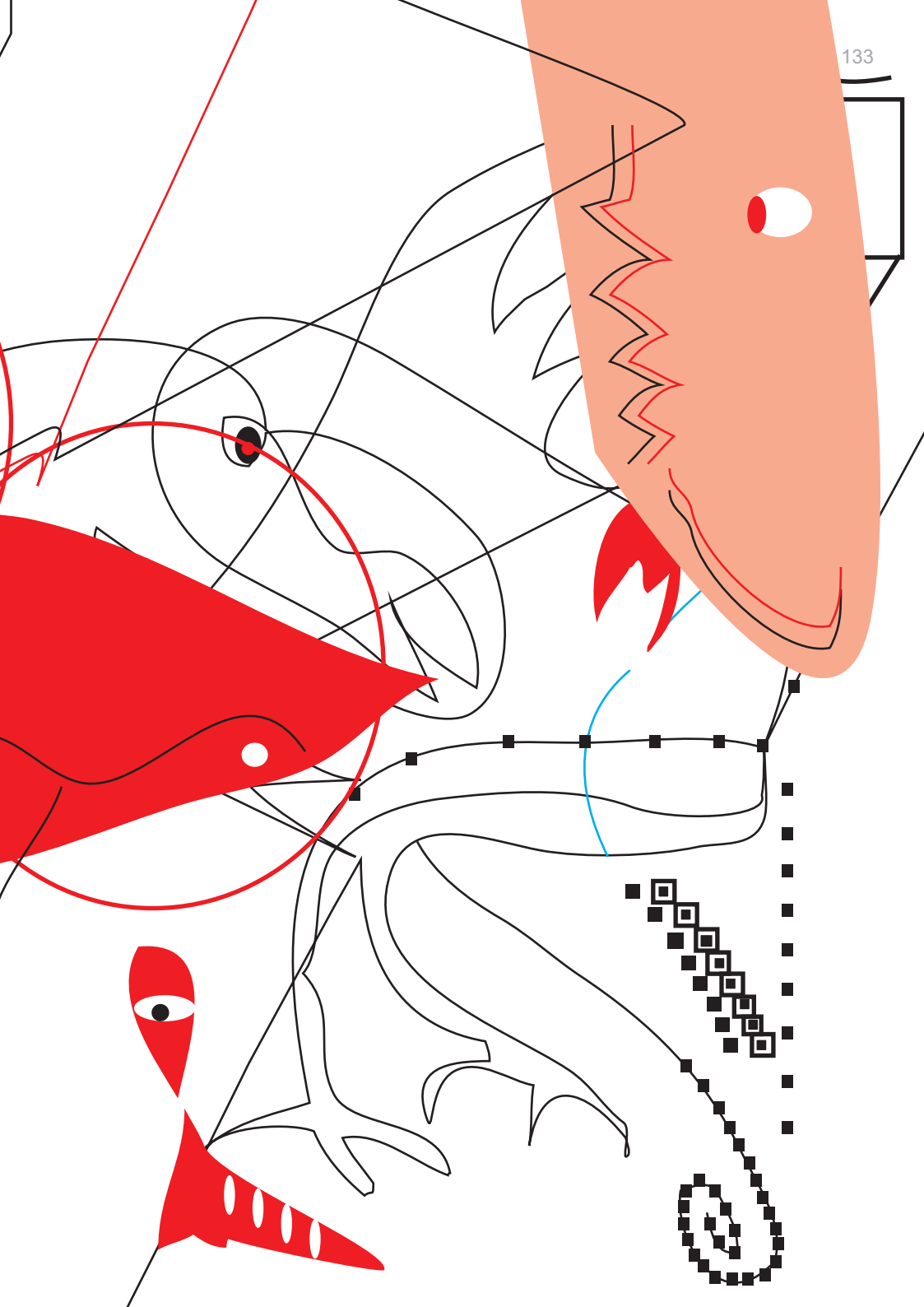

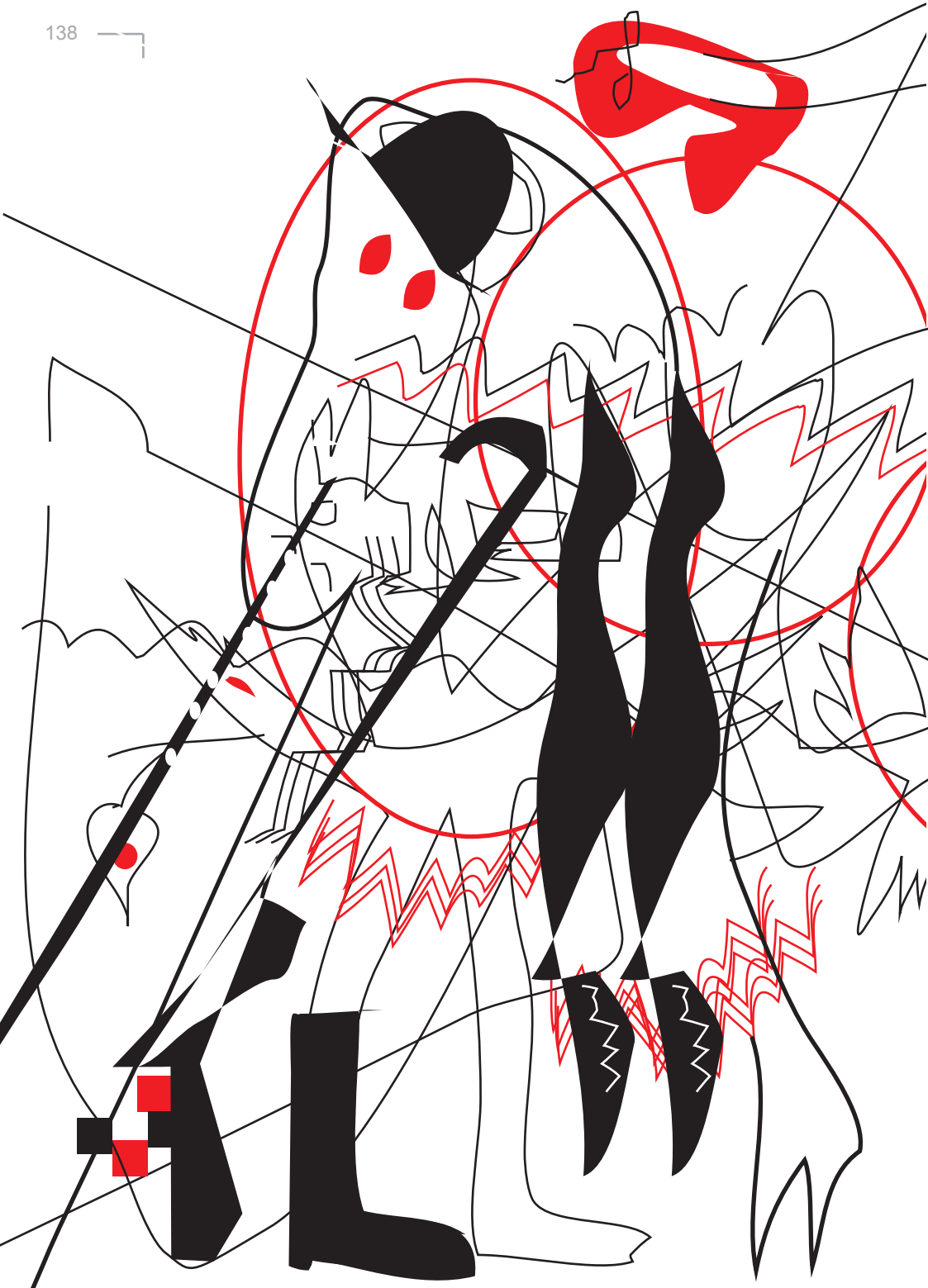

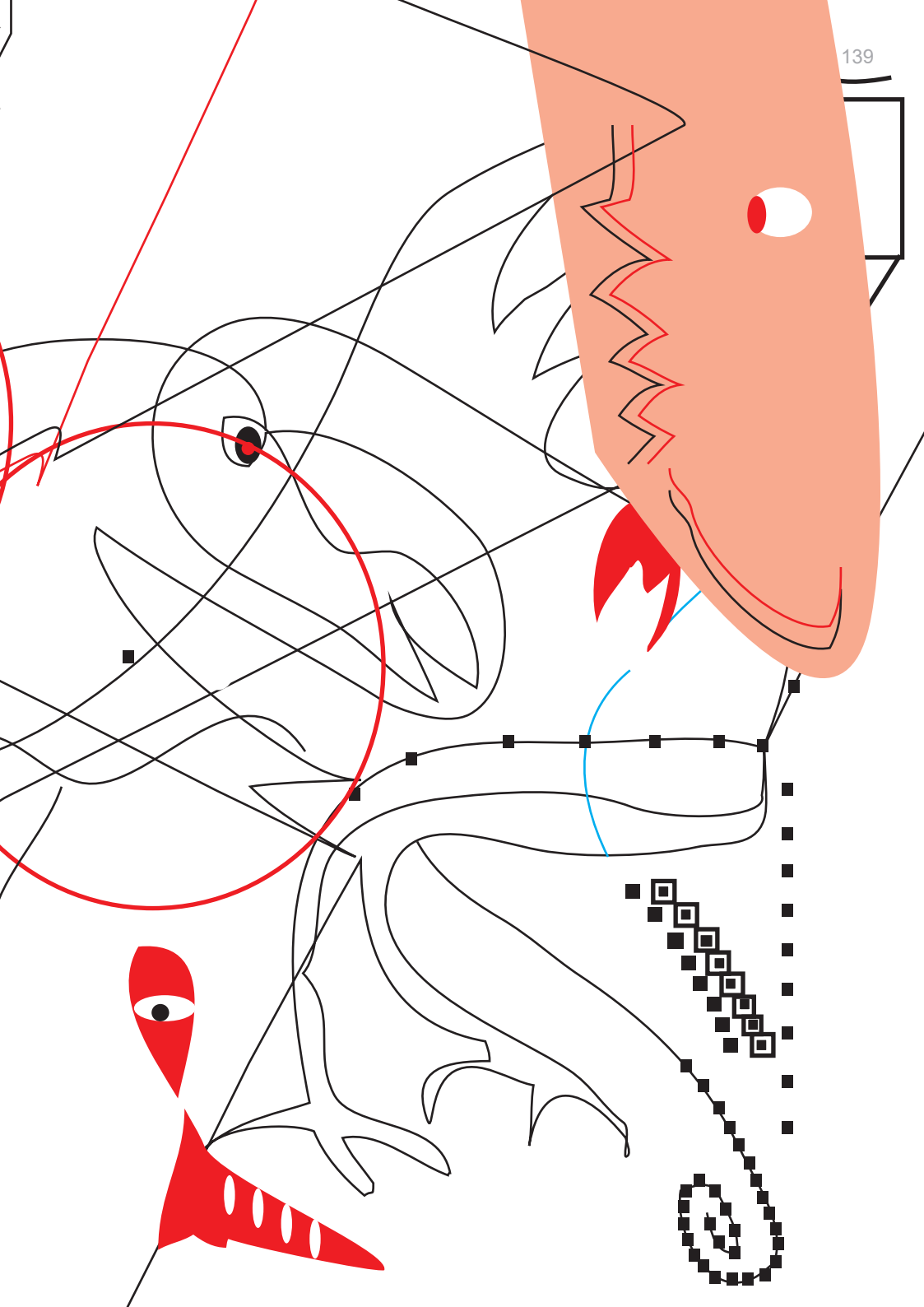

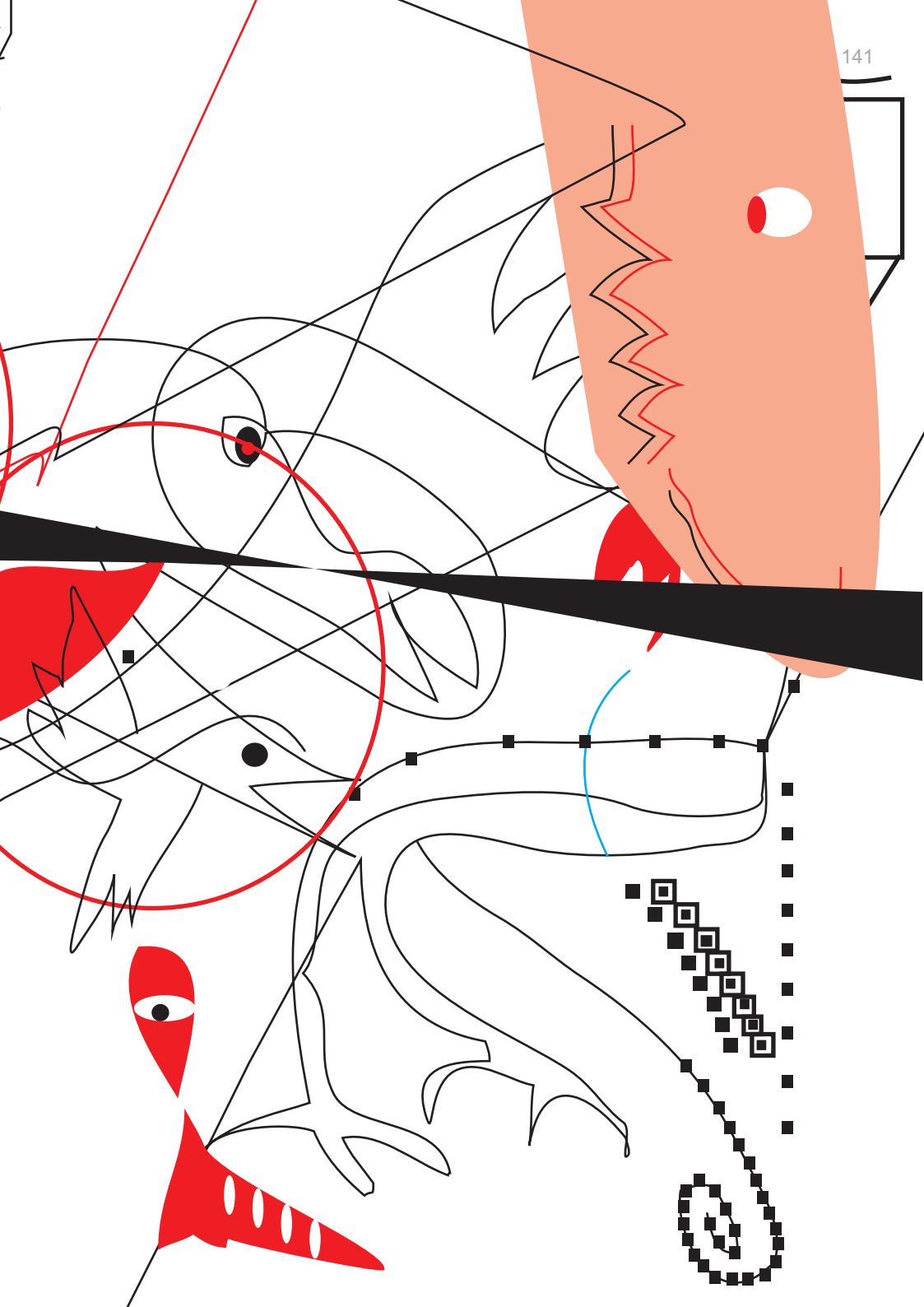

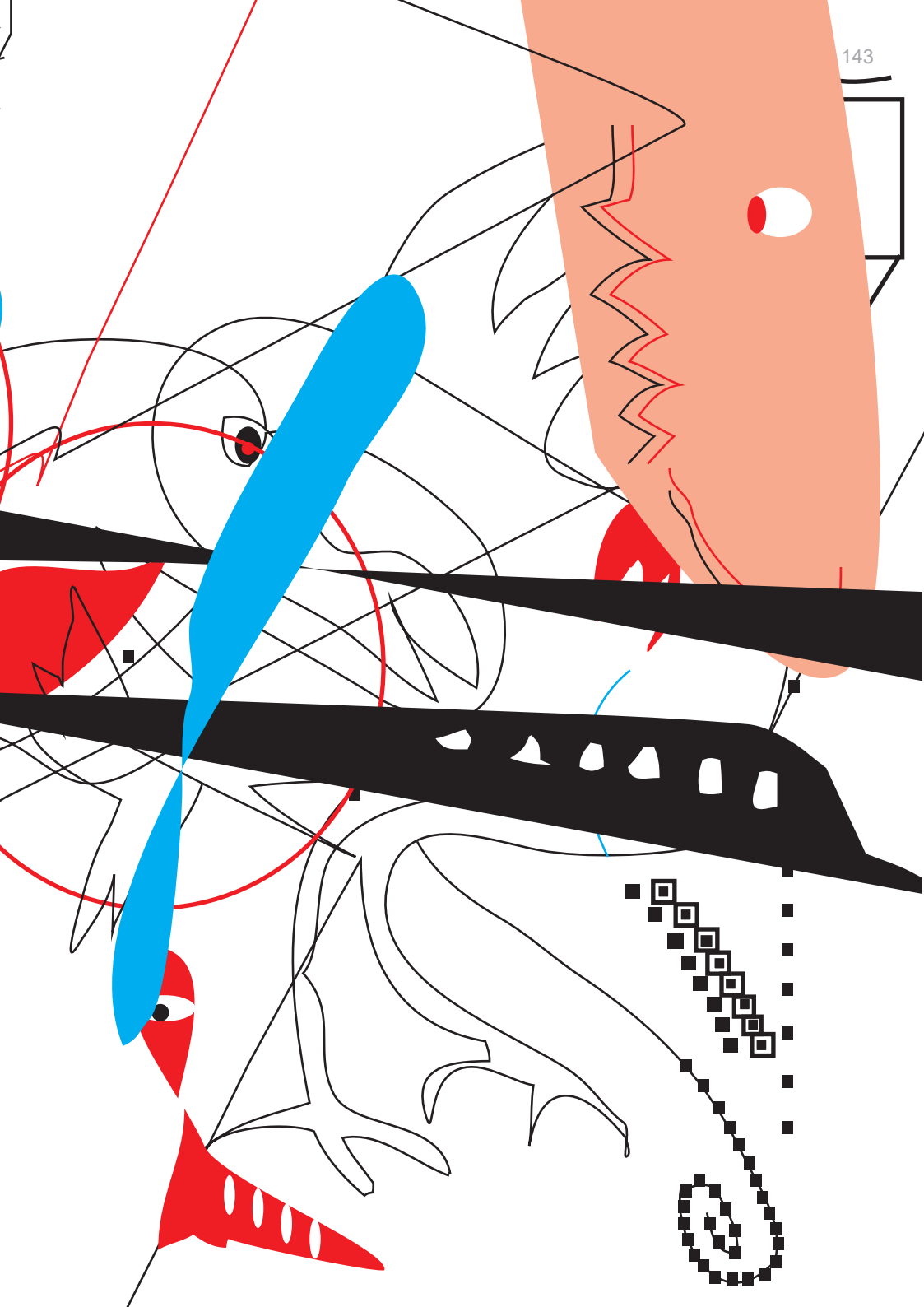

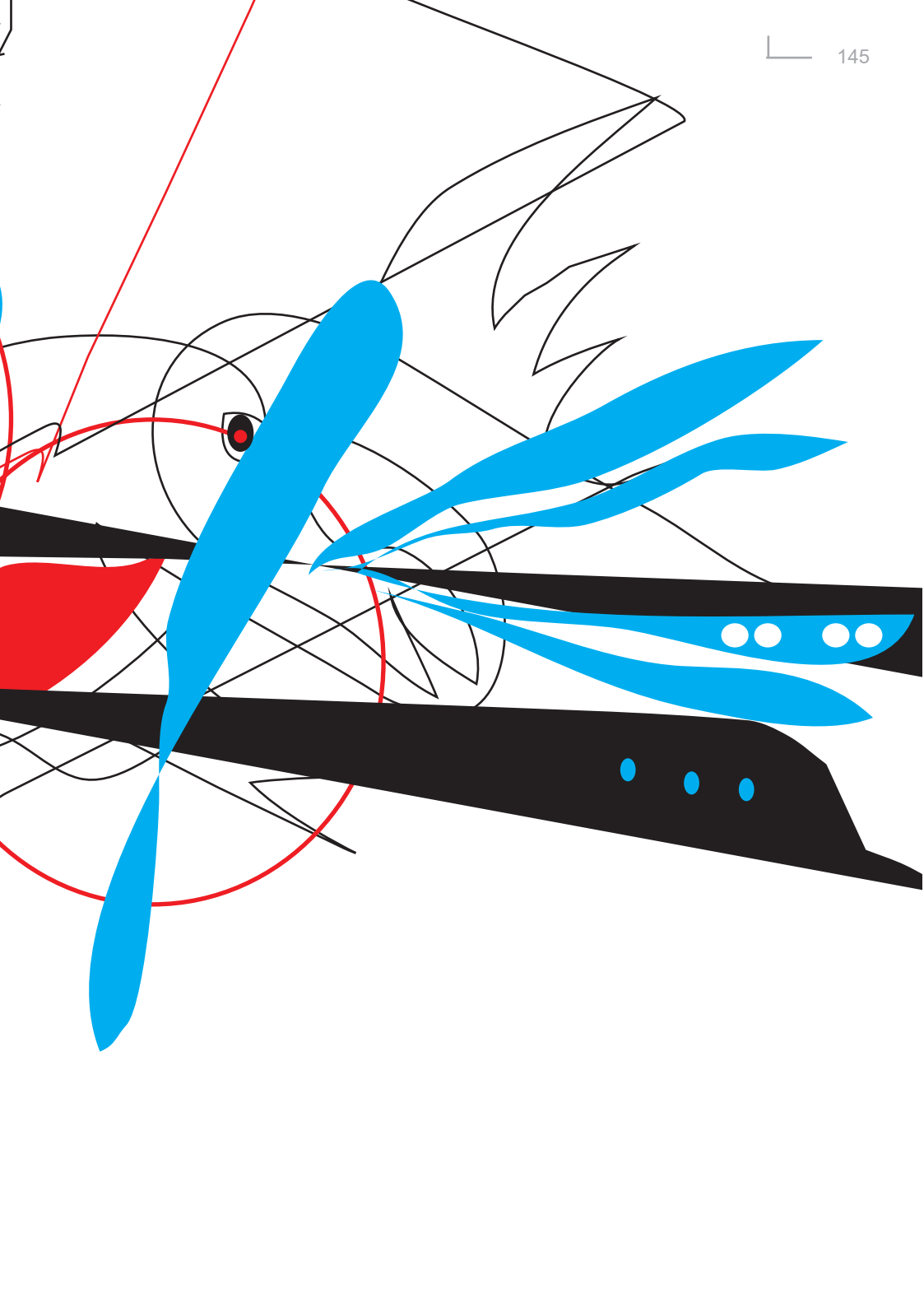

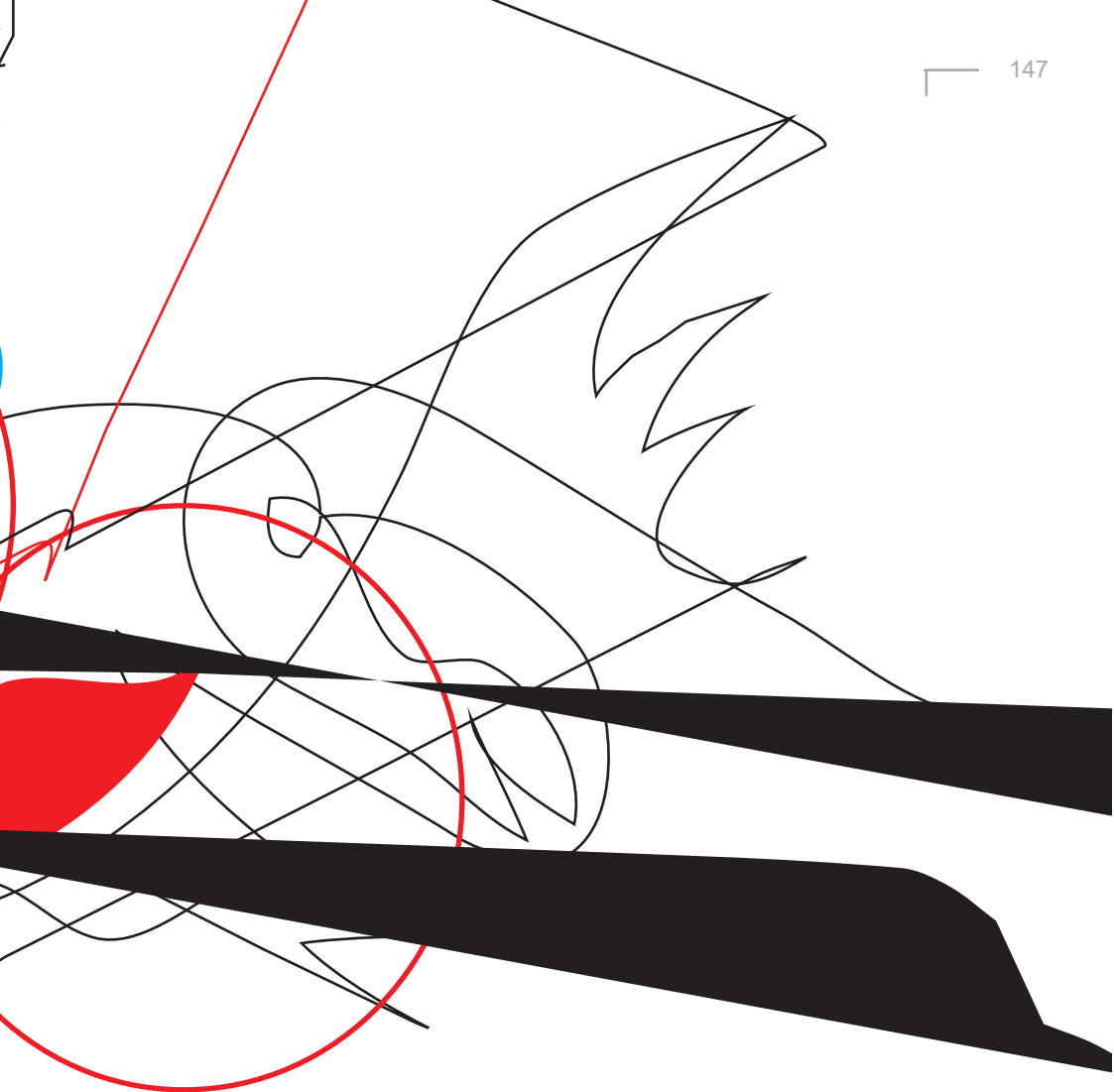

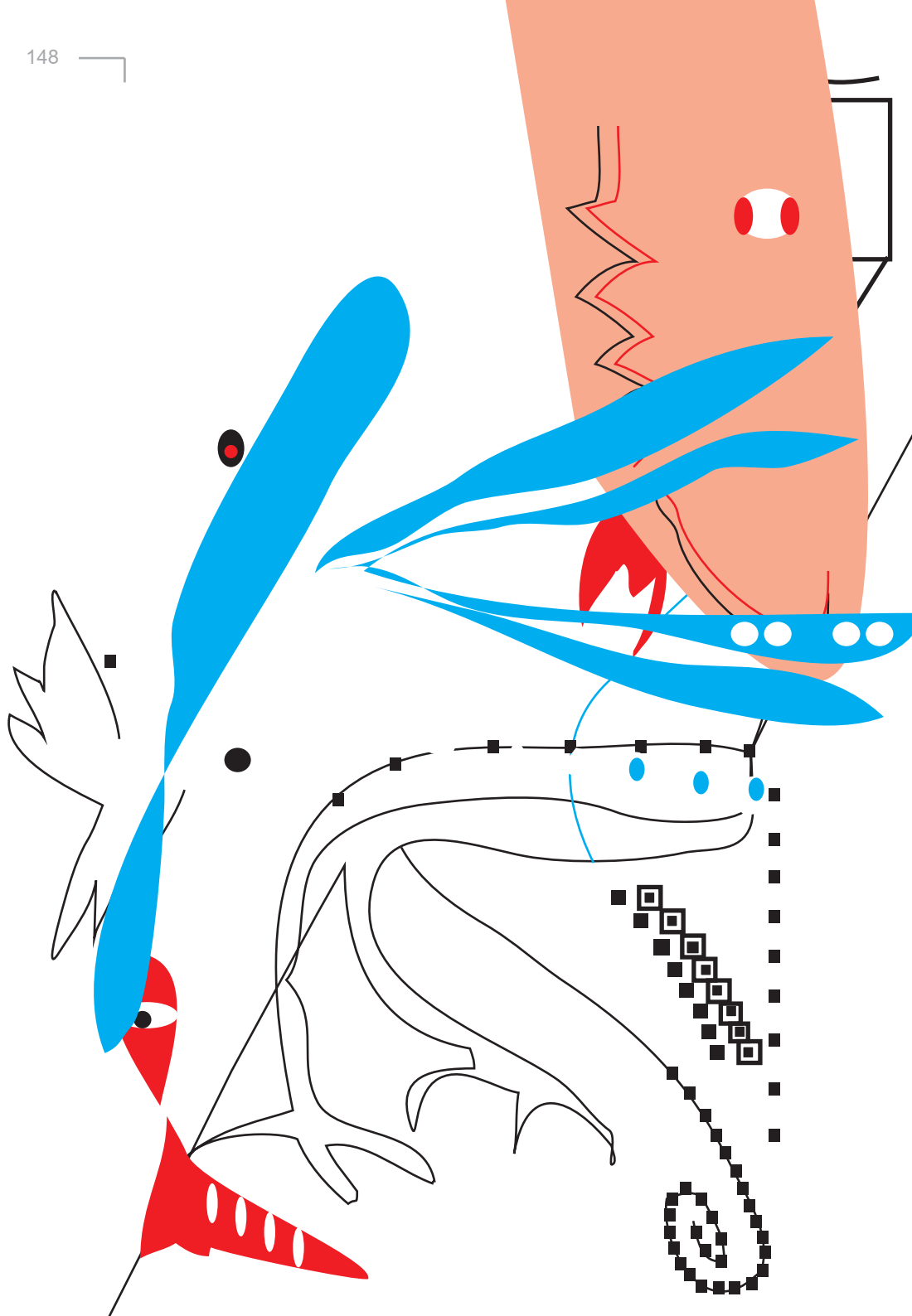

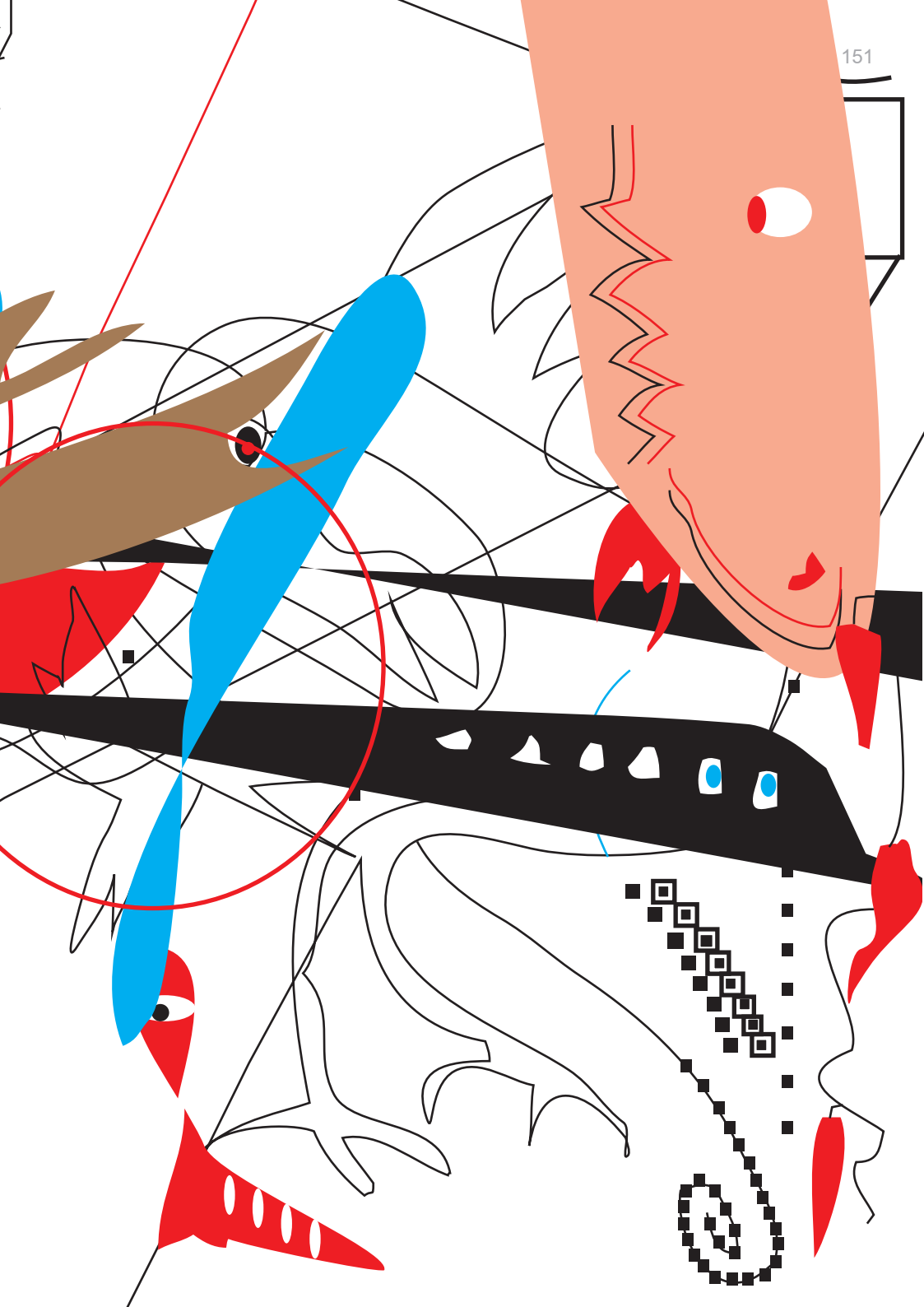

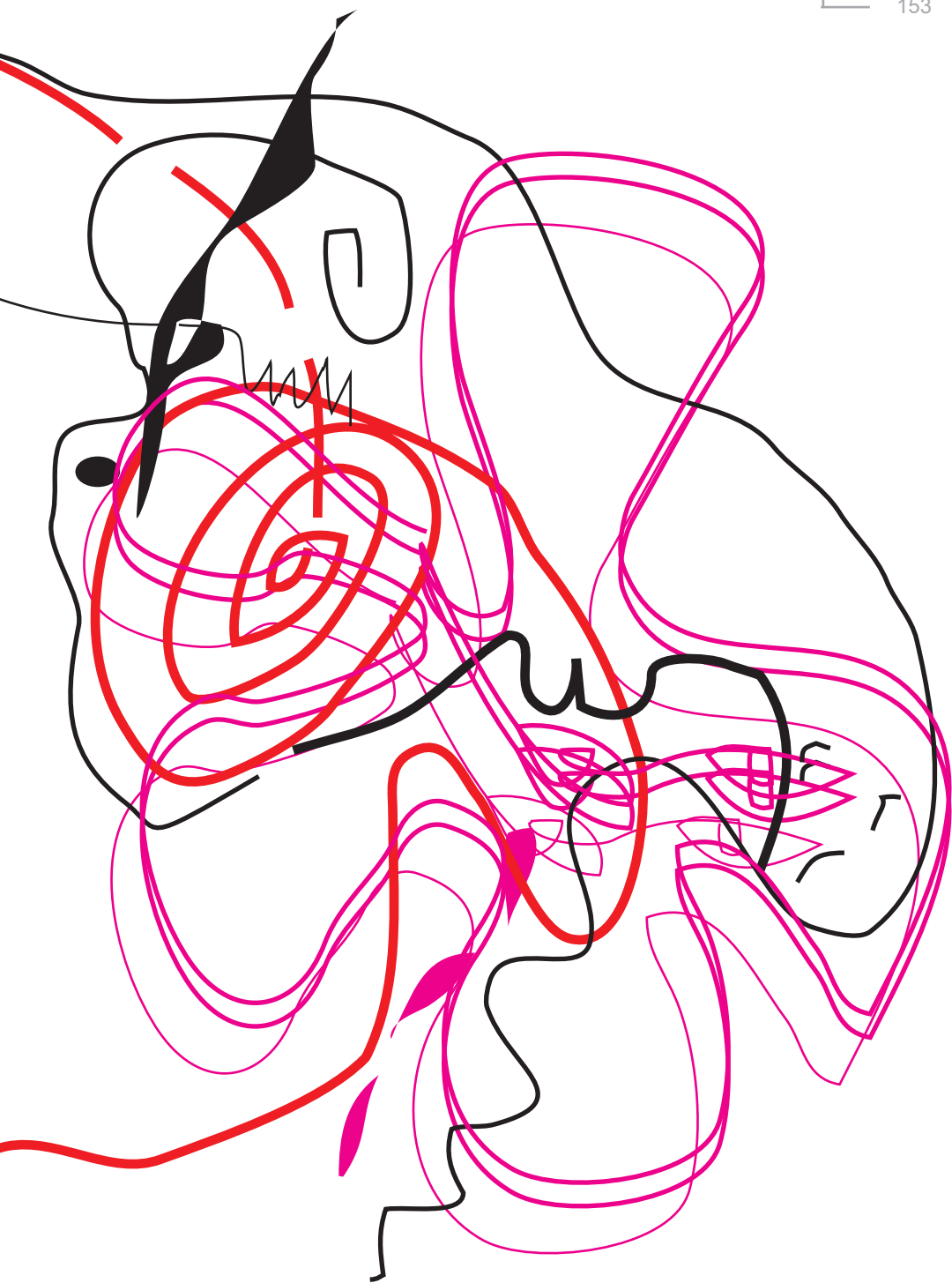
/

■

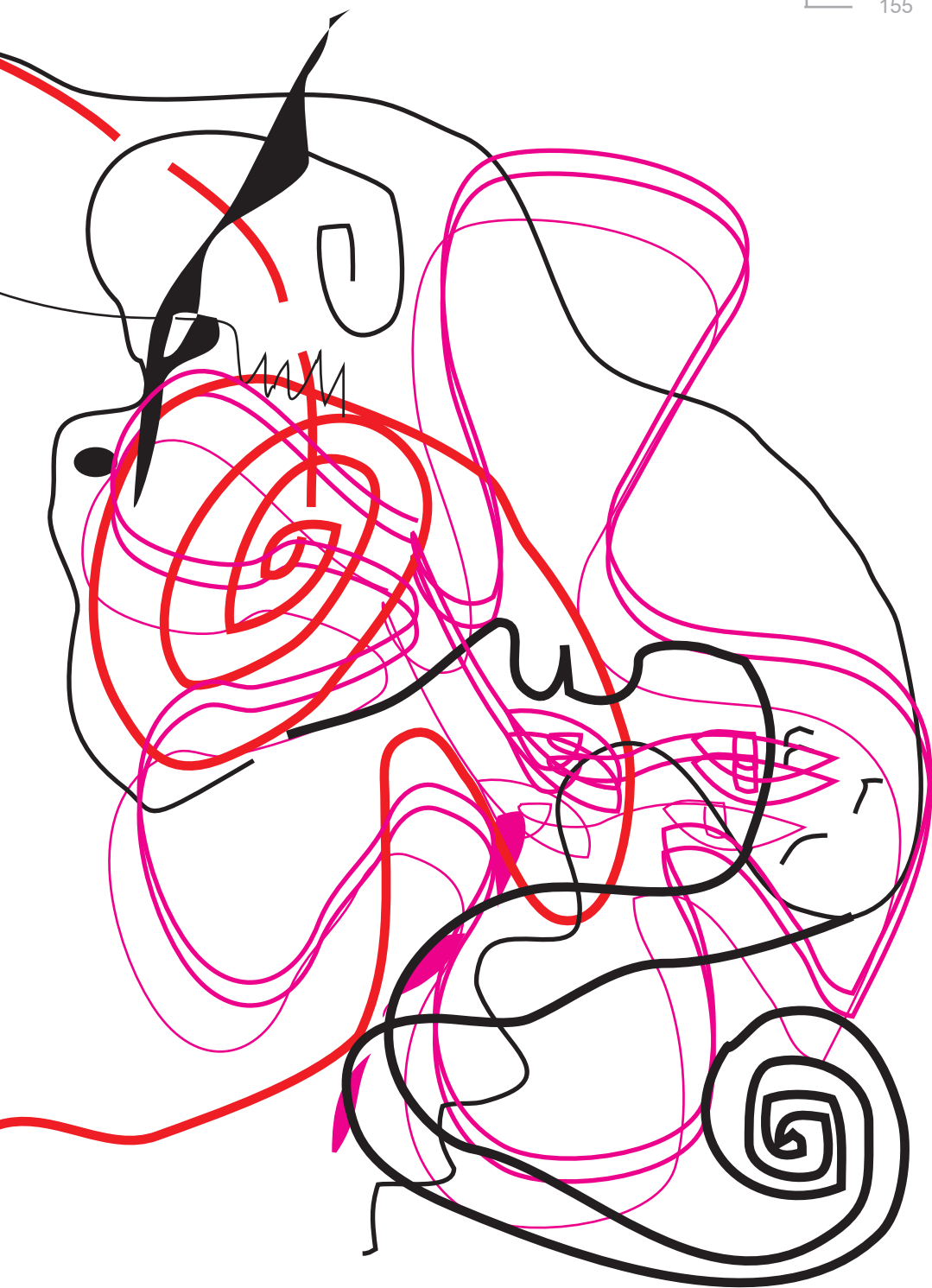

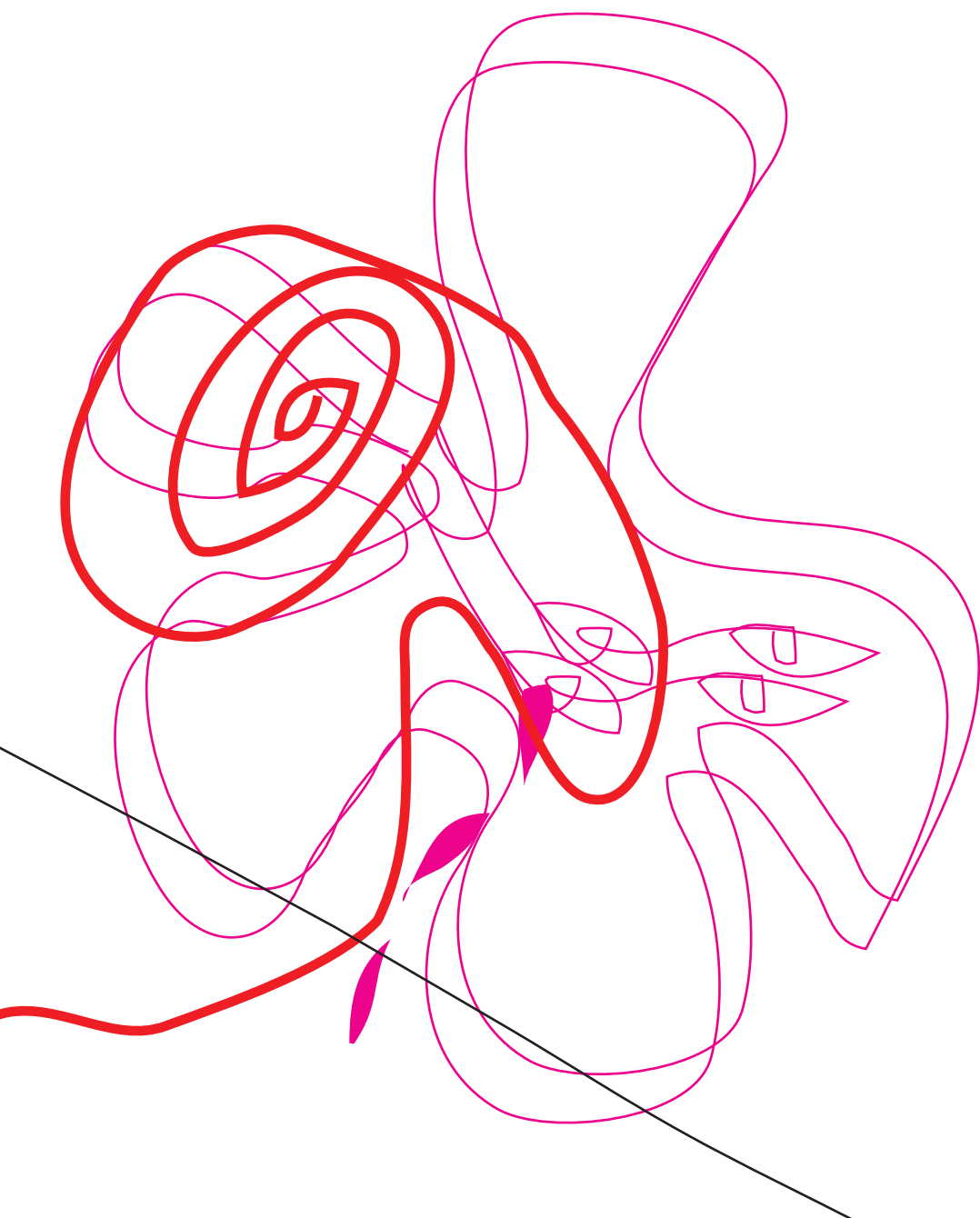

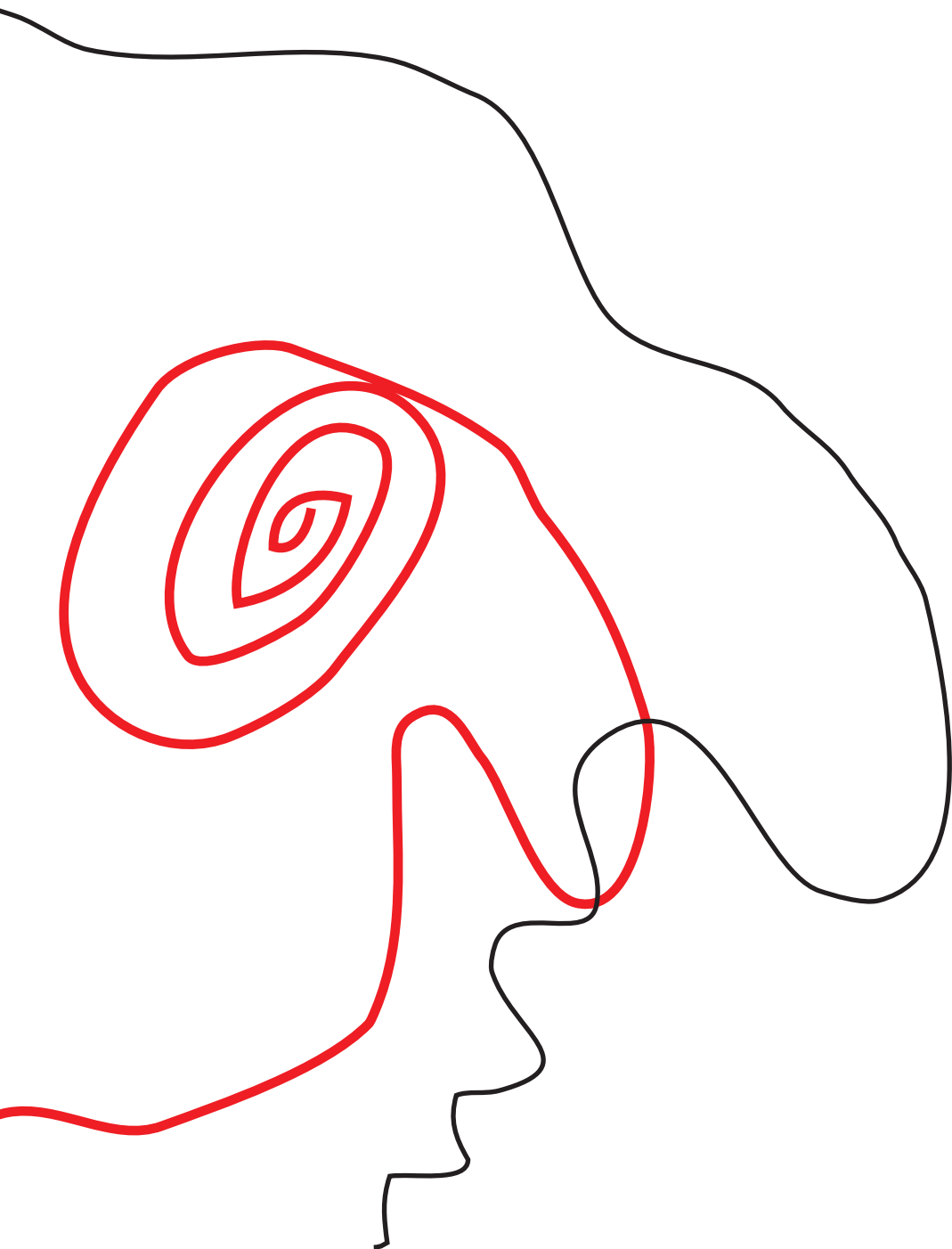

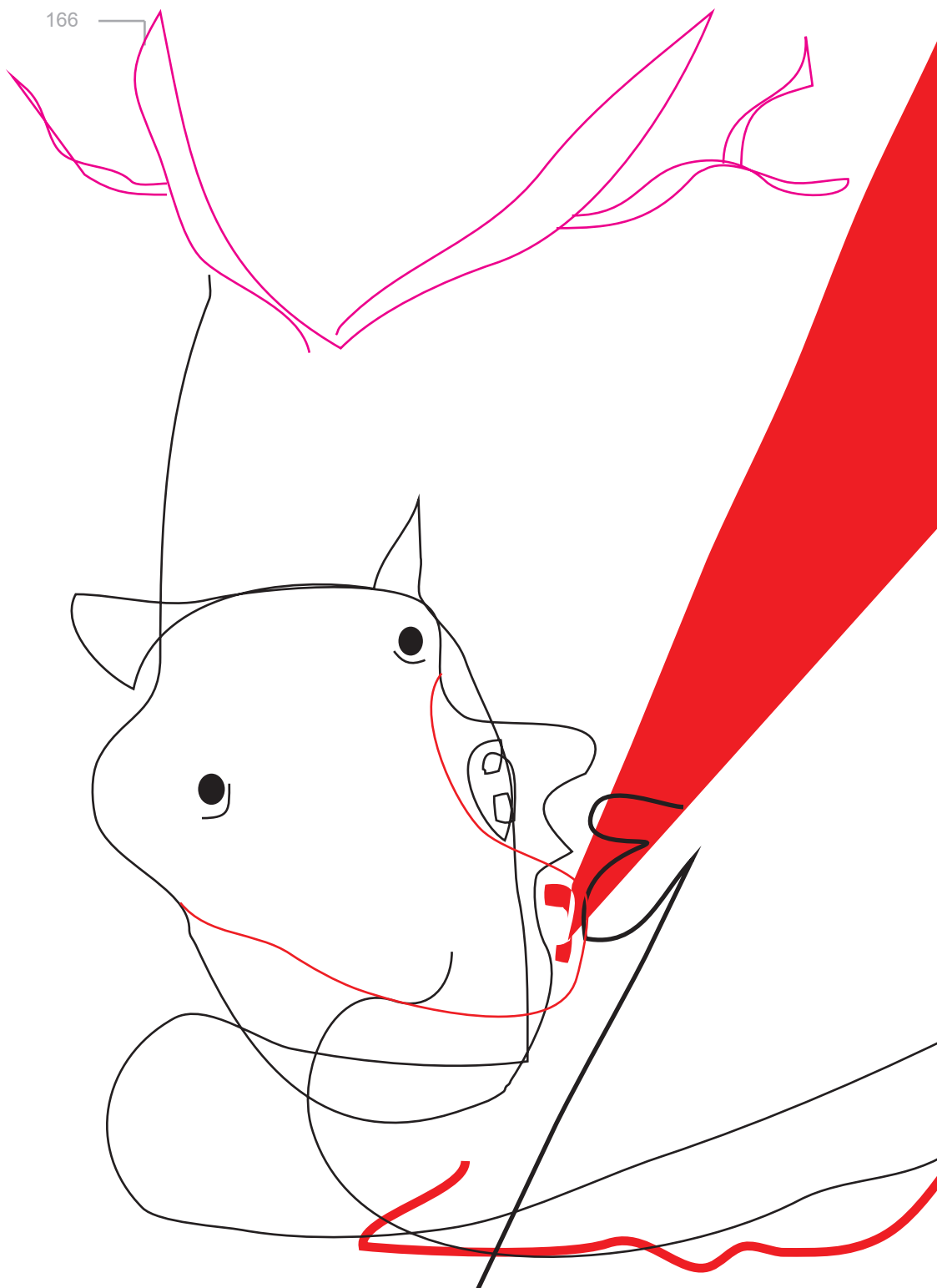

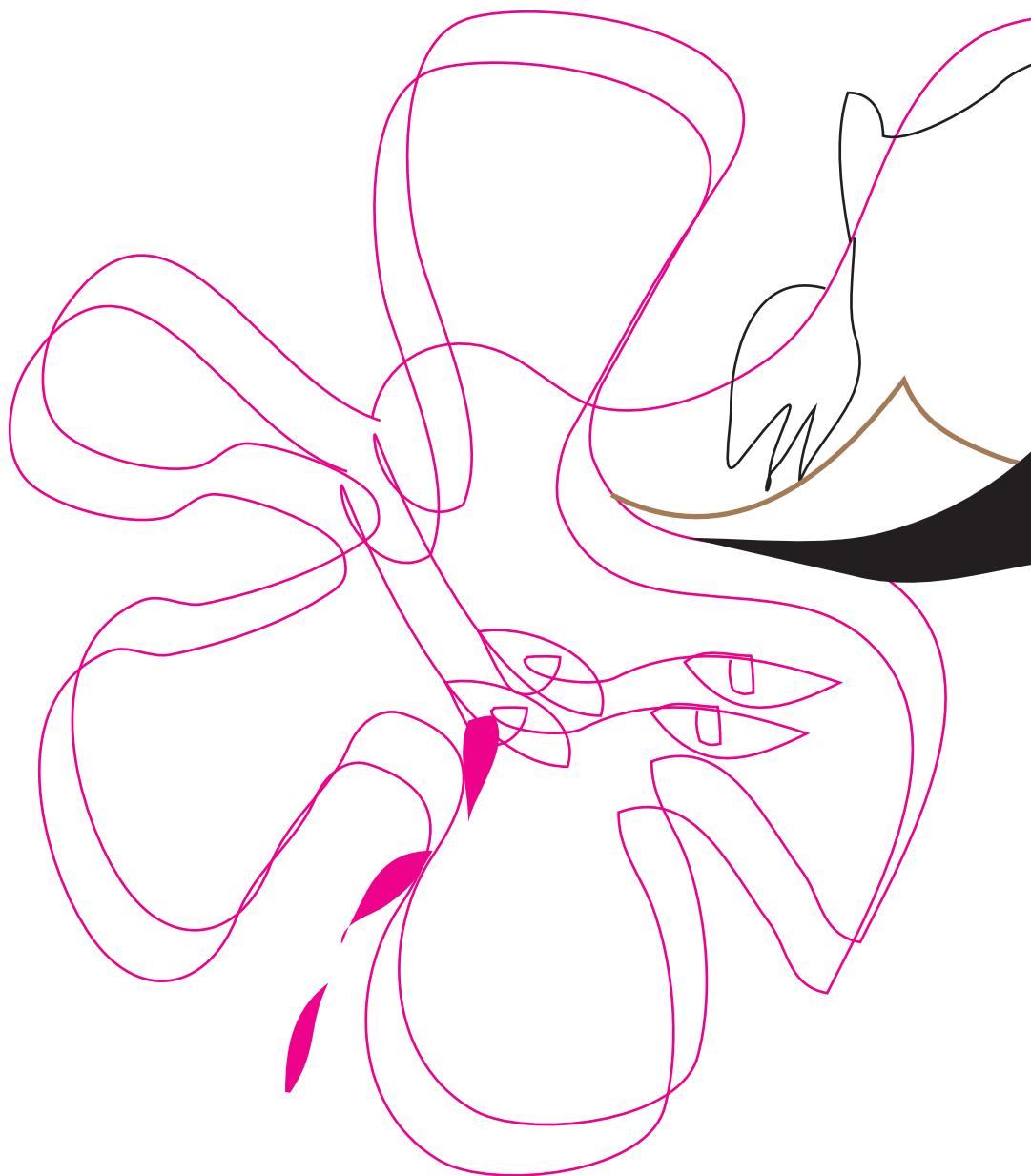

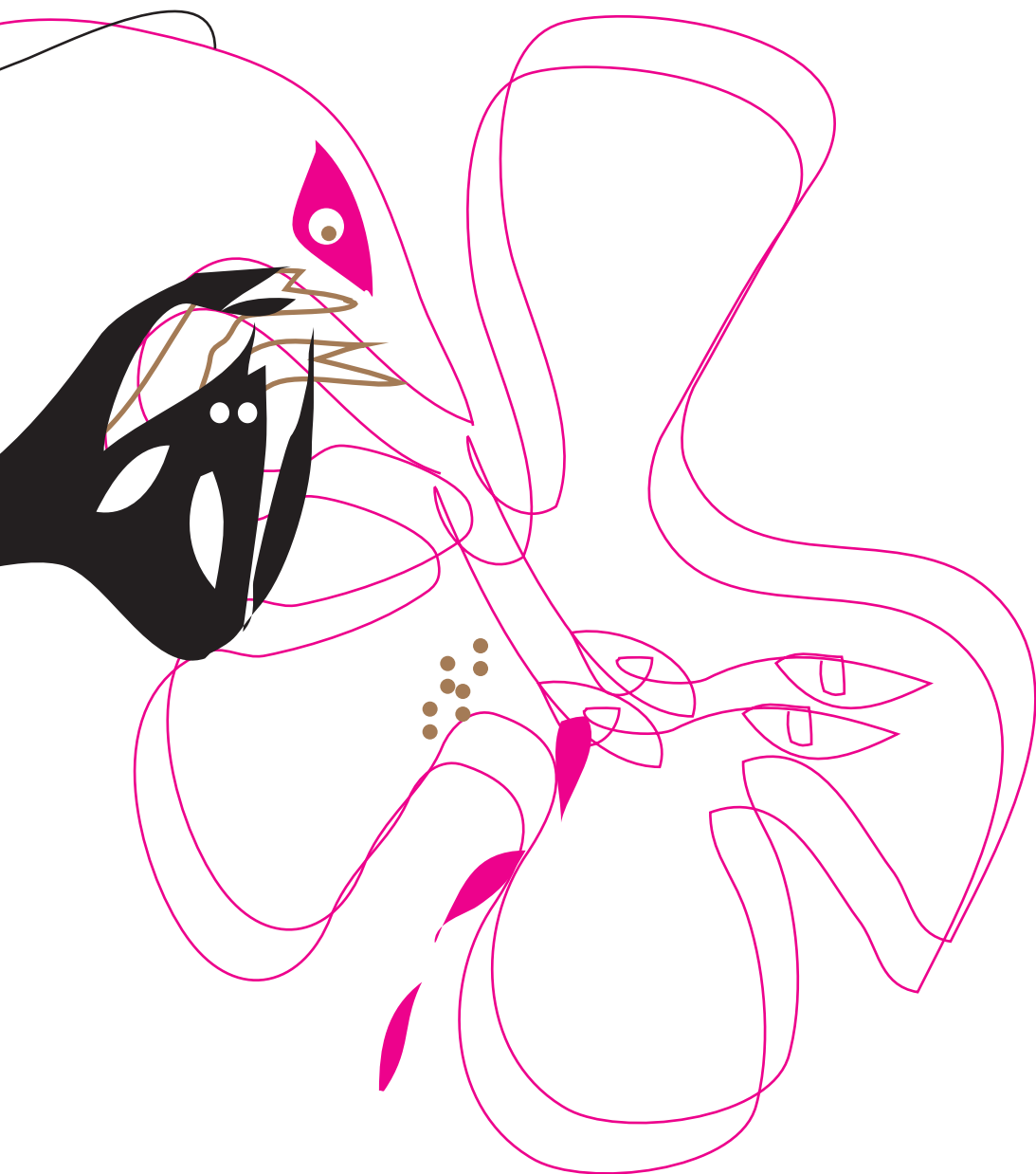

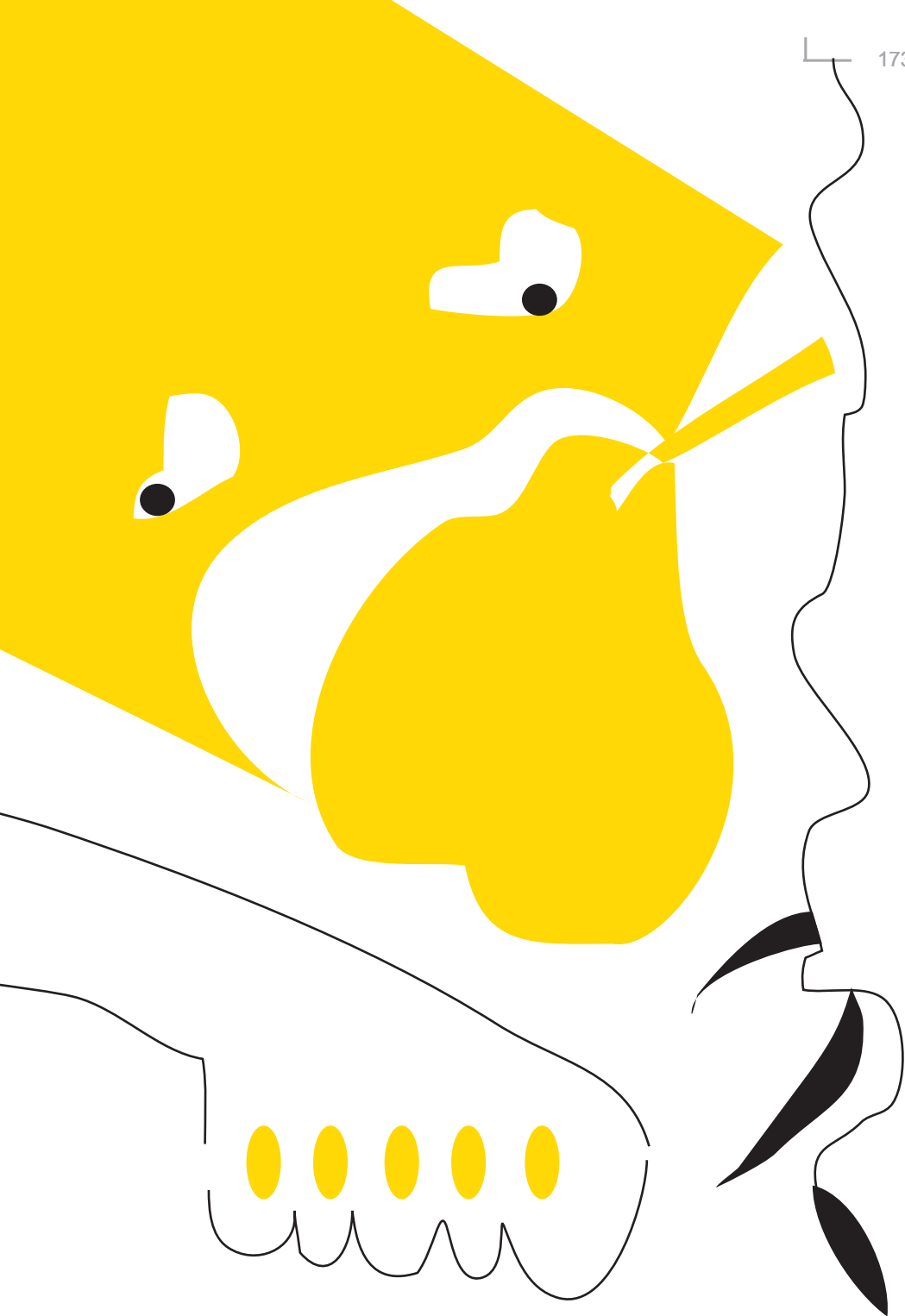

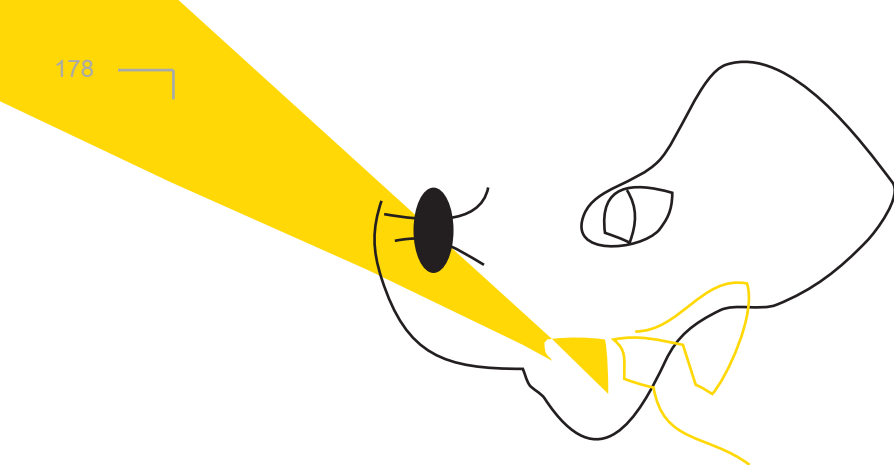

Nincs semmi baj, Alie. Tényleg. Én sem ékeskedtem valami fényesen. A Nagyapó egy másik arcom. Itt viszont inkább nyelv, stílus, nehogy ezt is félreértsd, vagy inkább nem jól. Sokféle masszán dolgozom, de ezek mind 17 éve, folyamatosan, emberi, lelki, fizikai, szellemi érettségem alakulásainak következményei. Az realistább, ott az van ami van, nem kell gondolkodni. Ezért jön le neked is egyértelműbben. Szeretem, nem arról van szó, de közben, az idő folyamán továbbléptem, egy sajátos, nem szokványos nyelv alakult ki, egészen tudatlan, annyira, hogy észre sem vettem éveig. Csak írtam. Pedig ezekre a mesékre még komoly alkotói ösztöndíjat is kaptam. És még akkor sem jártam ki. Mindig valami mással foglalkoztam. Csupán csak most jutottam odáig, hogy komolyan vegyem. Mondták rég, hogy későn érő vagyok. De az íráshoz valóban érettnnek kell lenni. Más, különbözik minden művészeti ágtól. Ezt bátran állítom, mert kipróbáltam, majd mind, az élet úgy adta. És szeretem a mai napig csinálni, de most maximálisan lefoglal az írás, hogy kiadhassam a mesekönyvem, ami megint nehéz, mert felnőtteknek szól inkább, mint gyerekeknek, és kortalan. Aztán egy éve kb. kialakult egy másik arcom, most már érted miről beszélek, amikor arc. Egy filozofikusabb, kicsit naplószerű, kicsit szépirodalom, egy egészen magamba visszaforduló nyelv, de erről most nem tudok bővebben, mert így is regény lesz, nos ebből, de ennek is töredékéből olvastál, nem egészen erről van szó. Azzal meg a szemináriumon szintén hatot-

tam, és jó kritikát kaptam, különös kritikát. Elhiheted, hogy mindezek után bántott, amit írtál. Mert megküzdöttem magamban, igencsak, minden szóval, amit leírtam. Bennük sok fájdalmat (persze örömet is, játékot, de zömmel sajnos inkább traumát) kellett feldolgoznom, és itt most vissza mesekönyv, innen is kezdődött az írás. Csak mivel nem vagyok magam sem profi, honnan is tudhattam volna mi ez. Csak az írással foglalkoztam, mert jó volt kiírni. Hogyan mondhatnád akkor azt, hogy nem őszinte. El tudod képzelni nekem ez mit jelenthet? Akinek egyetlen, első mozgatórugója az őszinteség? Egyetlen értelme? Magamat és a világot folyamatosan tisztázni, követni, minden egyes rezdülést figyelemmel kísérni? Magamban és ami kint? Ami kintről befelé? Persze kénytelen vagyok elfogadni, ha neked nem jön le, nem tetszik. Nem is kell. De vissza-kérdezhetek joggal, nem lehet hogy az olvasóval a baj? Különben sok emberrel van másként. Van, hogy hatok is emberekre. Ezt akkor tapasztaltam, amikor néhányszor felolvastam estén. Nem sokszor. Igaz, állva még nem olvastam, ciki volt a tollinga díjátadón. De hát én vállaltam, ki kellett ezt is próbálni. Nem jó nekem az állva olvasás. Ez már szereplés, amikor viszont ülök, magamnak olvasok. De lehet, ez is szokás dolga. Hiába, ha sok is az ember, látod, annyira irritál a szereplés, hogy még ez sem megy. Nem természetes, nem érzem őszintének. A szereplés hivatalos. Szerep. Hát mondhatod-e, hogy nem vagyok őszinte. Szeretem magam megválasztani a formát. Amikor olvasok. Hát persze hogy értetlenül álltam, és fájt. Ez természetes érzés. És akkor ott van, hogy nemcsak egy sorstárs, egy magadfajta, ezt most ne értsd rosszul, írhattam volna hogy nem magamfajta, hanem a szakmában is a gát, hogyan egy másmilyen nyelvet elfogadtatni egy kezdő semmiből jövő írónak. Igen, én már ott tartok, hogy nyelven dolgozom. Sajnálom, de ezt egyáltalán nem érzem nagyképűnek, éppen ellenkezőleg. Küzdelem. Hidd el, igen nagy küzdelem. Mert a nyelv már egy következő fázis. Azt letisztítani. Különben az érzés mind ott, ha jól csinálja az

ember, semmi nem vész el, nem szabad elveszni, hiszen akkor mi értelme? csak ki kell finomítani. Nekem fontos hogy élni tudjak az áldással, amit az élettől kaptam. Hogy új nyelvet alkossak. Mindig újat csináltam amihez nyúltam, rajzzal, animációval, agyagvarrással. Olvass bele a blog-jaimba, hogy tisztább képet kapj. Persze, csak bonyolultabb lesz, különben ne tedd, sok idő, s lehet csak fölösleges. Nem éri meg a befektetést. Elszomorítana, vagy csak idegesebb lennél. Lehet hogy a te alkatodnak nem kell ez, nem jó ez. Nem baj. Csak bírd felém vajmi toleranciával. Pl. hogy nem jössz hozzám. Mert az nekem, ha úgy, akkor nem kell, nem jó. Nem építő. A kritikáiddal is csupán az volt a baj, hogy csak és kizárólag negatívát sugárzott, nem mint ez, ahol érzek kommunikációra készséget. Azt a kritikát szeretem, és tartom korrektnek, ami előremutat, fejleszt, gazdagít. Ahol a jó és a rossz is megmutatva. De benned hajszálnyi sem volt, hogy esetleg kételkedj magadban, hogy esetleg benned is lehet hiba, ha nem érted. Értem, ízlés, de hát éppen ha nincs nagy ismereted, tapasztalatod (mint ahogy írod magad is), mégis homlokegyenest ellentmondasz ugyanennek egy másik mondatod által, ez sem túl nagy baj, mert bizonyítja, hogy van benned akarat, tudatosság, és mégis, mondom, csínján érdemes, márcsak magadért is, ha nem is miattam (értem), bánni a véleményekkel. Ha tudatlannak érezzük magunkat, legyünk is szerényebbek, hidd el a művészethez alázatra, rengeteg alázatra van szükség. Mert sokszor meg fognak alázni, nemcsak úgy mint te engem, hanem amikor már elérsz egy bizonyos létrafokot, esetleg sikert. Sokmindent tanultam, tapasztaltam az ELTE-n pár hónapja. De itt nincs alkalom most elmesélni. Hogy mit lehet sikeres írókkal is csinálni. Nos valami ilyesmi. Az arc szintén szimbolikus, a rosszindulat, a gyűlölet érzékelteti mindazt, ami lejött a szavaidból. Abból fogant. Látod? Most is mit mondasz: *"Előítéleteim nincsenek, neked viszont vannak!"* ez úgy felelne meg a valóságnak, ha már okosan akarnál visszavágni, hogy neked is vannak

előítéleteid. Persze azt mondanád, de én őszinte vagyok, nem elég okos ehhez. Te pontosan olyan okos vagy, csak szándékosan teszel. Elutasítasz. Nem próbálsz rákérdezni dolgokra, kivéve most utóbb, olyan biztos vagy a dolgokban, nem vagy türelemmel, valójában mintha a másikat nem is akarnád megismerni. És itt most írásról beszélek, mint végig eddig is. Nos ez nagy különbség, mert ebben bőven benne lenne az, amivel nem értesz különben egyet, hogy neked nincsenek előítéleteid. Egysíkúan fogalmazol, mert mutass rá, például, hol látsz bennem előítéletet. S hol vagy biztos abban, hogy benned egyáltalán nincs. Ha már én pontosan kiéreztem.

De nincs veszve semmi. Hiszek abban, hogy minden visszafordítható pozitív energiába. Erre az egyetlen lehetséges út a kommunikáció. Mert ehhez neked is hozzá kell szoknod, sosem lesz, hogy mindenkinek tessél.

Mondhatnád, hogy ez téged nem érdekel. Dehogy nem érdekel. Mindenki érző ember. Ami rossz, az mindenkinek fáj. És önkéntelenül is magyarázkodik. Ha tiszta a lelkiismerete, utolsó leheletéig. És ez így van rendjén.

Természetes. Önismeret, folyamatos öntisztulás, önigazolás, mind mind magunkért. Az írás tisztaságáért.

Elsősorban tehát saját arcunkkal kell foglalkoznunk. A szerkesztők más téma. Arra legalább ennyi szöveg kellene, most nem fér. De egyszer majd azt is megírom. Talán.

Feltettem tehát az életemet valamire, és végig kell járnom. Egy igen nagy író, akinek a szemináriumára jártam, mondta mikor ellenkeztem, nem hagytam magam, mert hittem abban amit csináltam, végül azt mondta, rendben, de tudom-e ez milyen nehéz út, amit akarok? Hogy mennyi küzdelem. Hát tudom.

Különben kicsit beleolvastam a szövegeidbe, nem vészes, és a beírásaidban humorod is van. Pláne értetlenül állok. Megérthetsz engem is. Nem tetszik, nem tetszik, de próbálj kicsit elgondolkodni. Nem válik hidd el, károdra. Attól még nem kell elfogadnod. Csak próbálj meg most ezentúl így is,

innen is, nézni. Ezzel a sok arccal, amit megint nem mondom hogy el kell fogadnod, hátha könnyebb lesz egy hajszállal.

Hidd el, különben én lennék a legboldogabb, ha csupán egy arcommal kellene megküzdenem. De ez is szemszög kérdése. Mert nem lennék-e gazdagabb, máshonnan nézve, ennyi arccal.

Ebből is kiviláglik, mennyire nem ismersz. Nekem lételemem a nyitottság, hiszem hogy mindig a dolgokat le kell nyugtatni, meg kell beszélni, hogy mindkét félben végül pozitív energiába váltsón. Én nem tudok élni egyetlen percig is, ha valakiben rossz érzést keltek, és gyűlölettel bánik velem, de magam legalább annyira szenvedek, rágódom, ha én bántok meg valakit. Ha megtörténik ilyen, azon vagyok, hogyan lehet jóvátenni, pozitív energiába fordítani. Vagy, nem lenne értelme egyetlen sort sem írnom, alkotnom, ha ez igaz lenne amit írsz. Rám megsemmisítő hatással van, mert annyira nem látsz, annyira nem ismersz. Persze érvényesülni kell, a szerkesztőknek is saját arcuk van, vagy beleillesz, vagy nem, esetleg látnak benned fantáziát, akkor elindul valami más, de neked egyetlen amivel foglalkoznod kell, ha írsz, hogy a saját arcoddal foglalkozz. Tetszik másoknak vagy nem, sosem lesz, hogy mindenkinek tessenek. De tiszta lelkiismerettel, megharcolva azt az arcot, önmagadnak, önmagadért kell. Ez önismeret, folyamatos megtisztulás. Hidd el, azért fáj amit írtál, mert tiszta a lelkiismeretem. Én az életemet feltettem valamire, és senki nem tiporhatja szét. Ellenállok, és megvédem utolsó lélegzetemmel. Ha értesz. Tudod, agresszív ám a nyúl, fogalma sincs, hogy ki az aki felé nyúl, már harap. Ezt is értsd kérlek, jelképesen. A harap itt azt jelenti elővigyázatos.

Igen. Pontosan tudom, és nap mint nap tapasztalom. Ma megjelent egy írásom rajzzal, büszke vagyok rá, de bele kellett nyúlni idegen kéznek. Szerkesztőnek. Hálás voltam amit tett értem, hogy helyet talált a cikkemnek, de egy elfogadott nyelvre alakította. Nem sokat, de amennyi épp elég, hogy fájjon. Valamit valamiért, mondtam. Még kezdő vagyok. Fájt. Ez nem szépirodalom, abban egyetlen szót sem engednék. Mert hiszek magamban. De mindennek megvan a helye. Hol mit. Ha neved van, az más. Akkor hozzád igazodnak. De ki kell alakítani. Nagyon nagy munka, amit valóban nem könnyű elfogadtatni. De az a furcsa, még egyik nyelvre sem mondták, éppen ellenkezőleg, hogy nem lenne őszinte. Éppen hogy a szokatlan kiírás miatt van az őszinteség. Ha leírom a kételyeimet, gondolkodom, vagy több nyelven beszélek, mert az írás is hasonló a többnyelvűséghez, vannak írók, akik kritikusok, szépirodalmat, színdarabot, s mi minden mást írnak, ahol mind mind más nyelven, értsd itt is formailag, kell megfelelni. Ezt is tapasztalom, a ma megjelent cikkem, rajzzal, de erről sincs alkalom beszélnem. Minden a kételyből, a bizonytalanságból, a keresésből, az pedig csupa szeretetből, amit nagyapám iránt megéltem, az emlék. A többi írás, és itt most a mesék, rajzokkal, egy kereső, kutató, kíváncsi arcom, kicsit naiv, de szeretetreméltó, mindig jól akar, aztán nem mindig sülnek el jól a dolgok. De nem mondhatom arra sem hogy őszintétlen, éppen ellenkezőleg, csak más. A kudarcaiból tanul ott a nyulacska, saját életét dolgozza fel magában. Ez olyan, mint a szervezet öntisztulása egy hosszú, kínos, szörnyű betegség után. De lényeg, hogy minden jóra fordul, azonban küzdelemmel, és sosem egyértelműen. Mint ahogy számomra is az élet. És aztán nemrég, mióta komolyabban foglalkozom írással, szemínáriumok után (rengeteg ilyenre jártam), egy filozofikusabb

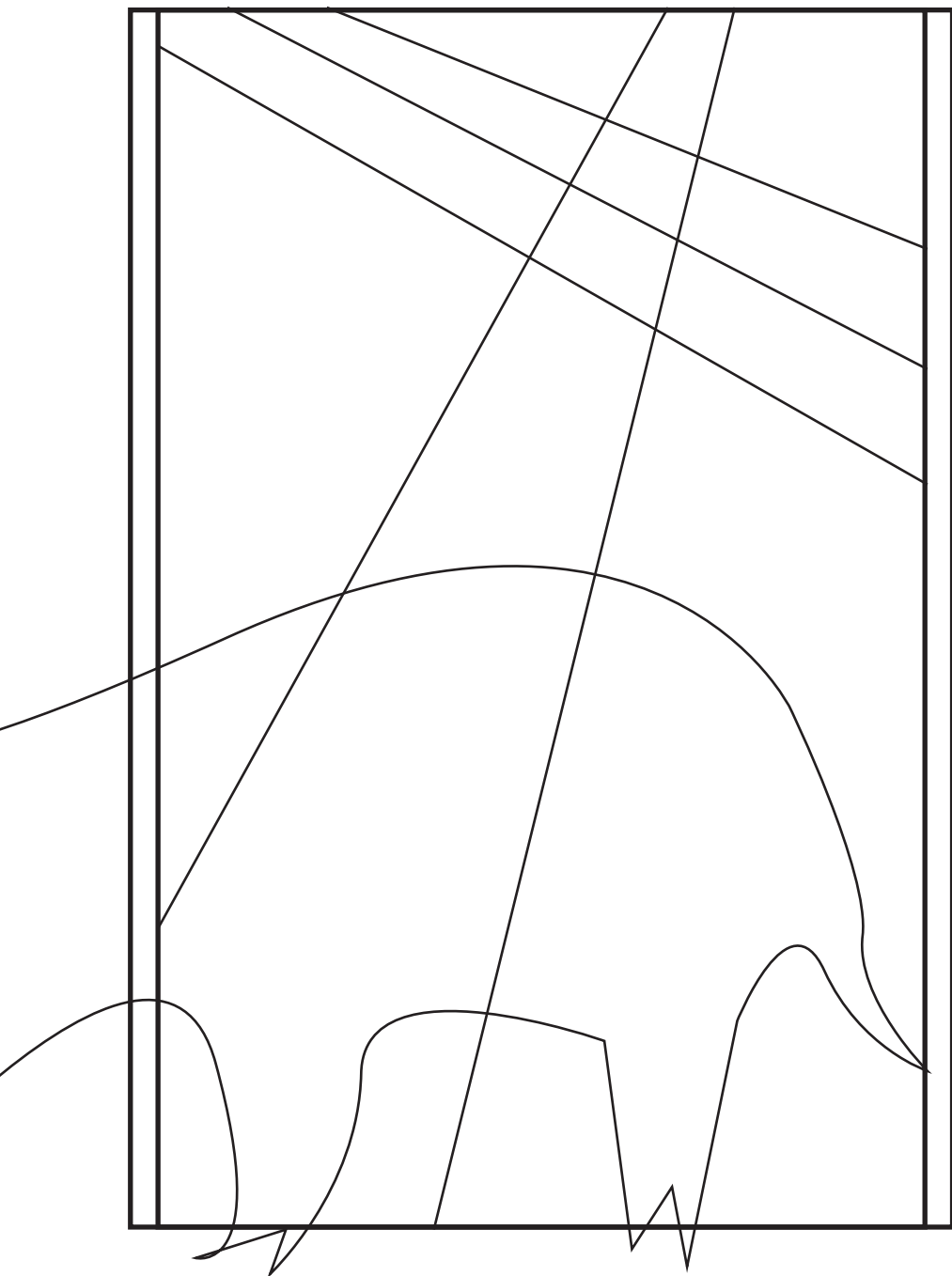
vonalam, naplószerű, de szépirodalom indult el. Tényleg nem baj, ha neked az jön be. Nekem sok más arcom van. Ez inkább folyamat. 91-től írok, ez sok idő. Az emberrel nagyon sok minden történik, nemcsak az egyetemek, a "való életben" is. Érik, tanul, folyamatosan.

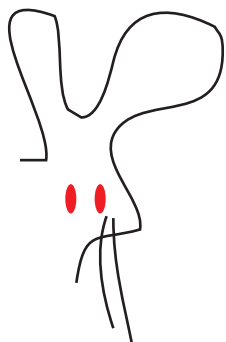
Bocs, de kevés időm van a gépen, és nem strukturáltam a mondandómat. Csak remélem, hogy valamit többet tudtam részedre is adni, mint eddig. Talán egyszer ezeket is kifejtem pontosabban.

2008.07.10.

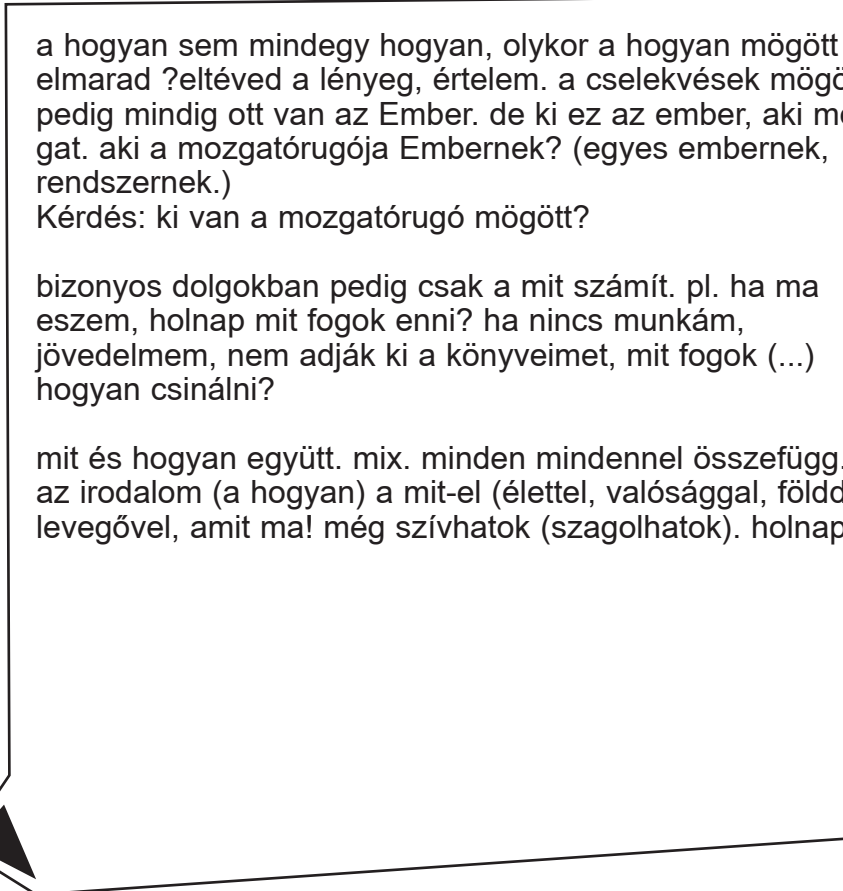
aztán itt nemcsak pusztá őszinteségről beszélhetünk (felőled, te értelmezésedben mint valakiről, valamiről jól?szépen emlékezés egy tiszta, lineáris rendszerben), hanem a valóságban (valós időben) is megélem (újraélem) a történéseket (távolságból megérnek, majd átértelmeződnek, illetve ráakódnak más, velük összefüggő, vagy össze nem egyeztethető dolgok), azaz az élet és az alkotófolyamat szűkebb és tágabb környezetemben mondhatnám egyidőben találkozik, mi több, érdekesebb, rejtélyesebb, különösebb, hogy a papíron már az időtlenségben történik az összemosódás. még tovább, mintha innen a papíromról (rajzok, szövegekből) szökkennének (válnának valóra) az események, cselekmények. látszólag egyszerű vonalak, szavak, melyek önbeteljesítő erővel bírnak. nem-e több ez, mint a szó ismert, használt értelmében, őszinteség. mintegy éppen fordított folyamata annak, amit megszokhatunk őszinteség alatt, amikor valamit előhozunk emlékeinkből. ez itt nem egészen az, inkább nem csak az, azaz hogy ennél bonyolultabb mechanizmus. a hogyanra helyeződik a hangsúly, az összefüggések jelrendszerére, nem pusztán csak magára a dologra.

u.i. folyt. valahol más 2012.01.29.

gondolkodás folyamán

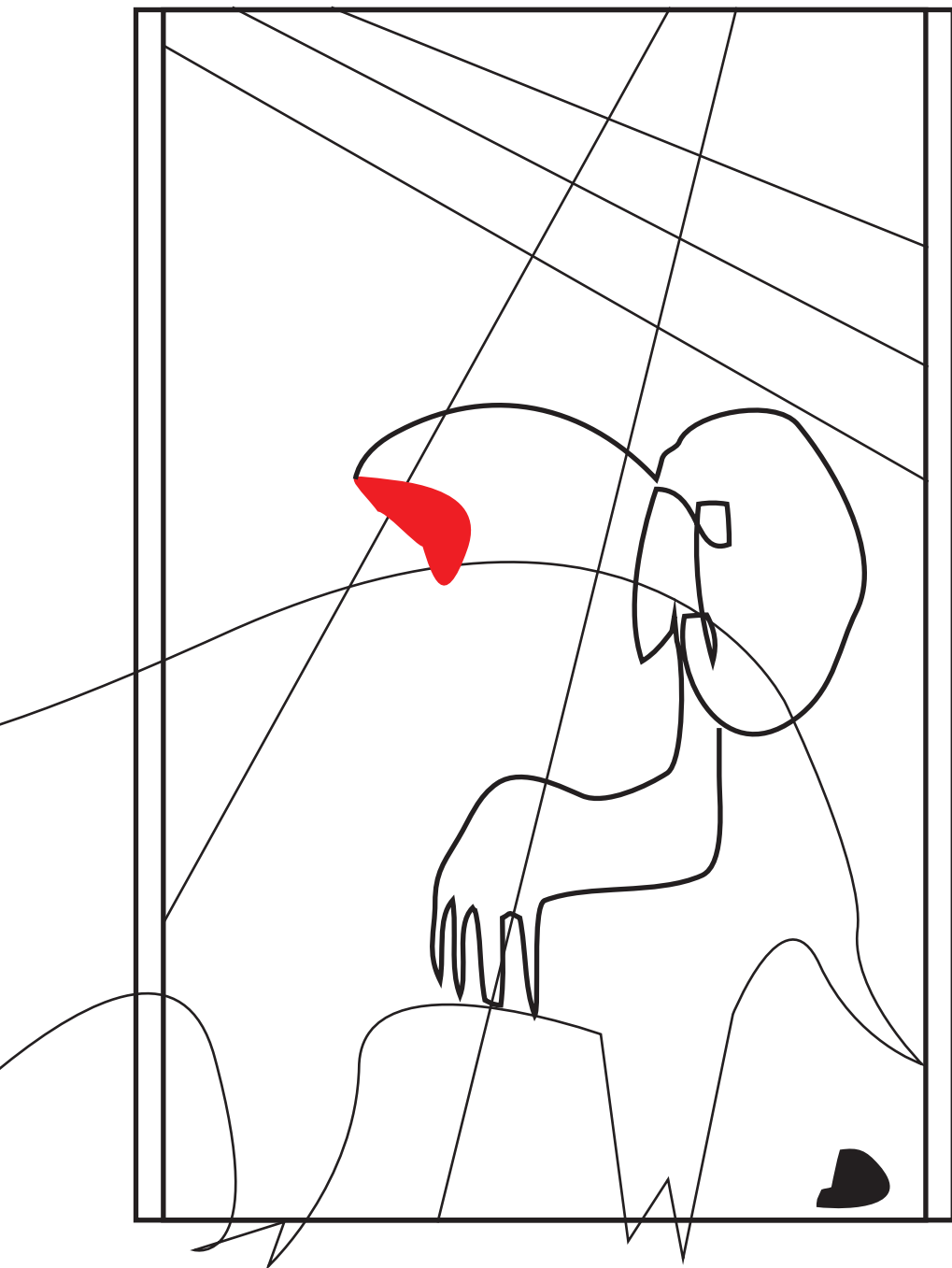

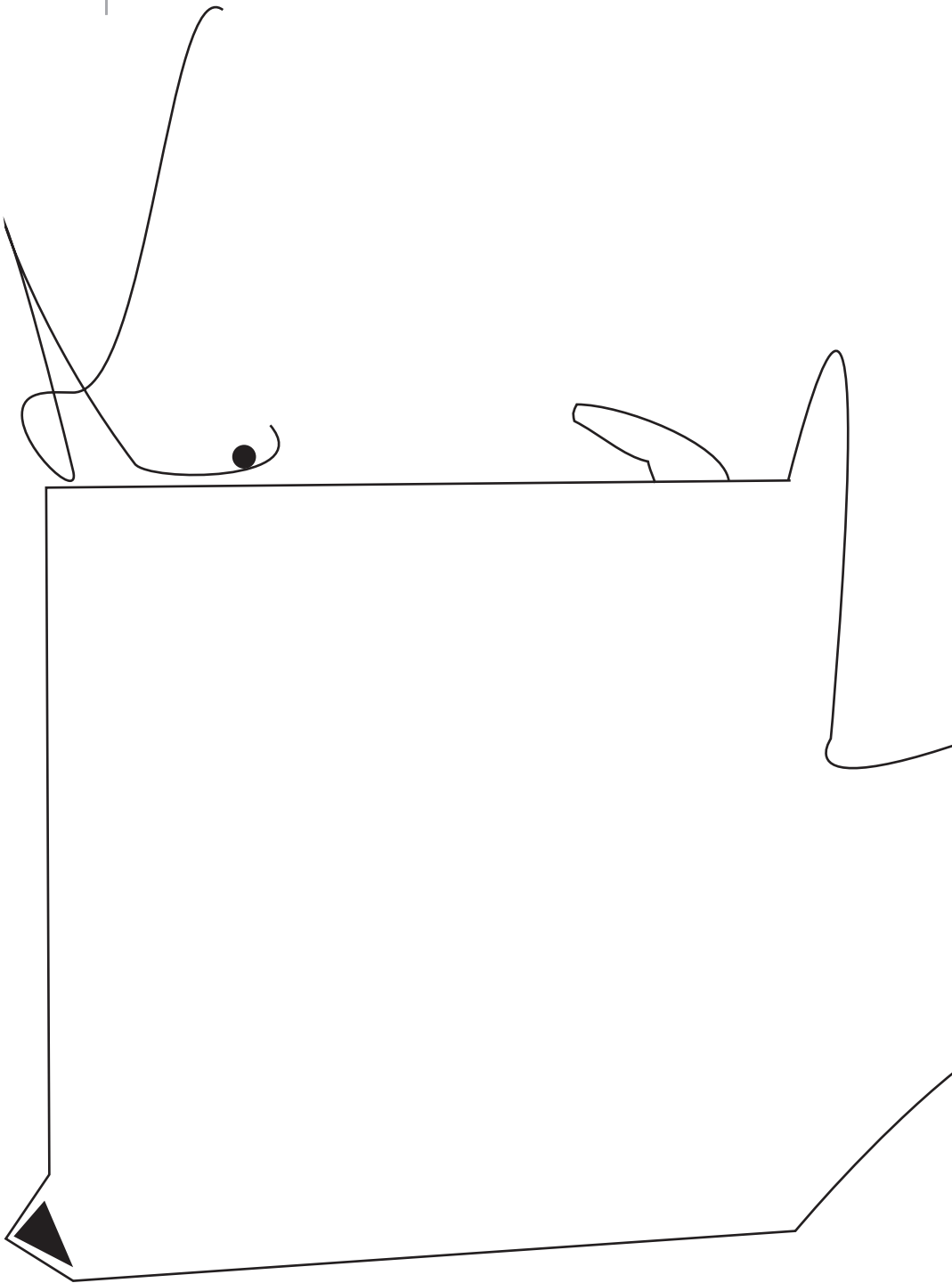
a hogyan sem mindegy hogyan, olykor a hogyan mögött is elmarad ?eltéved a lényeg, értelem. a cselekvések mögött pedig mindig ott van az Ember. de ki ez az ember, aki mozgat. aki a mozgatórugója Embernek? (egyres embernek, rendszernek.)

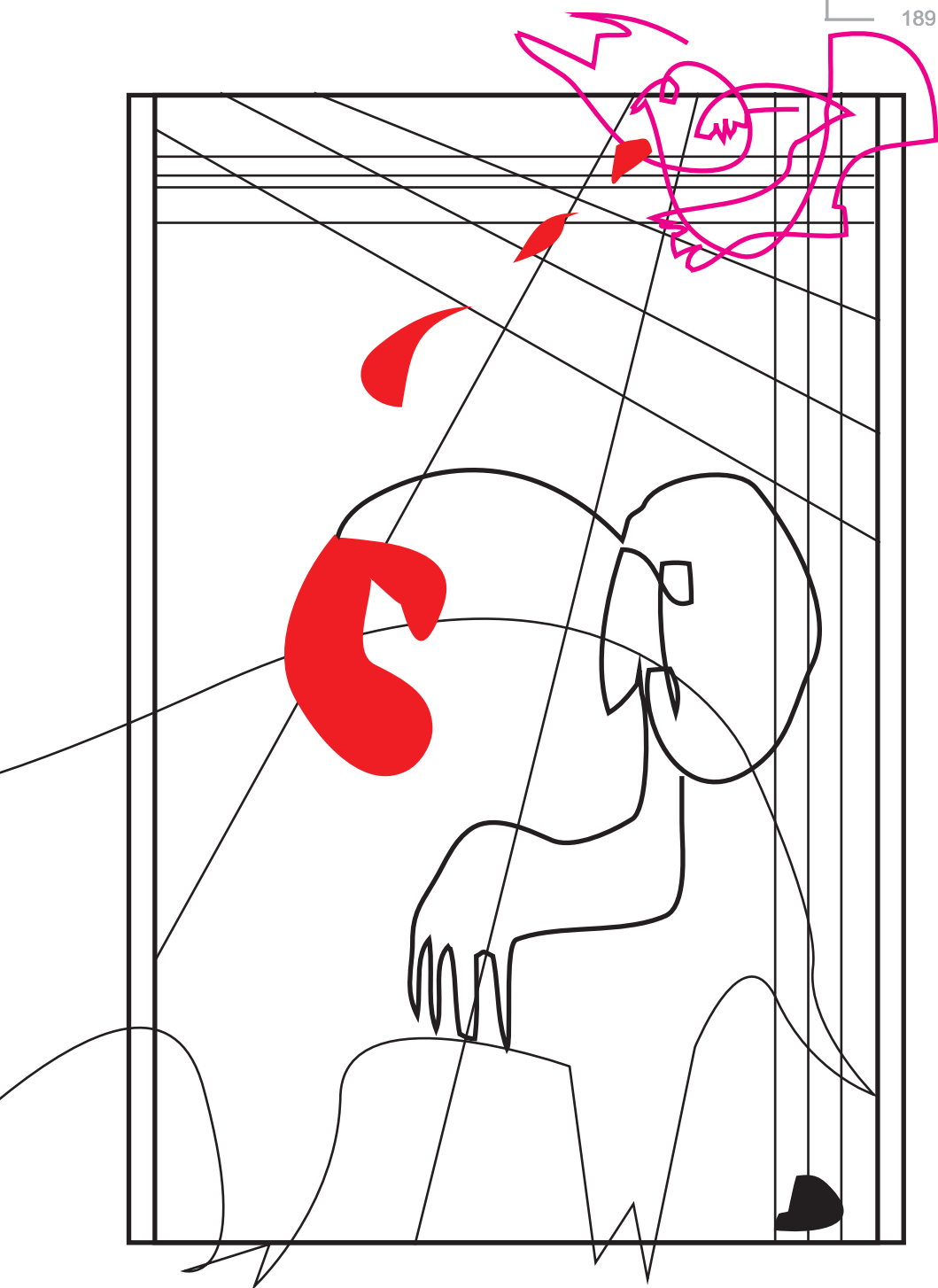
Kérdés: ki van a mozgatórugó mögött?

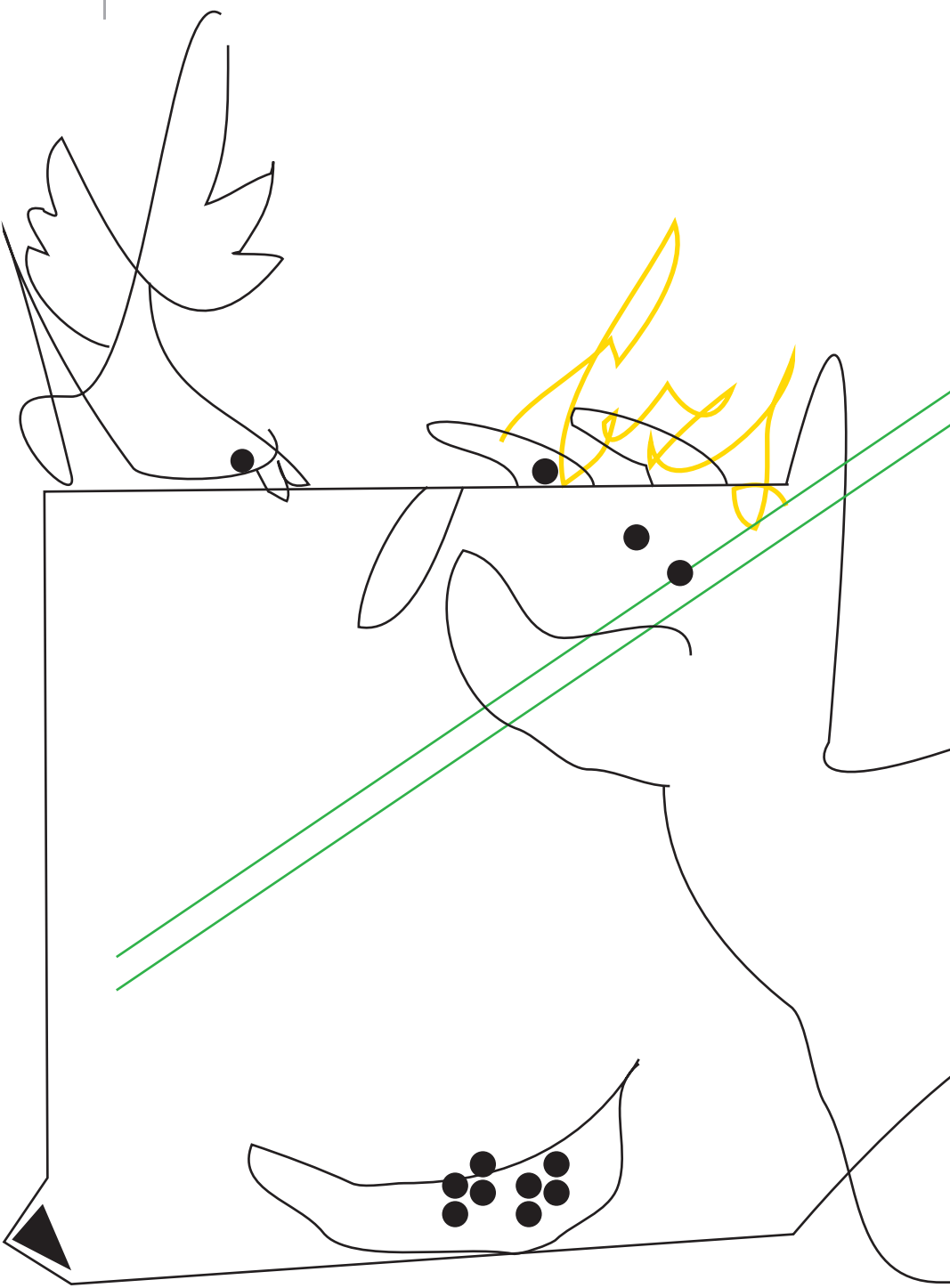
bizonyos dolgokban pedig csak a mit számít. pl. ha ma eszem, holnap mit fogok enni? ha nincs munkám, jövedelem, nem adják ki a könyveimet, mit fogok (...) hogyan csinálni?

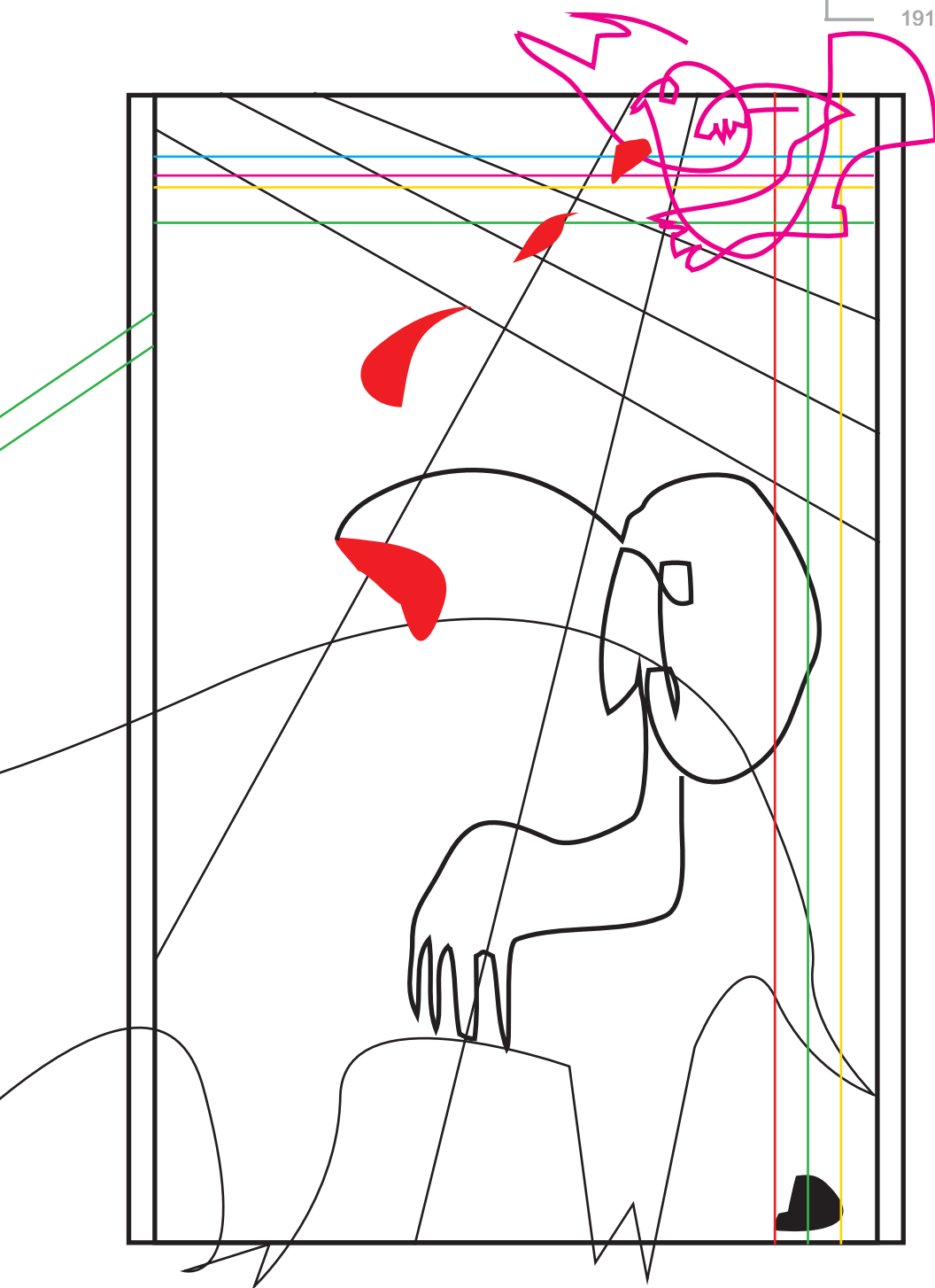
mit és hogyan együtt. mix. minden mindennel összefügg. az irodalom (a hogyan) a mit-el (élettel, valósággal, földdel, levegővel, amit ma! még szívhatok (szagolhatok). holnap?

XIX. Bálványosi nyári szabadegyetem és diáktábor,
Tusnádfürdő, 2008 július 15-20

Koporsó, Balkán Fanatik, Deák Bill Gyula "Eltemettem min-
dent ami fáj"

De még estig sok az idő. Délelőtt 10 óra, apám "világ-márkás" autójával* tartunk Csíkba, első célpont, a nagybányai művésztelep kiállítása... ha már a Szentendrei Művészetmalomba odaát lusta voltam elmenni. Tény, hogy régi lemez ez is. De itt, és ezúttal, apám kedvébe járunk. Mellebeszélés nincs, tartani kell tehát a kitűzött cél felé.

*tudni kell erről az autóról, hogy amikor elhangzik e nemes jelző, a család 4 éves kislánya is nevet. Apám ha egyszer száját nyitja, s szinte nincs megállás, folyamatosan szól, mit szól, harsog, ilyenkor a család hasát fogja, nevetéstől, soktól, mikor melyik, hogy kis lélegzethez, csendhez jusson. Apám 68 évesen érte el örökké vágyott álmát, hogy új, szép autóhoz jusson.

Helyenként esik, máshol tompább napsugár. Kellemes, kifejezetten, ez a hűvös idő. Érdekes, egészen feltűnik, hogy így a zenével a dombok, fák, erdő, mező, falvak között a közérzet is mennivel üdítőbb. Mint amikor ugyanez zsúfolt kis, vagy nagyobb városközpontban, siető emberek, átjárók, házak, főterek között.

Székykapuk a Csíki Székely Múzeum udvarán,

Elmentettem mindent ami fájt
Elmentettem mindent ami fájt

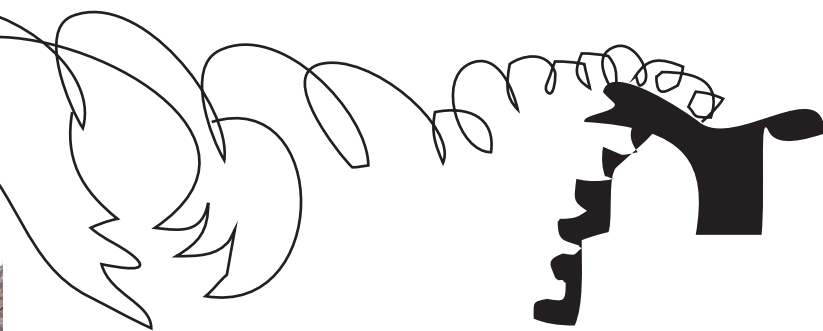

Elmentettem mindent ami fájt
Elmentettem mindent ami fájt

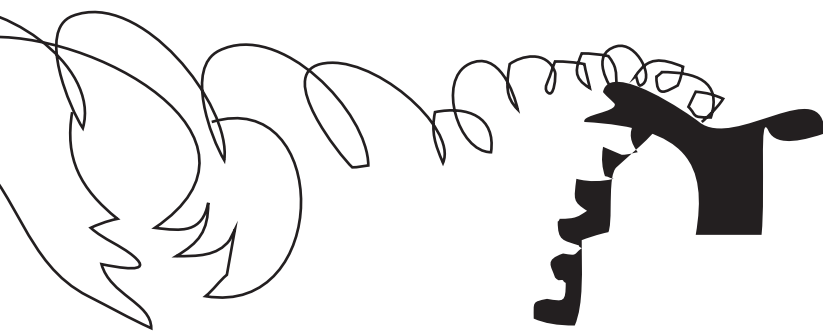

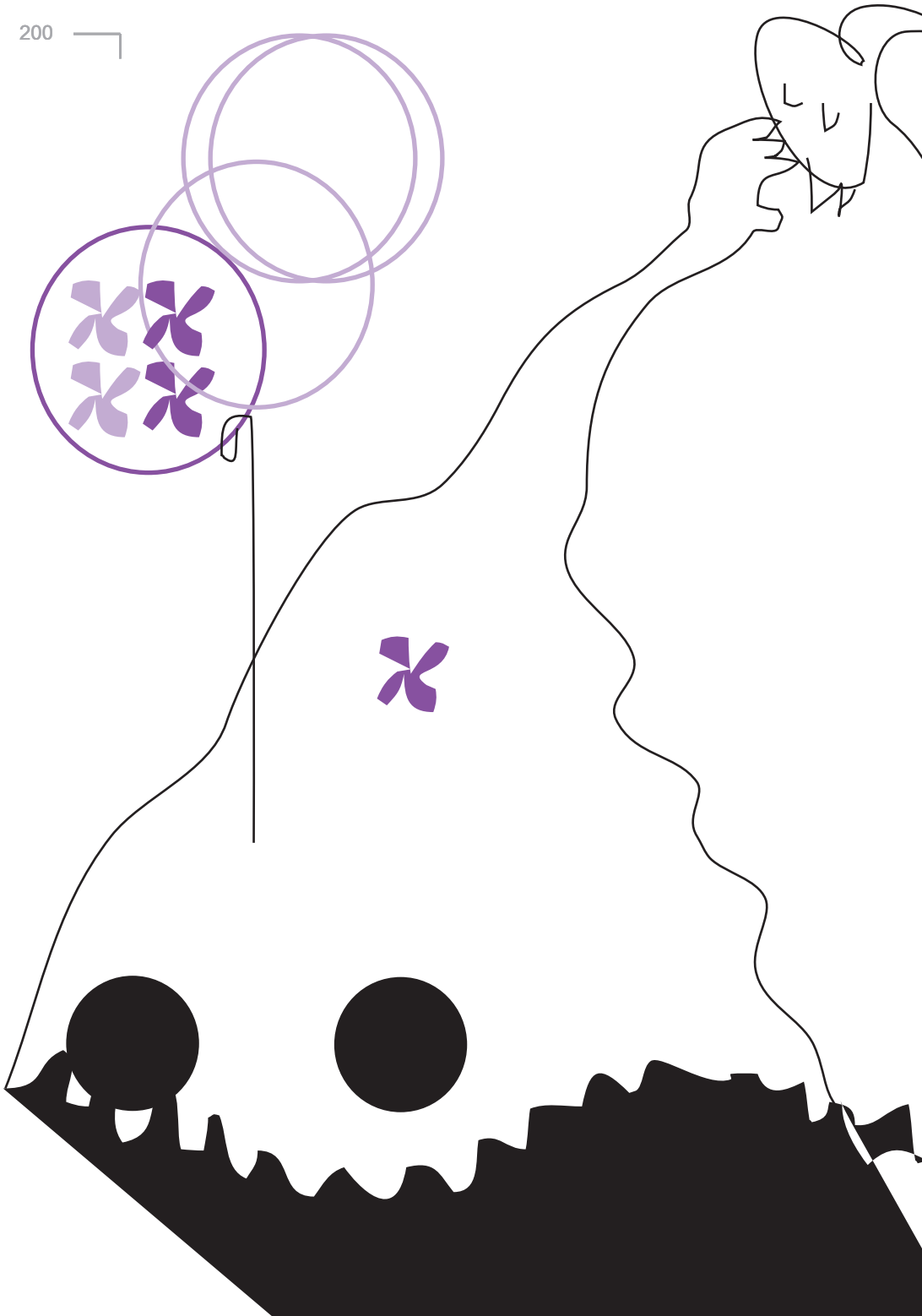

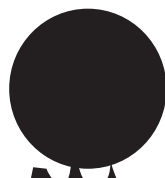
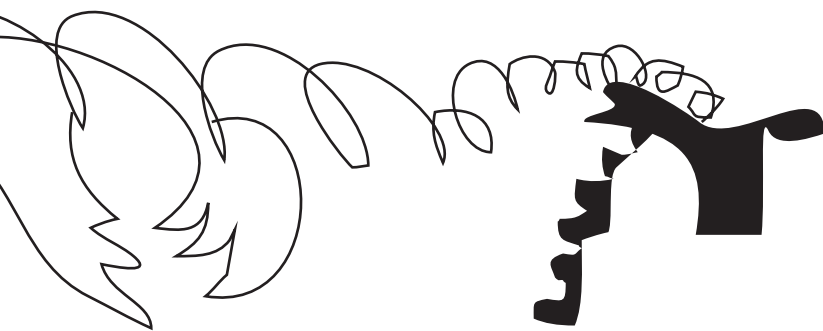

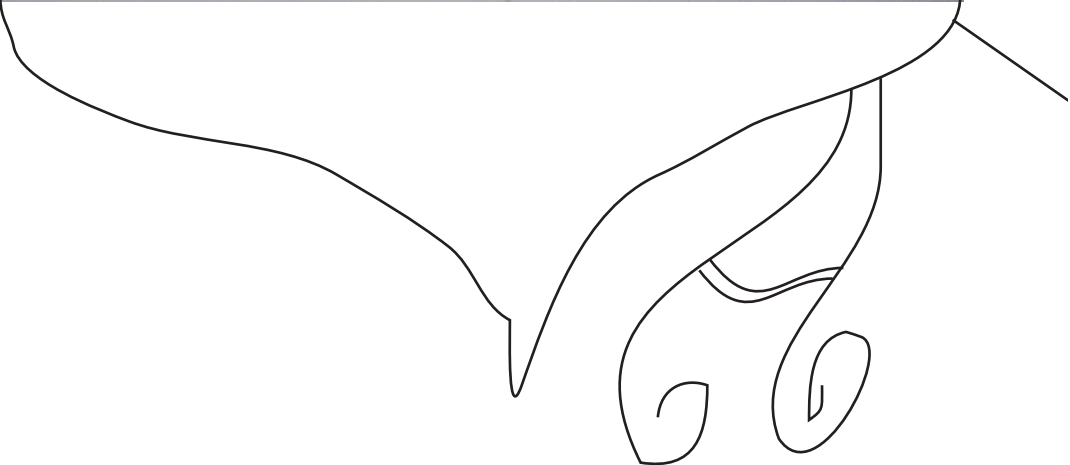
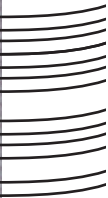
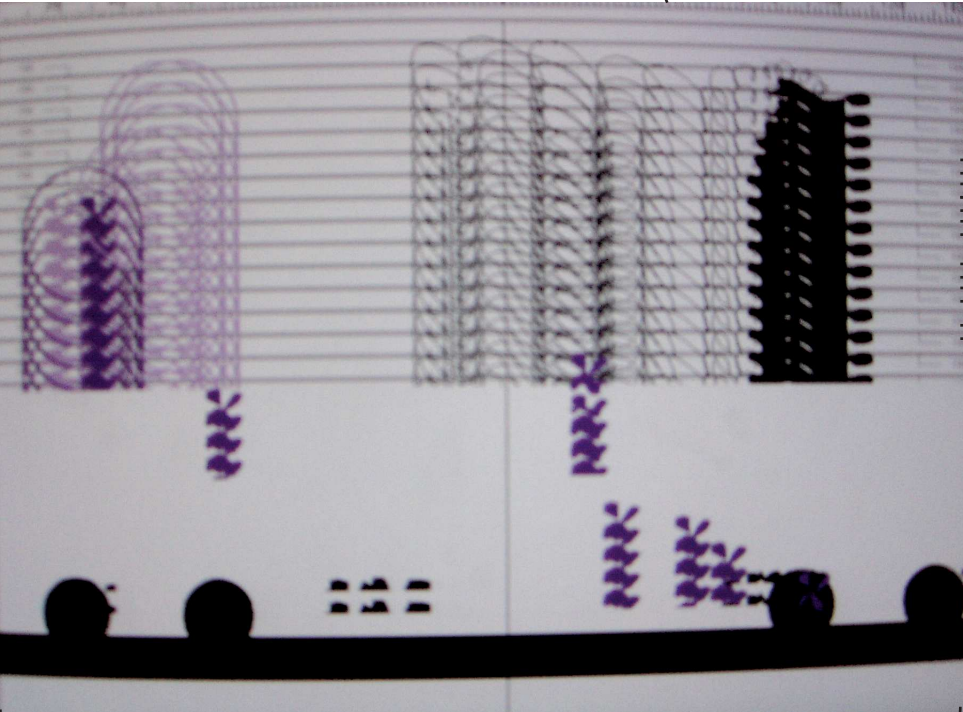
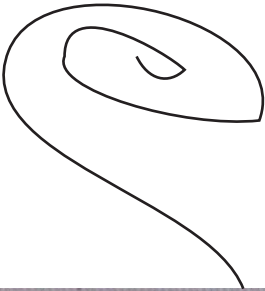

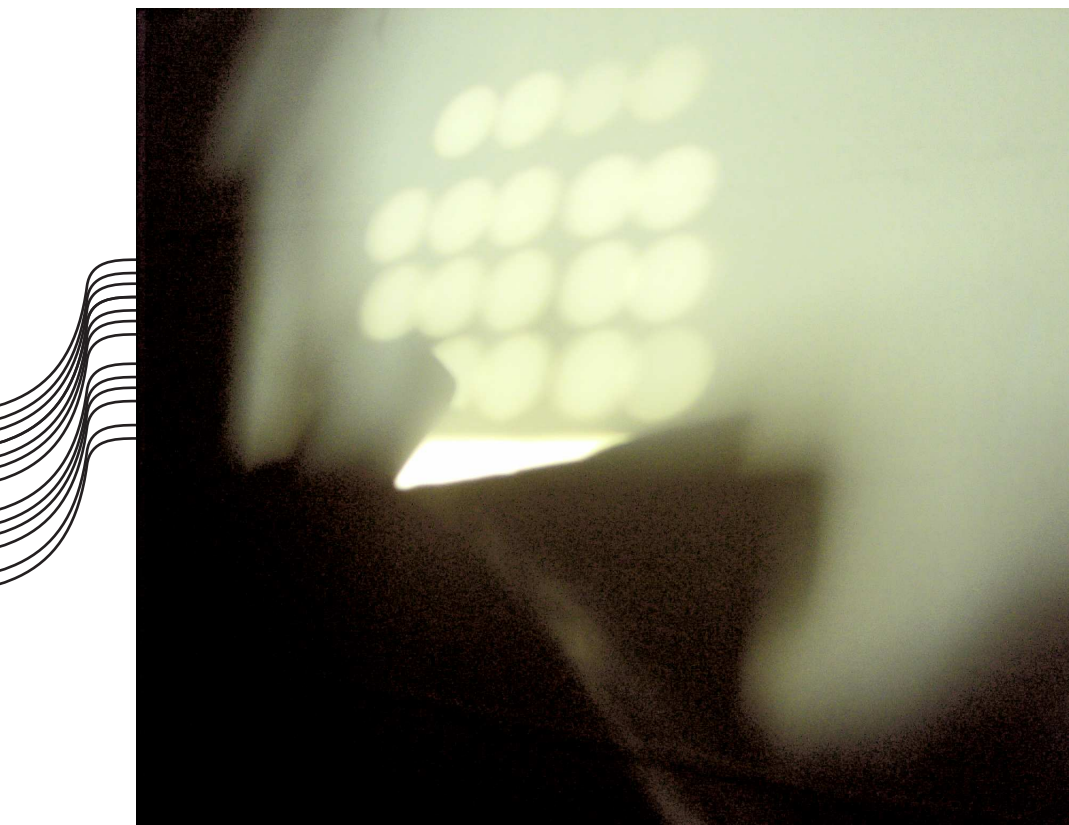

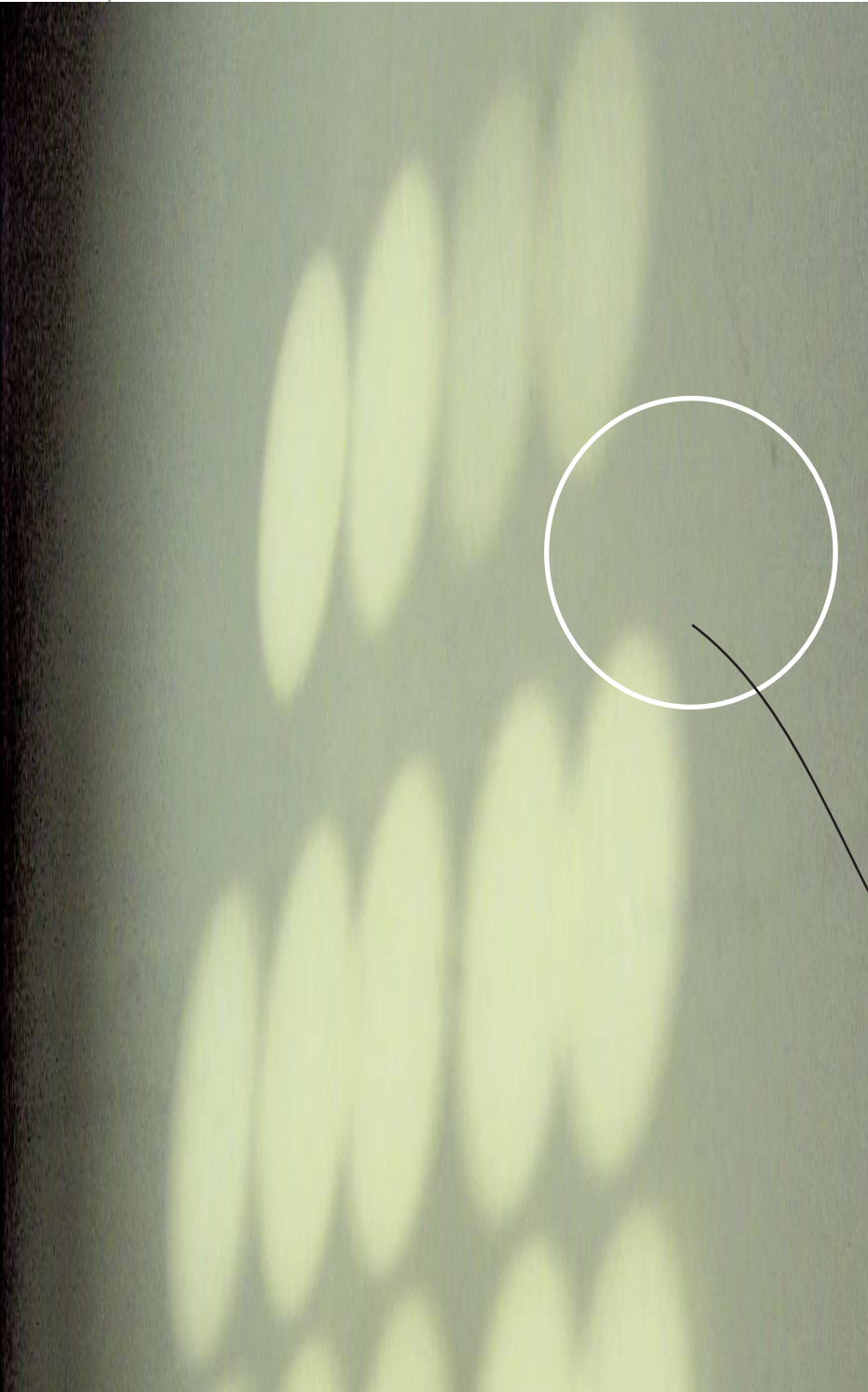

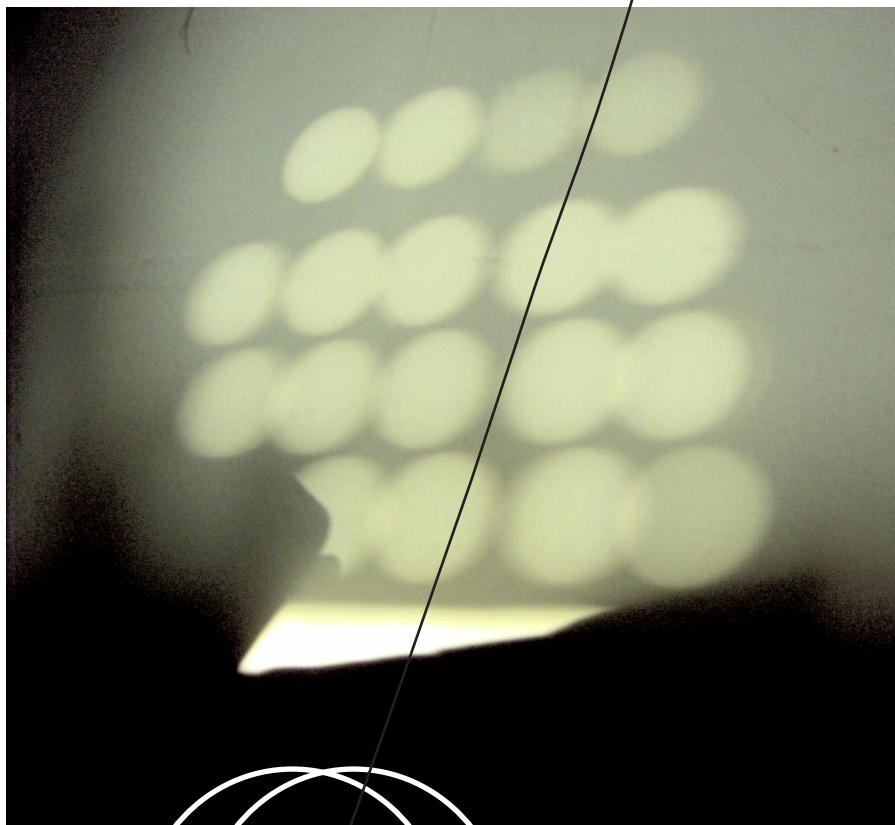

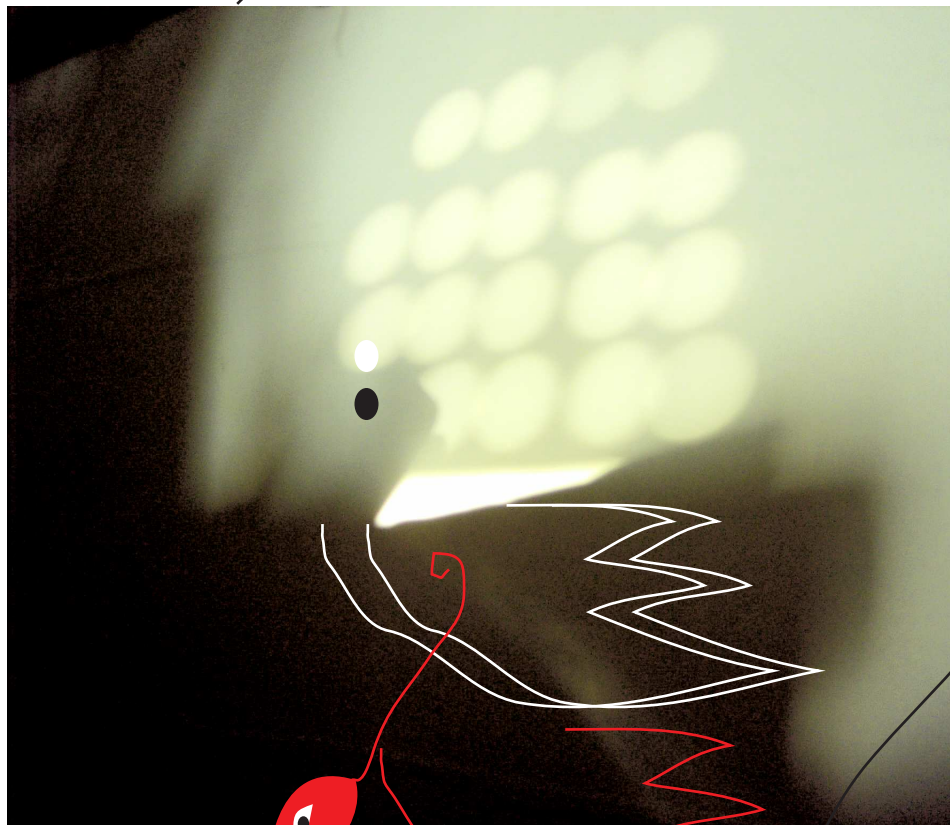

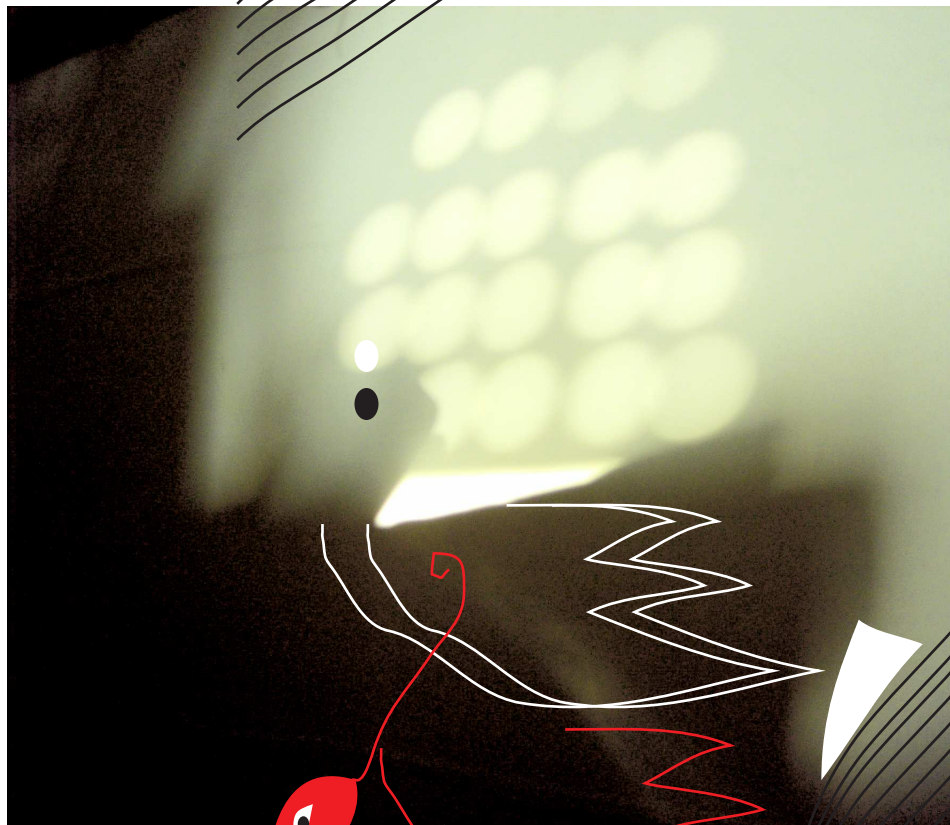

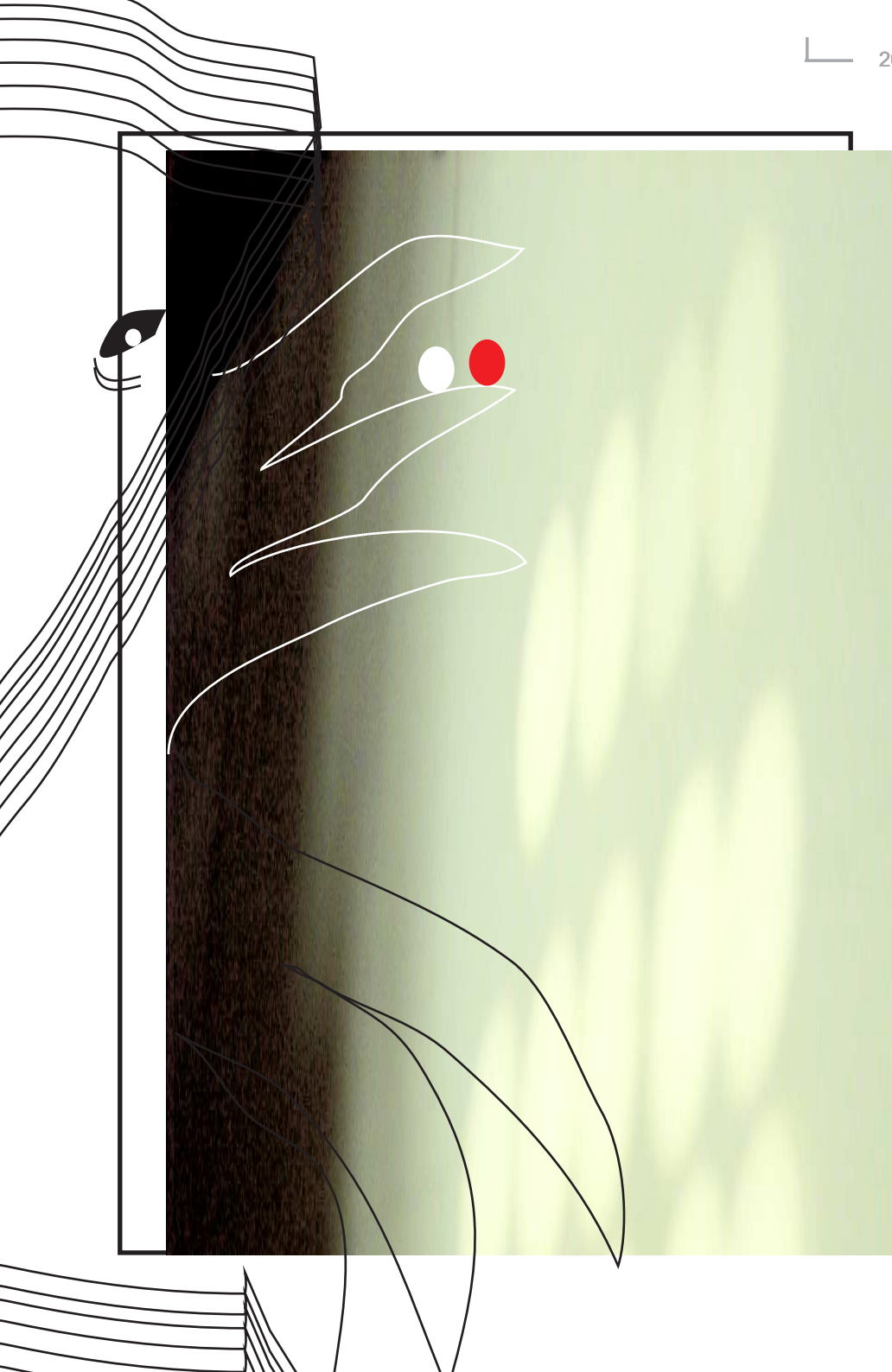

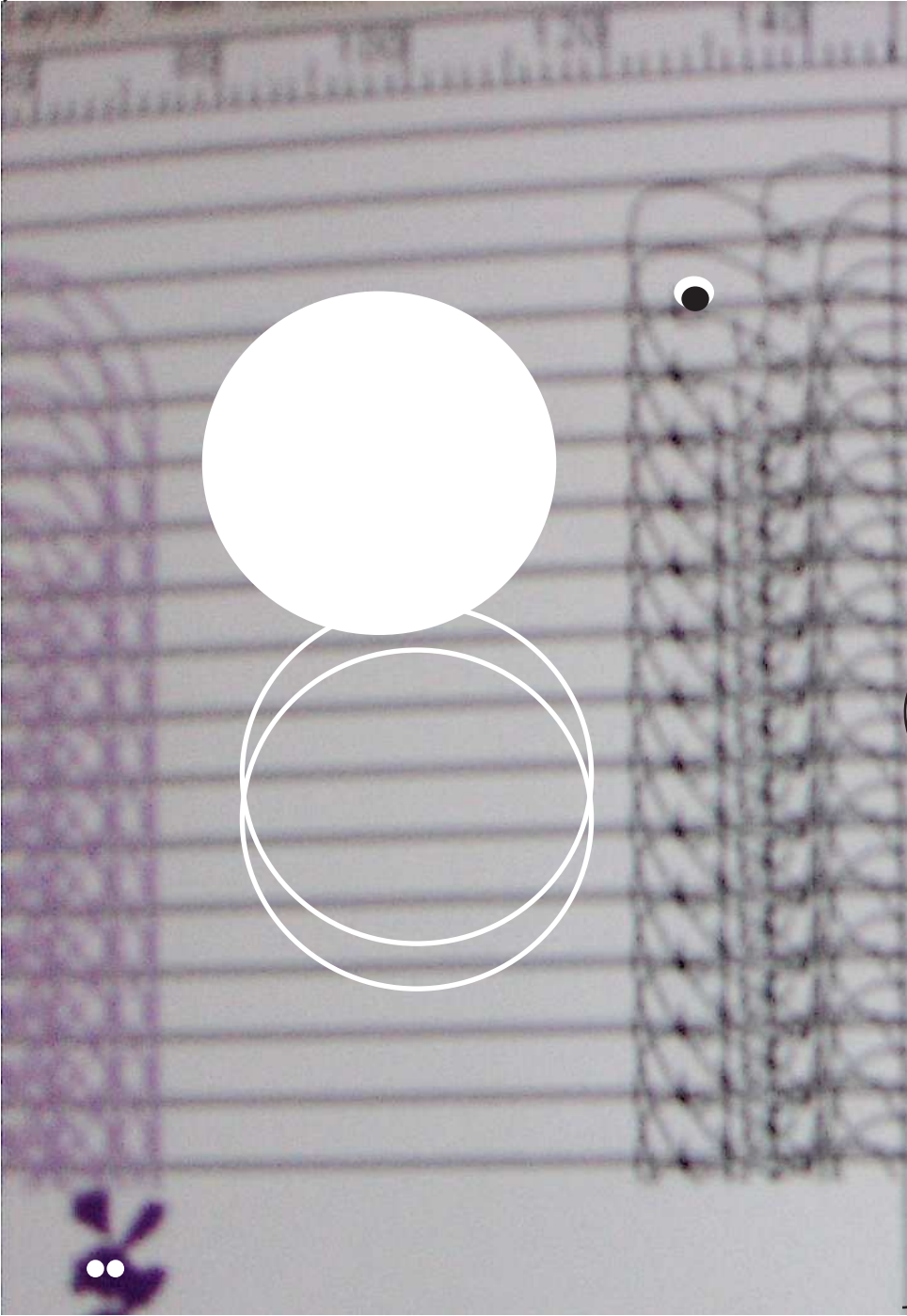

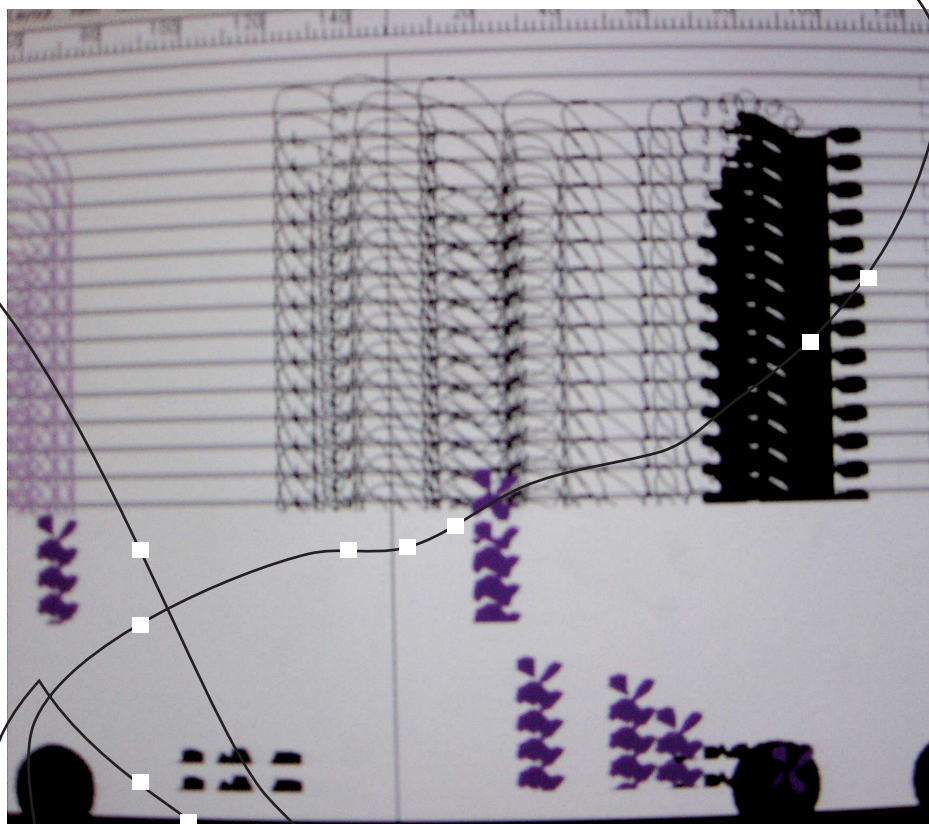

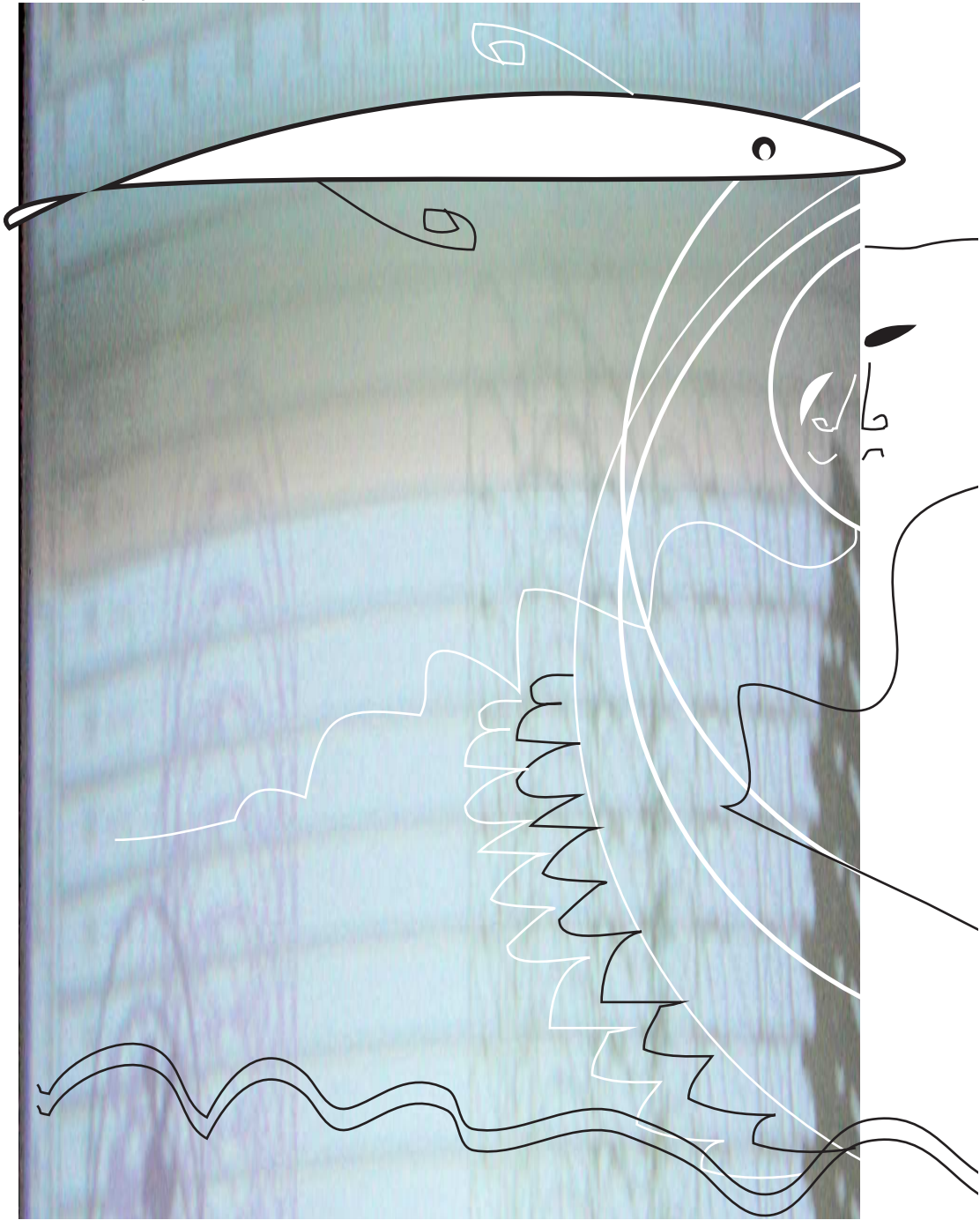

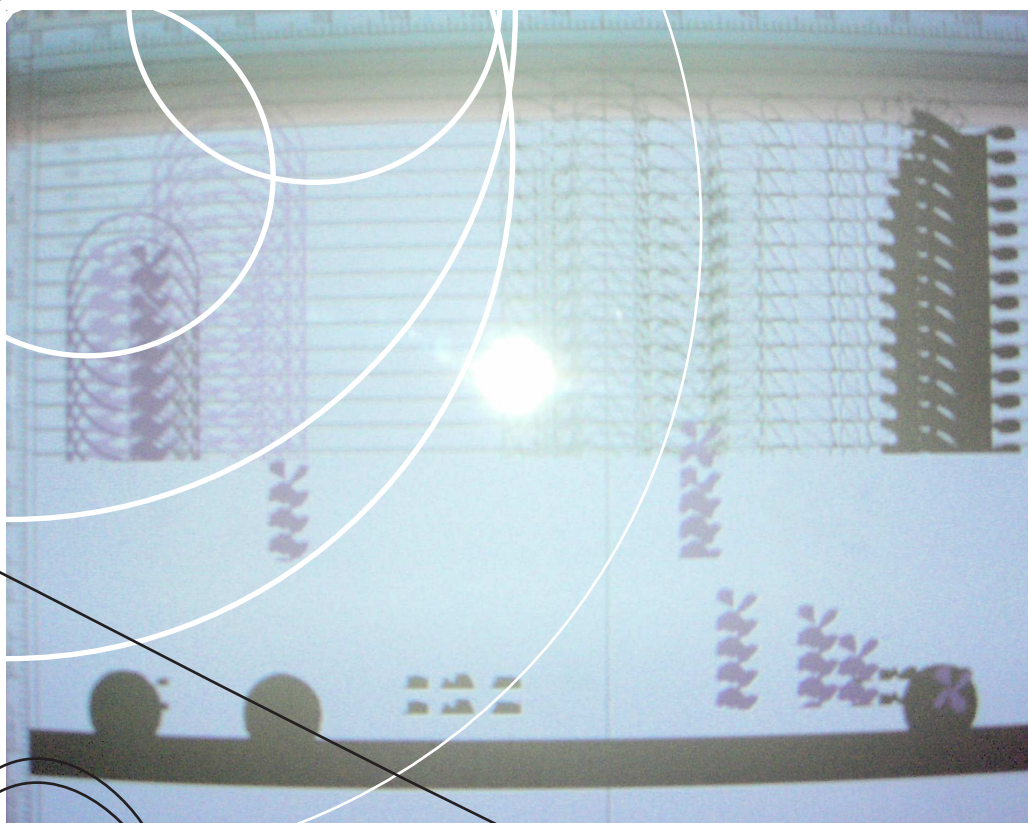

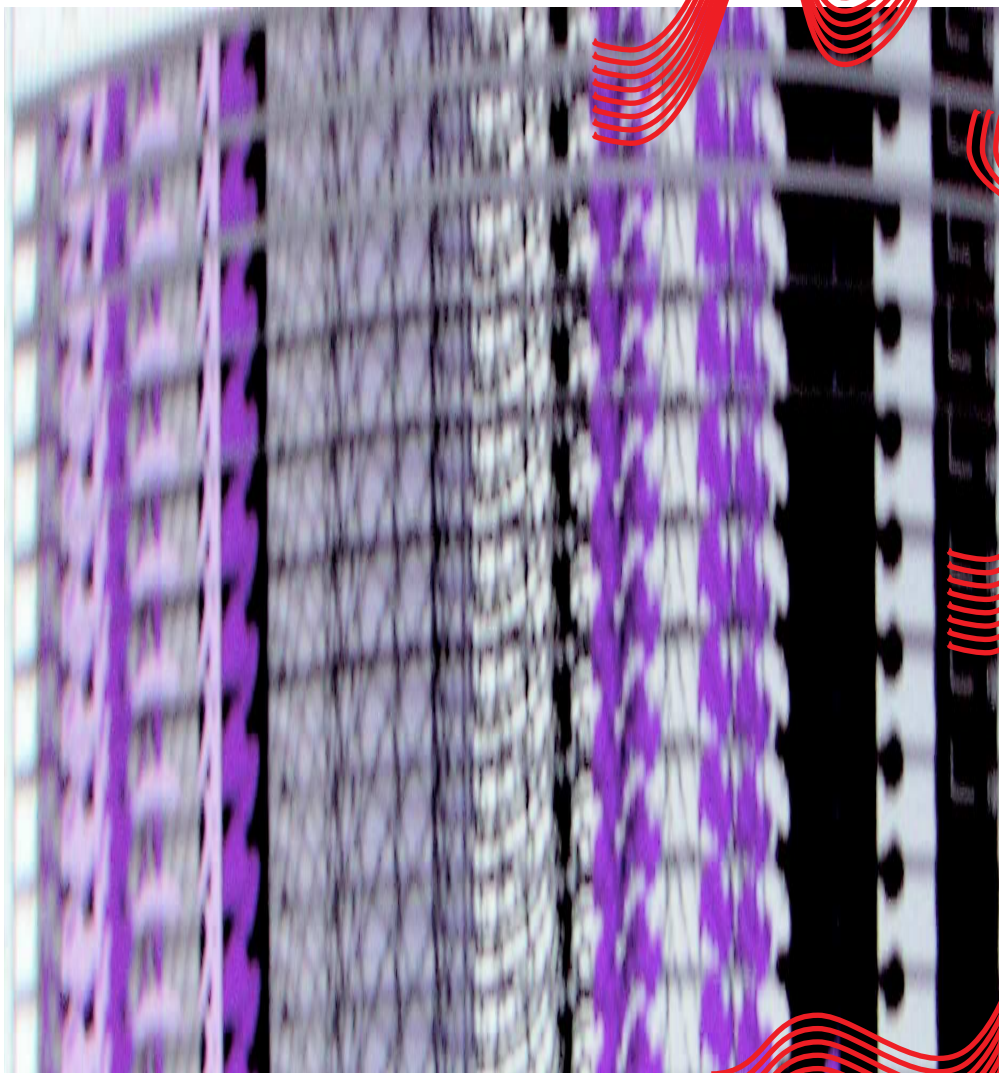

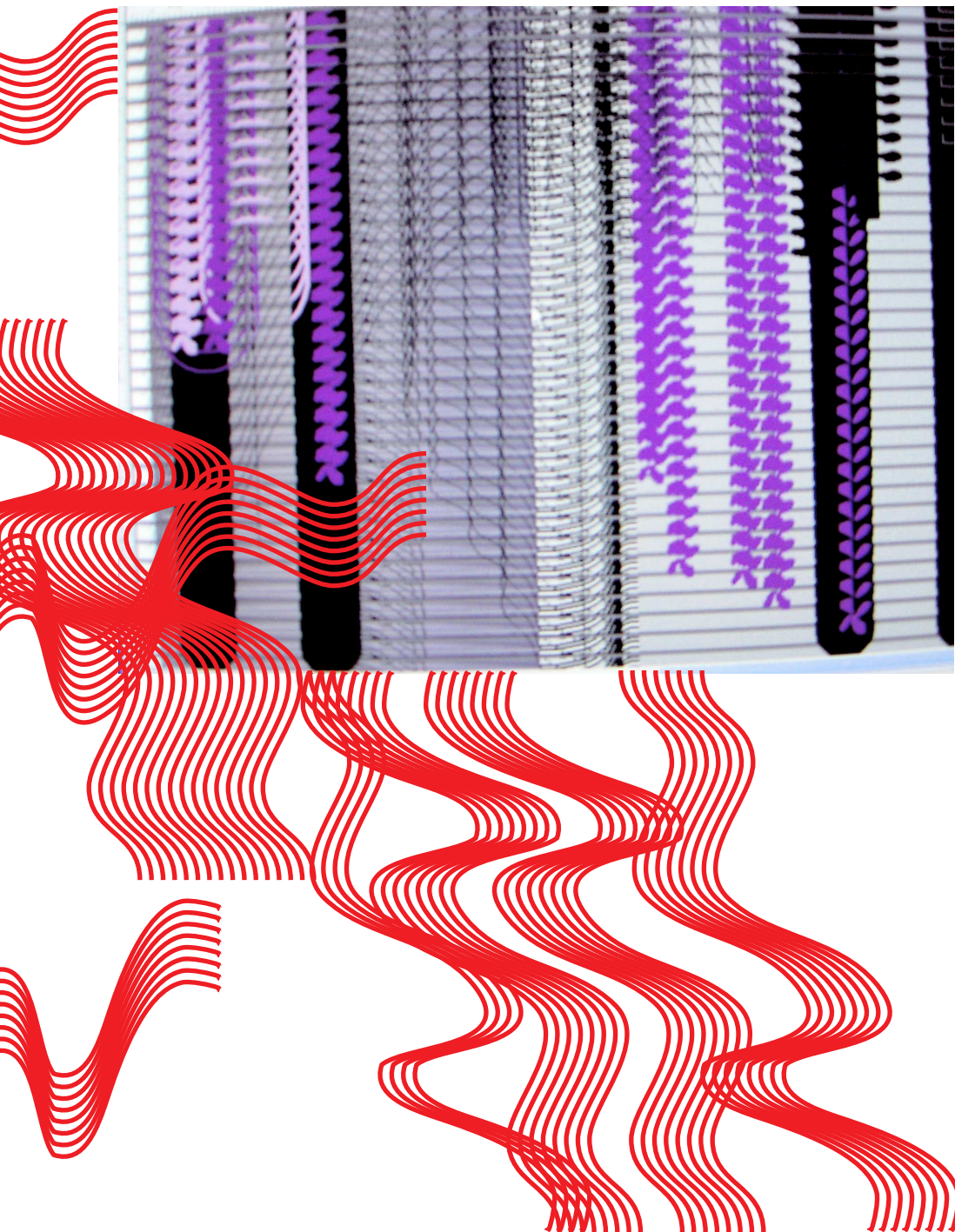

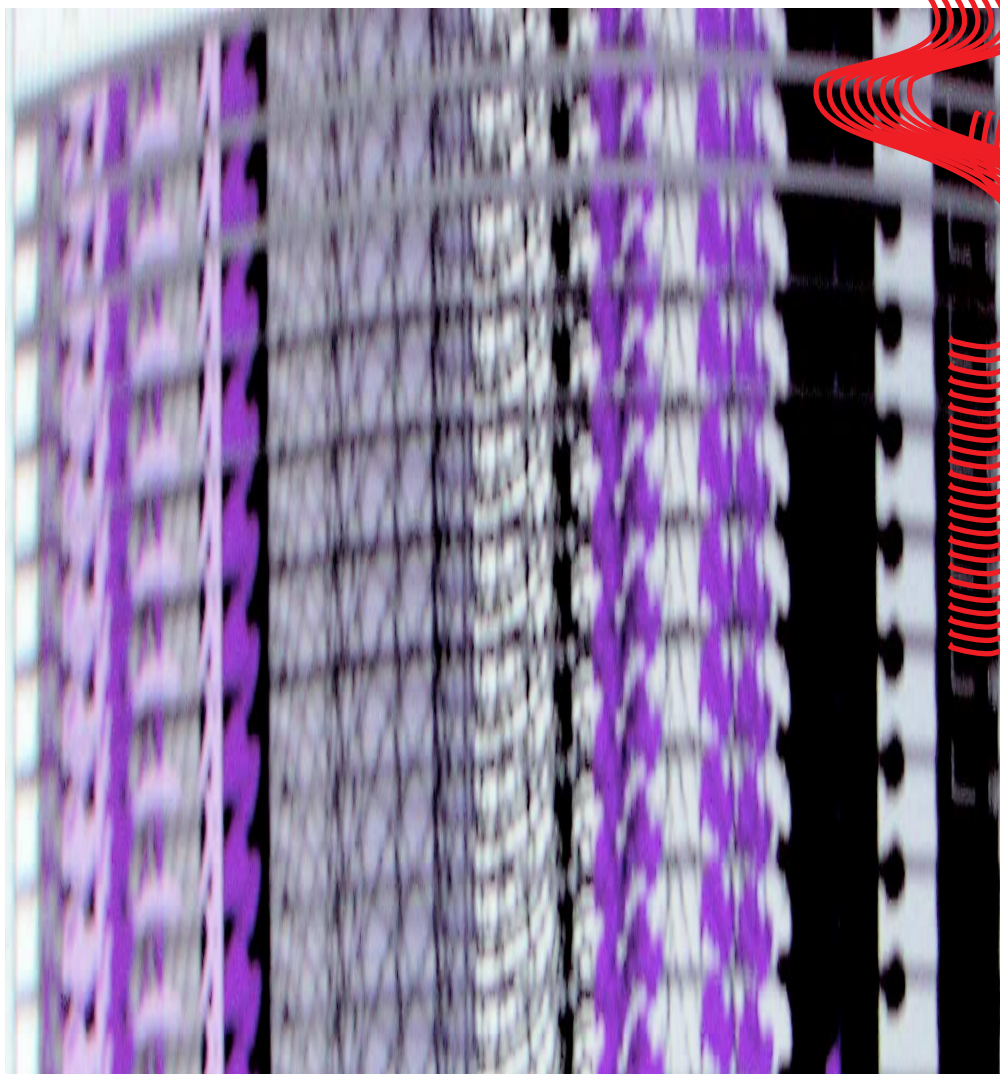

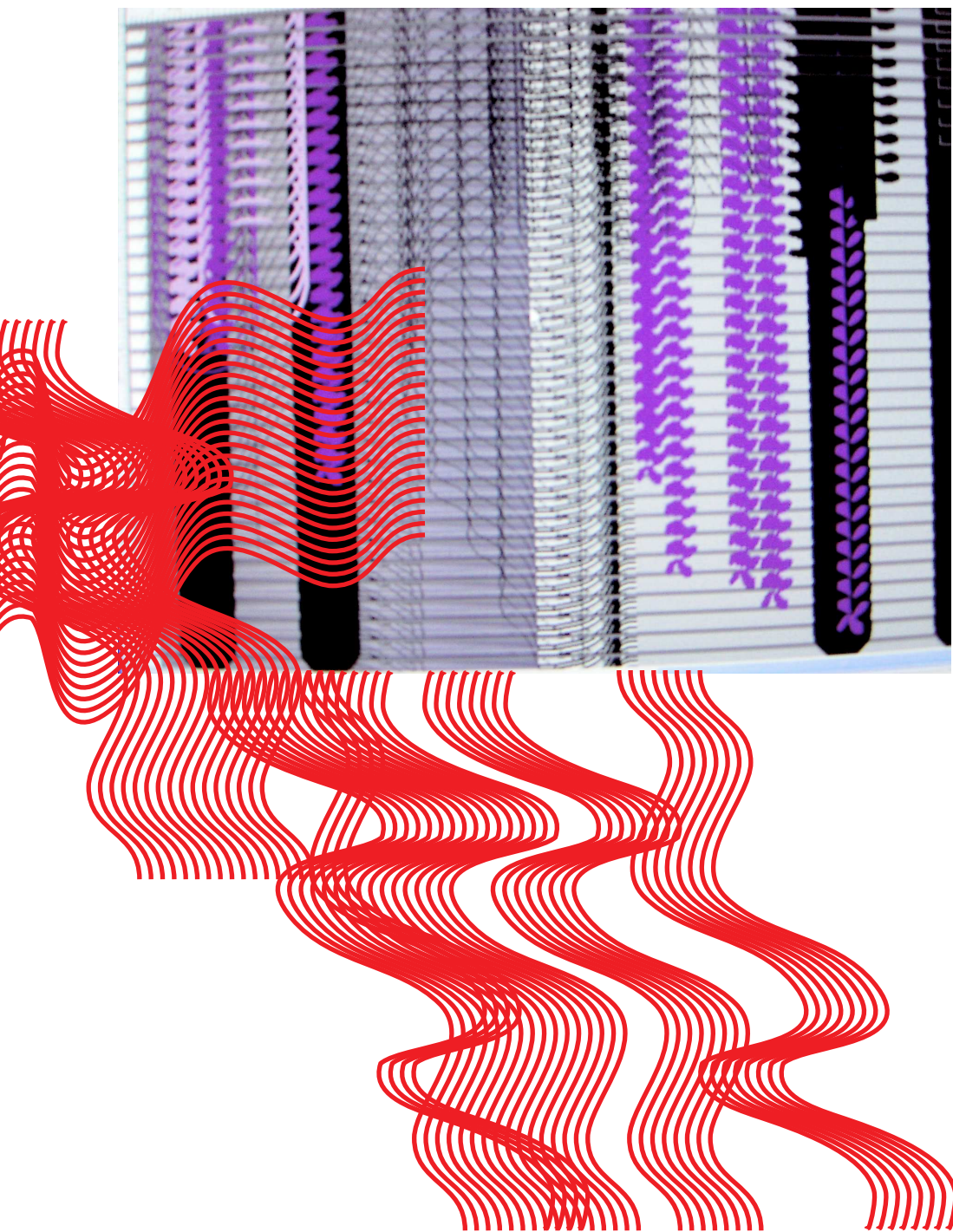

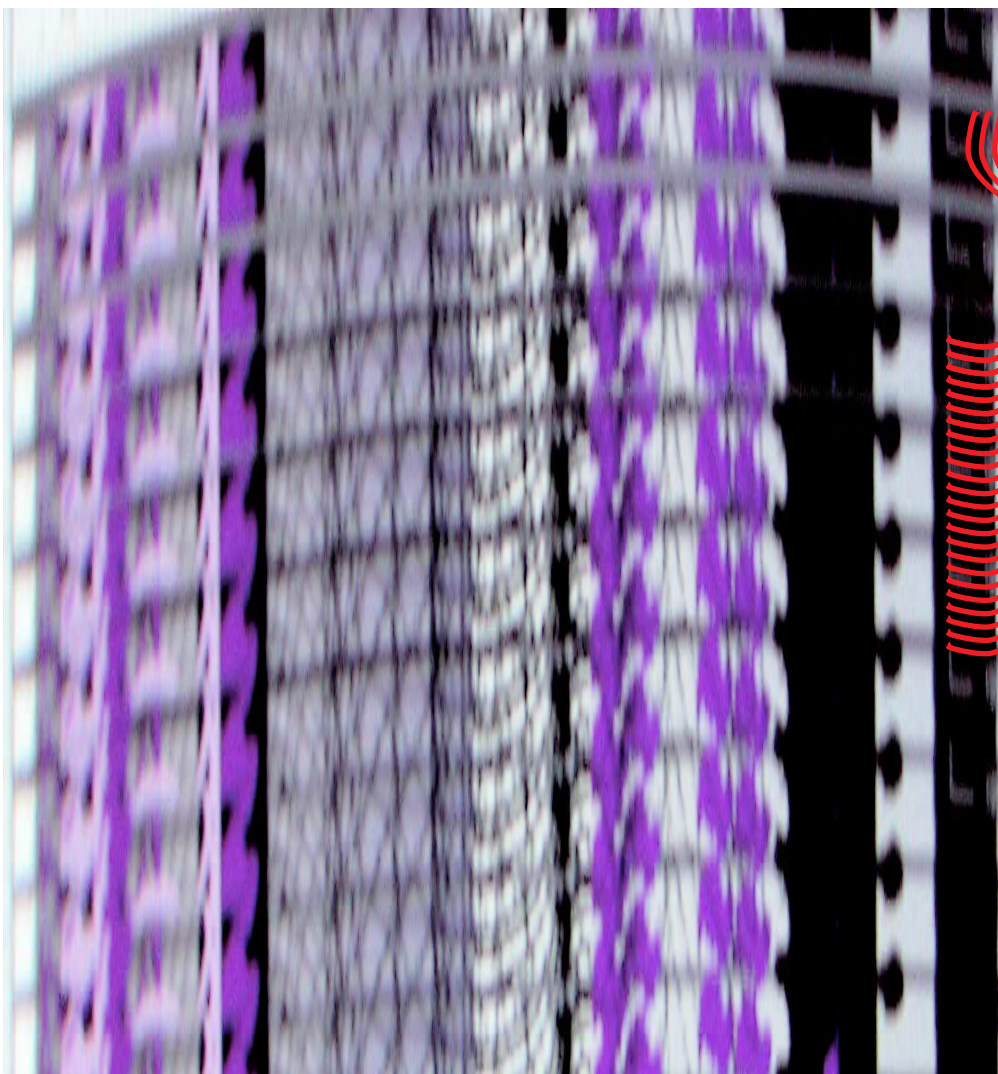

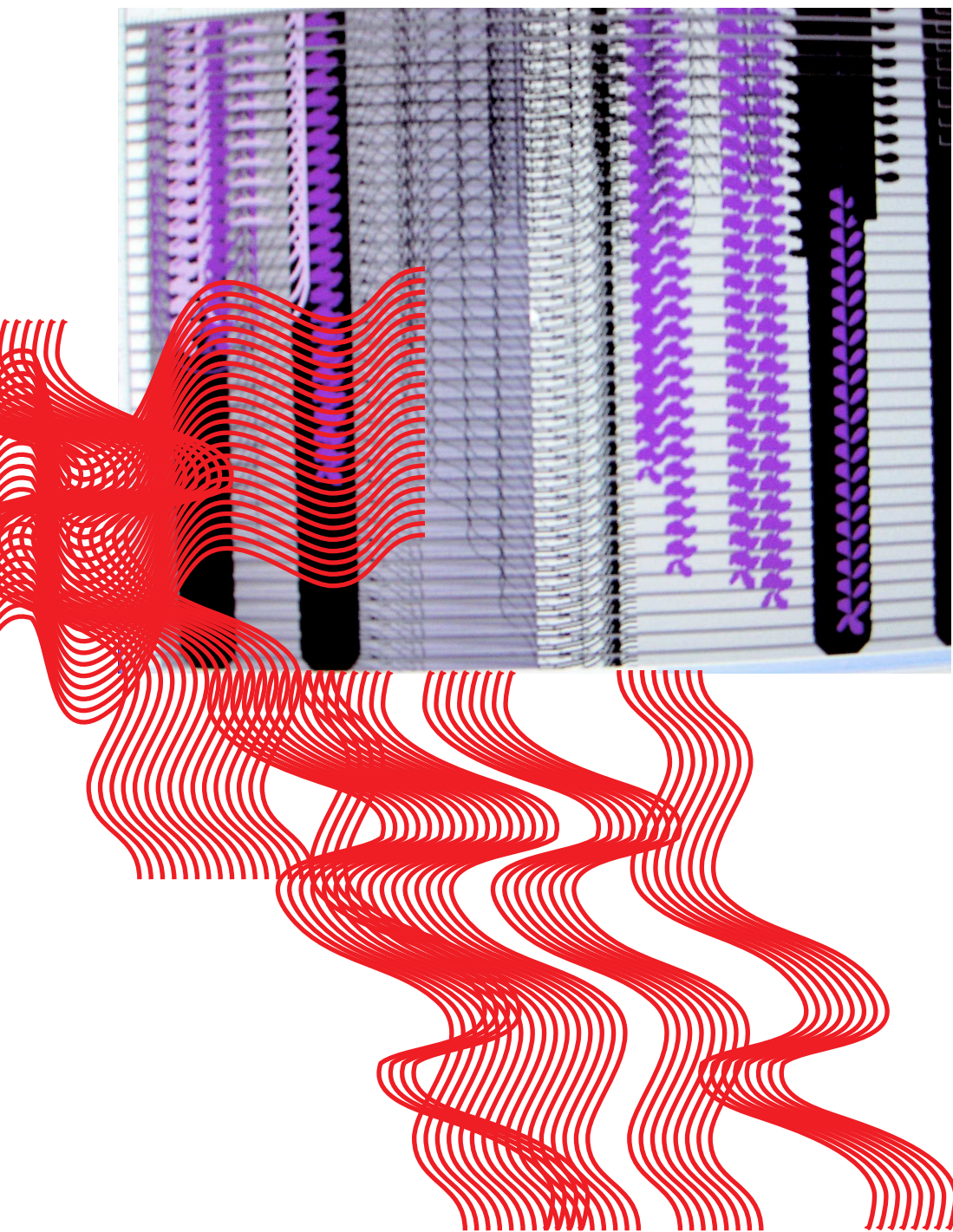

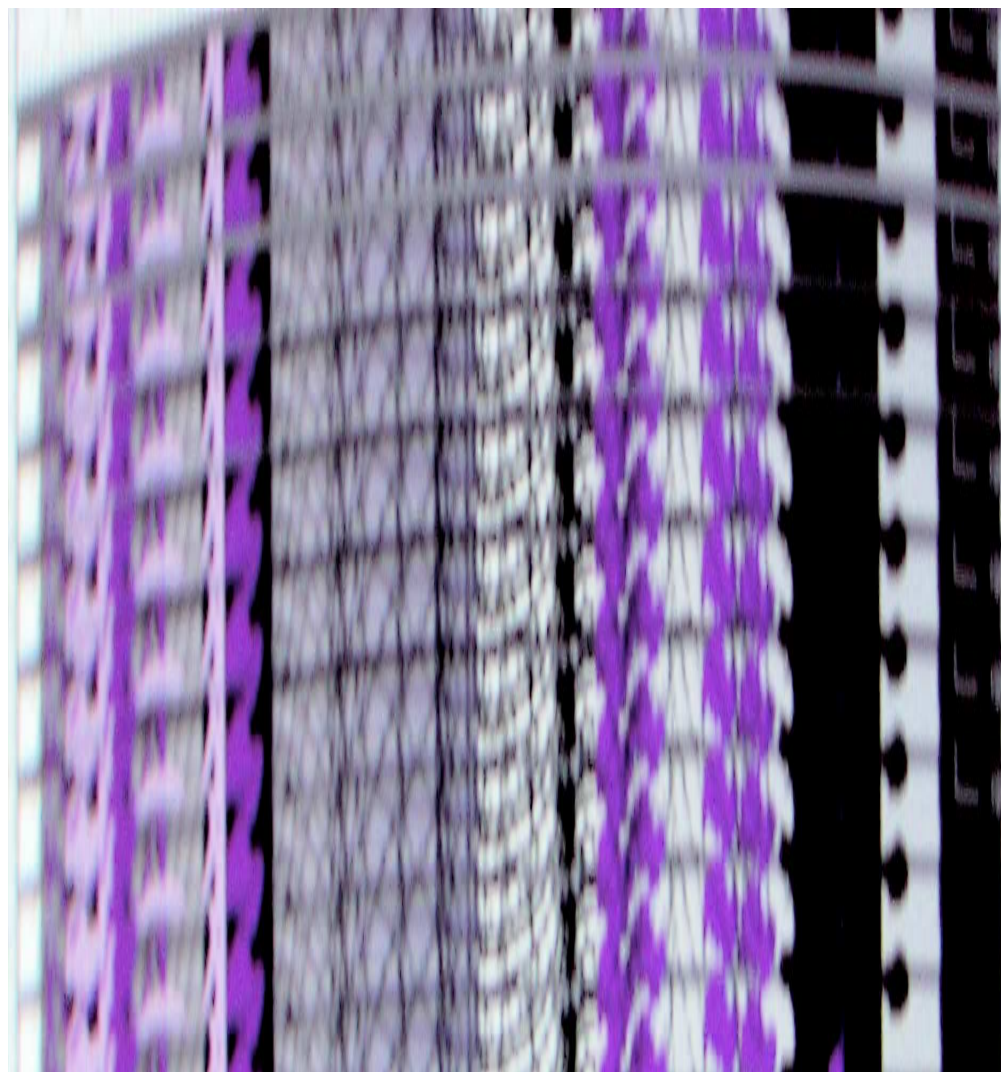

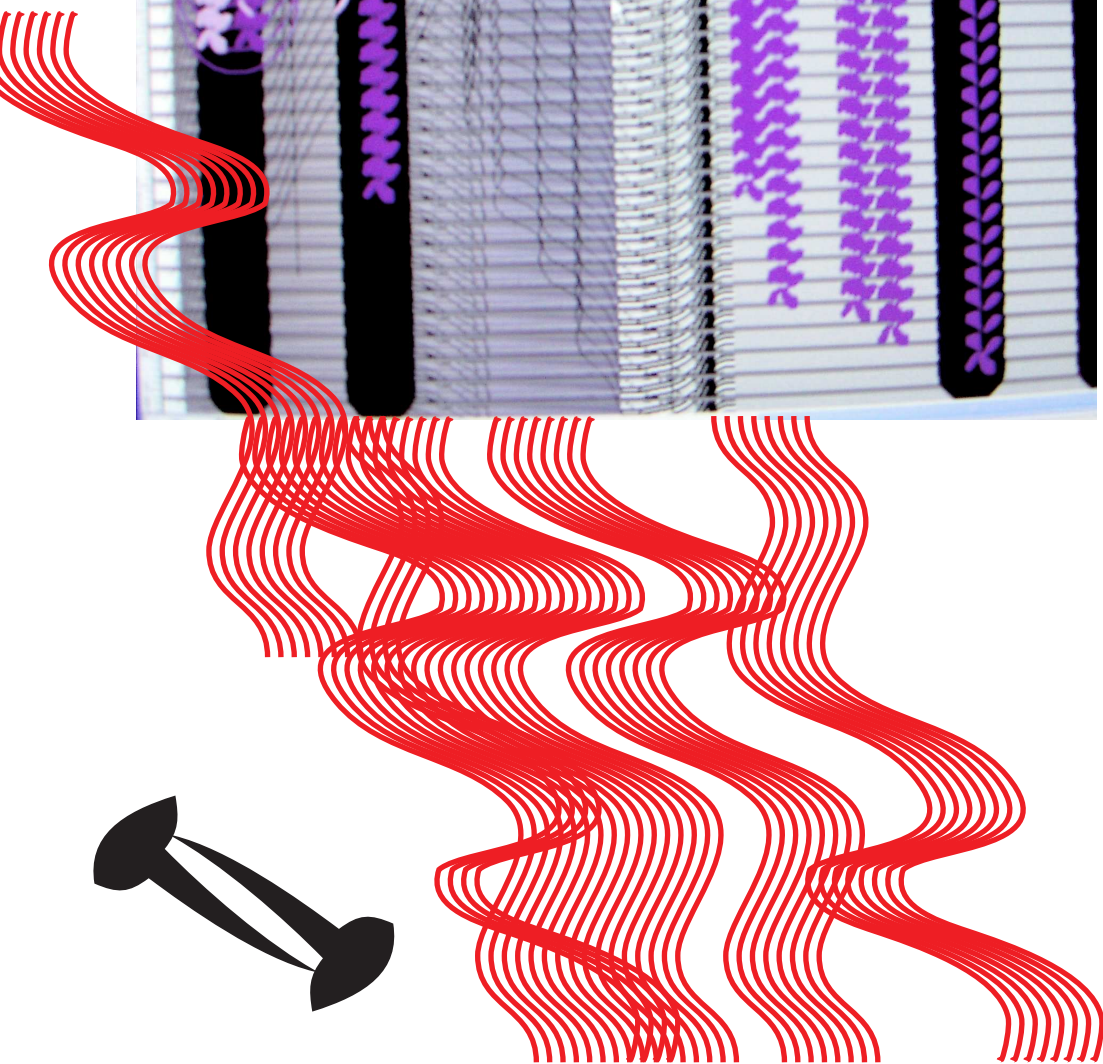

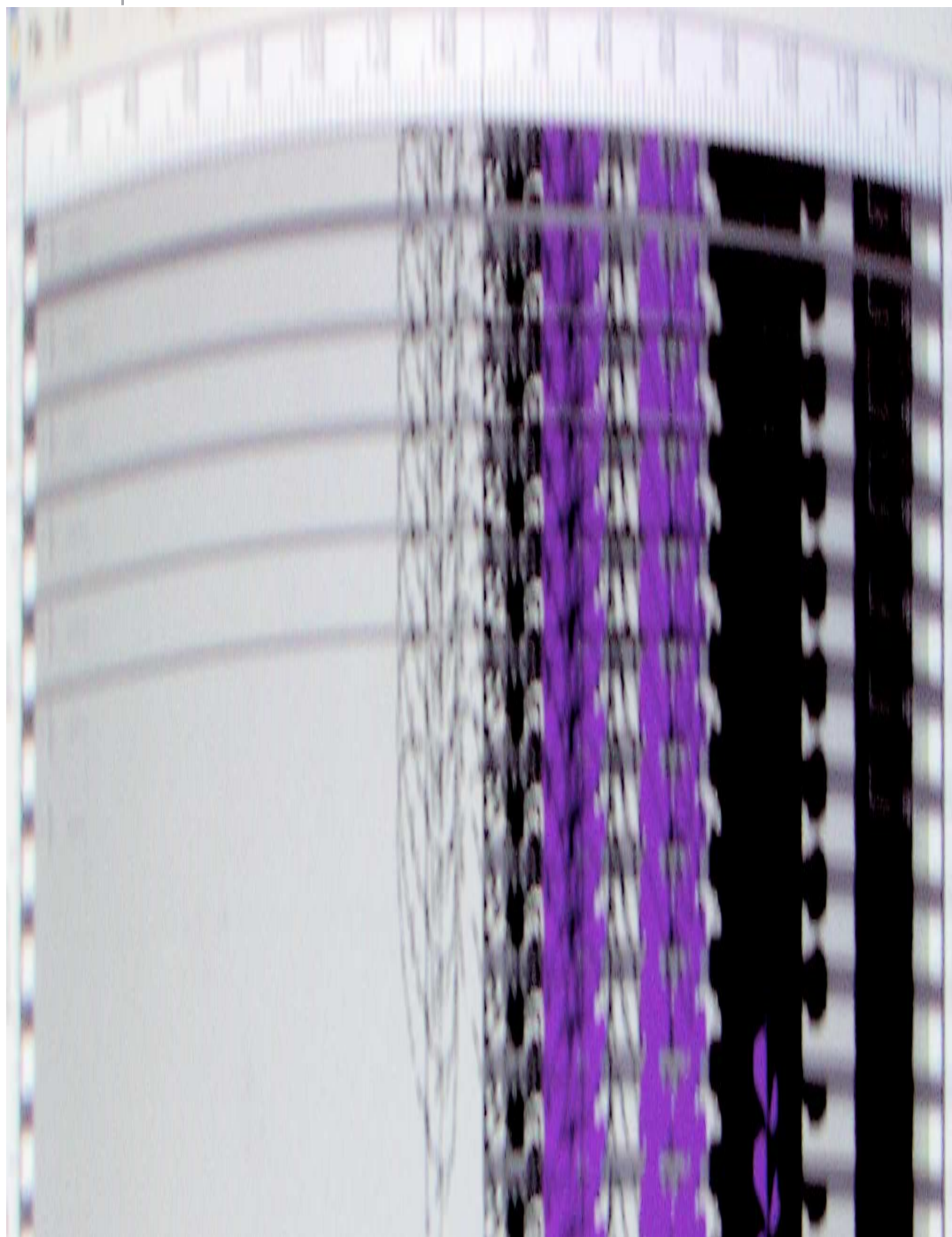

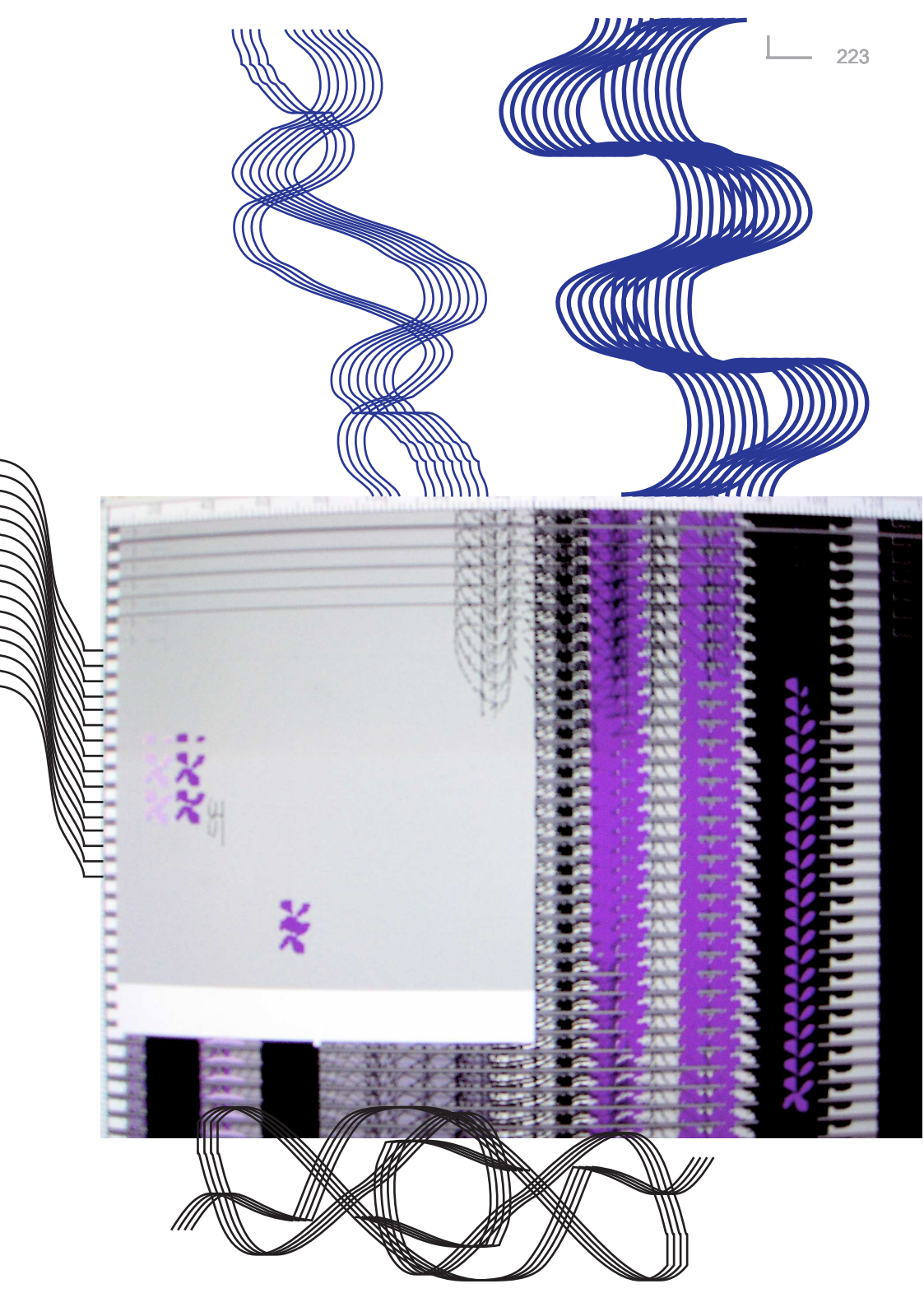

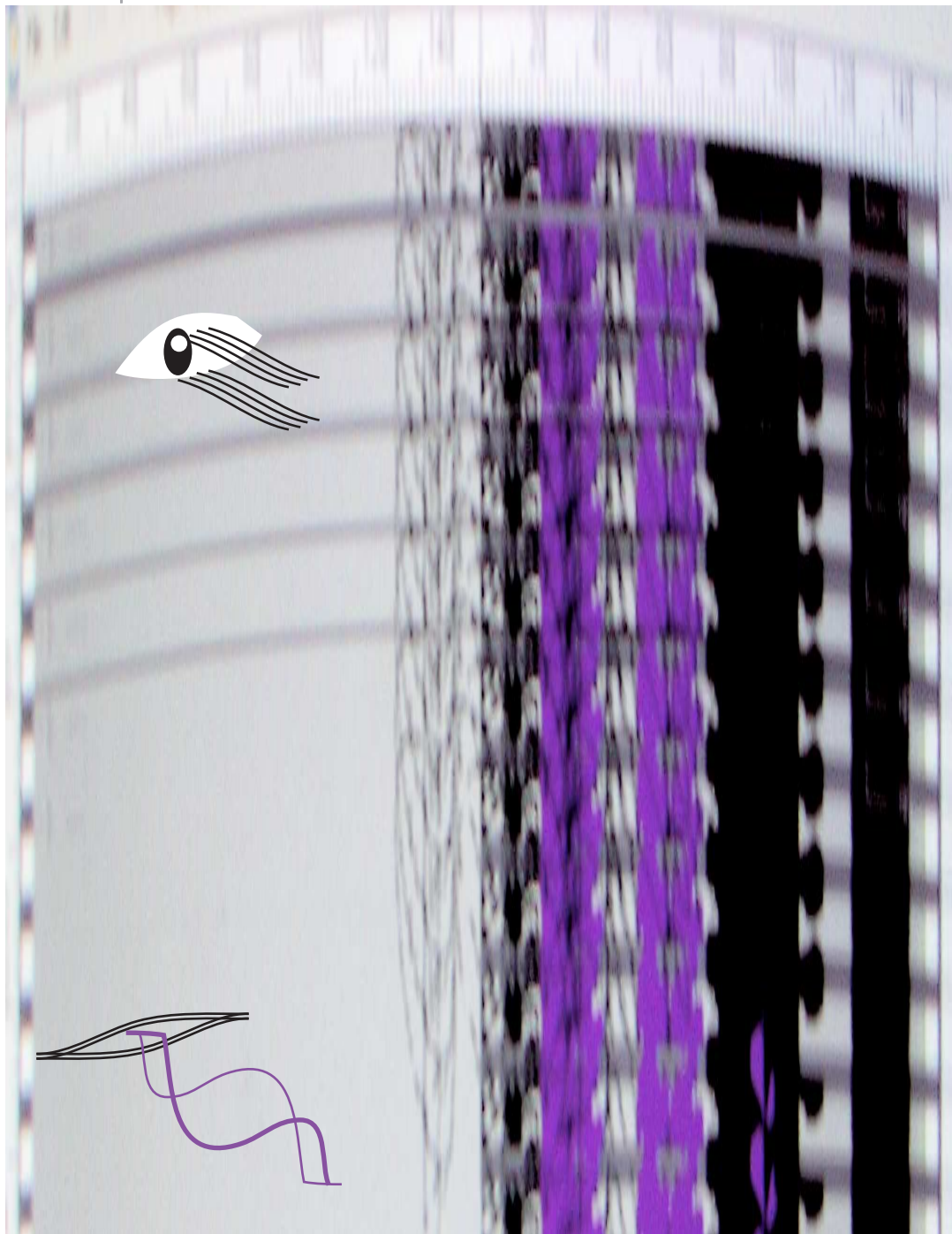

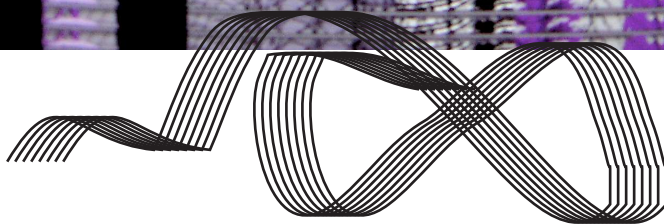
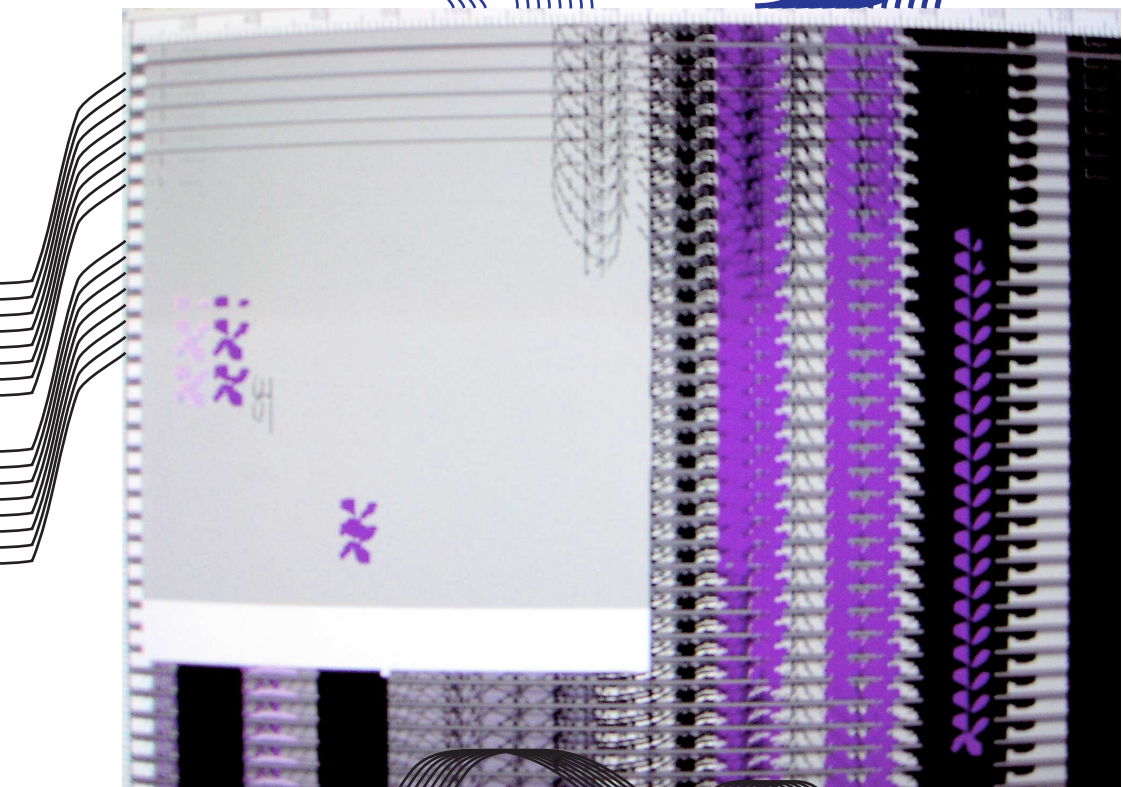
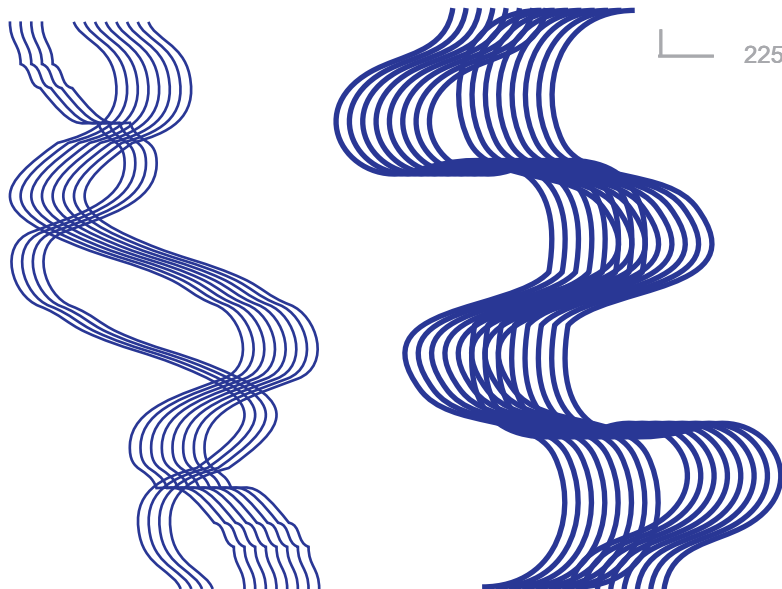

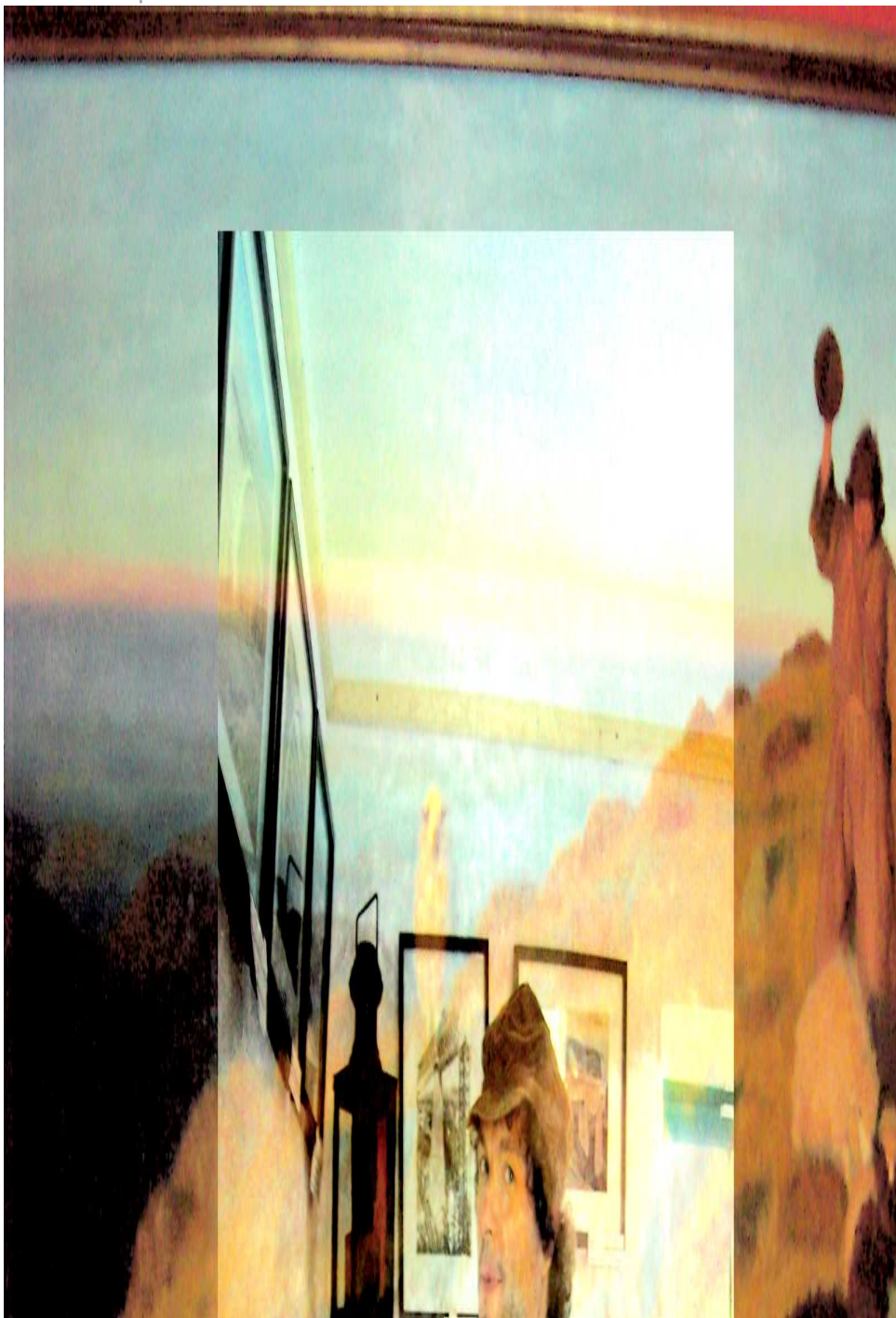

A kiállítás.

Csaltam egy kicsit, bár mackó felhívta figyelmem, hogy csak őt ne. Dehát neki is tetszett a fotó, és most nincs itthon. Különben is áttűnéssel akartam, hogy alig kivehető... dehát itt nincs hozzá programon. Legalább látszik, hogy már mosolyog. És a csík is eltűnt válláról. Az itt most nem látszik. Különben meg hideg is van. A család ebben a pillanatban (ez csupán kitérő) Réty falu szívében éppen nagyszüleimtől maradt kertet ápol. Én írok. Másképp nem leszek meg időben a leadással. Tegnap is épphogy. Éjszaka érkeztünk a tusnádi koncertről. És még reggel át kellett fésülnöm, aztán az van, hogy mindig kicsit több lesz, mint

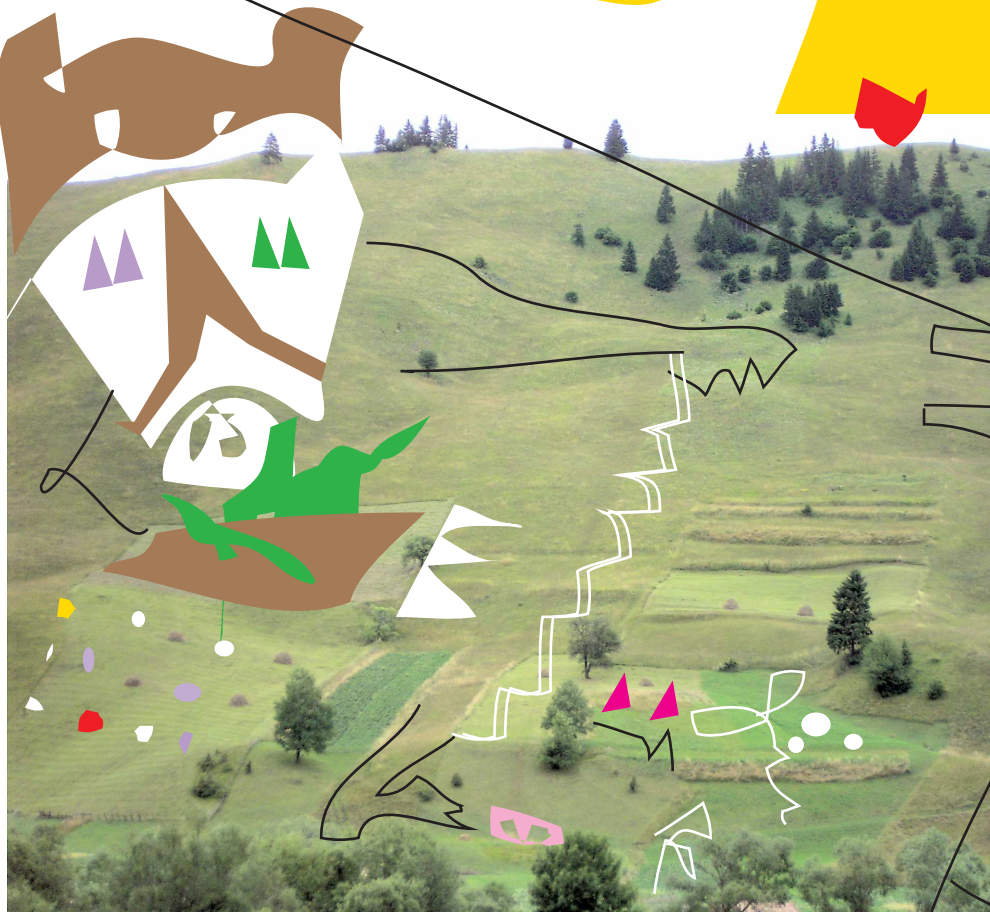

szabadna. Különben meg akkor este testvérem szállított a nem világmárkás kocsijával a koncertre, ami szintén a 4 éves kislány szájából, jobb, mint a tata világmárkása, mert ott legalább le lehet húzni az ablakot. Apám komolyan veszi a dolgot, nem hagyja. "Szívem, itt is le lehet, csak gombbal." Merthogy ez modern, nem akármilyen autó. Mindegy, a kislányt úgysem lehet meggyőzni.

Megkérdezem apámat, milyen márká is ez az autó, Opel Corsa. Kijavít, 2007-es.

Második állomás, Gyimesbükk, az 1000 éves határkő.

Csíkból tehát Gyimesbükk felé.

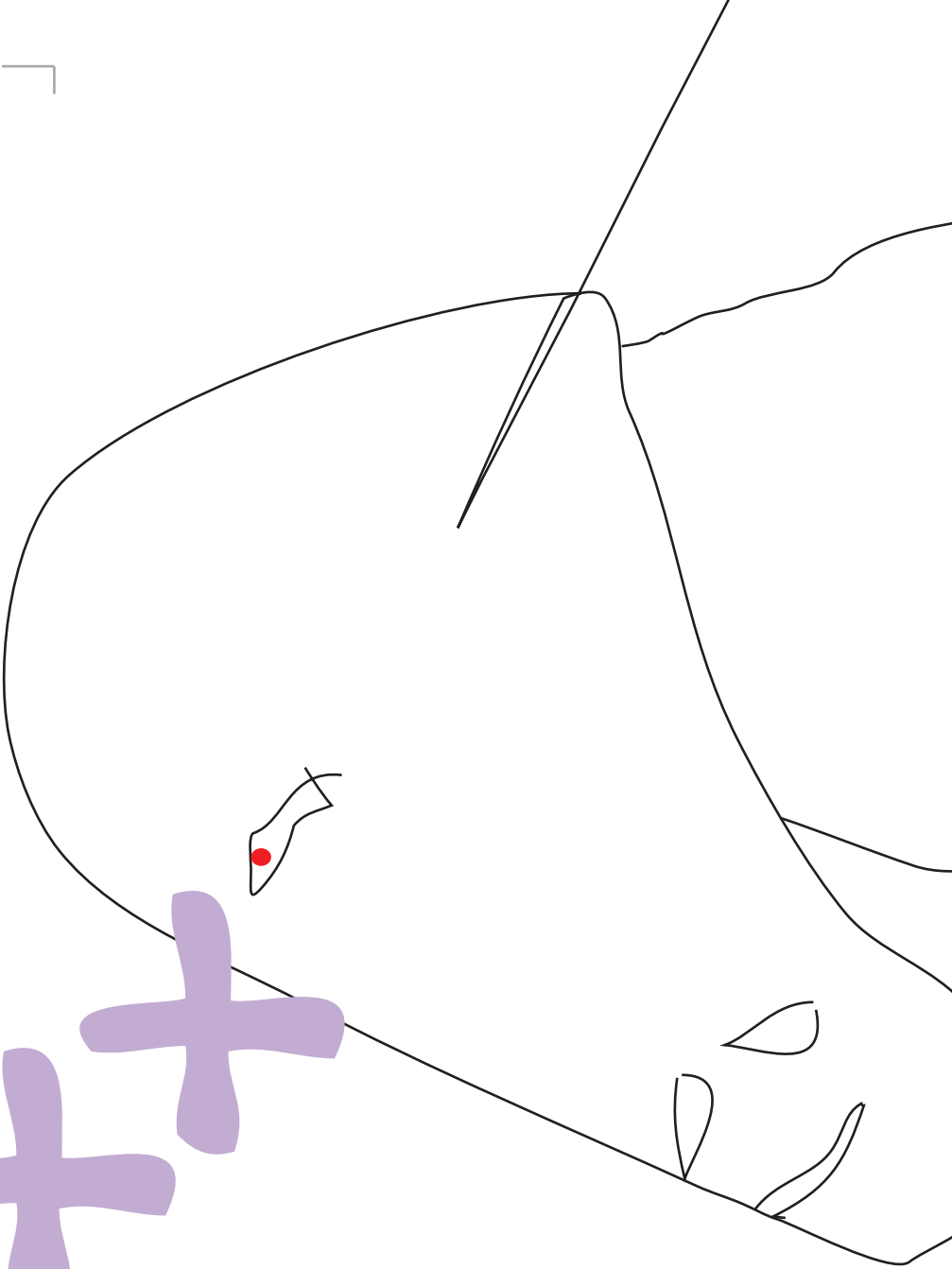

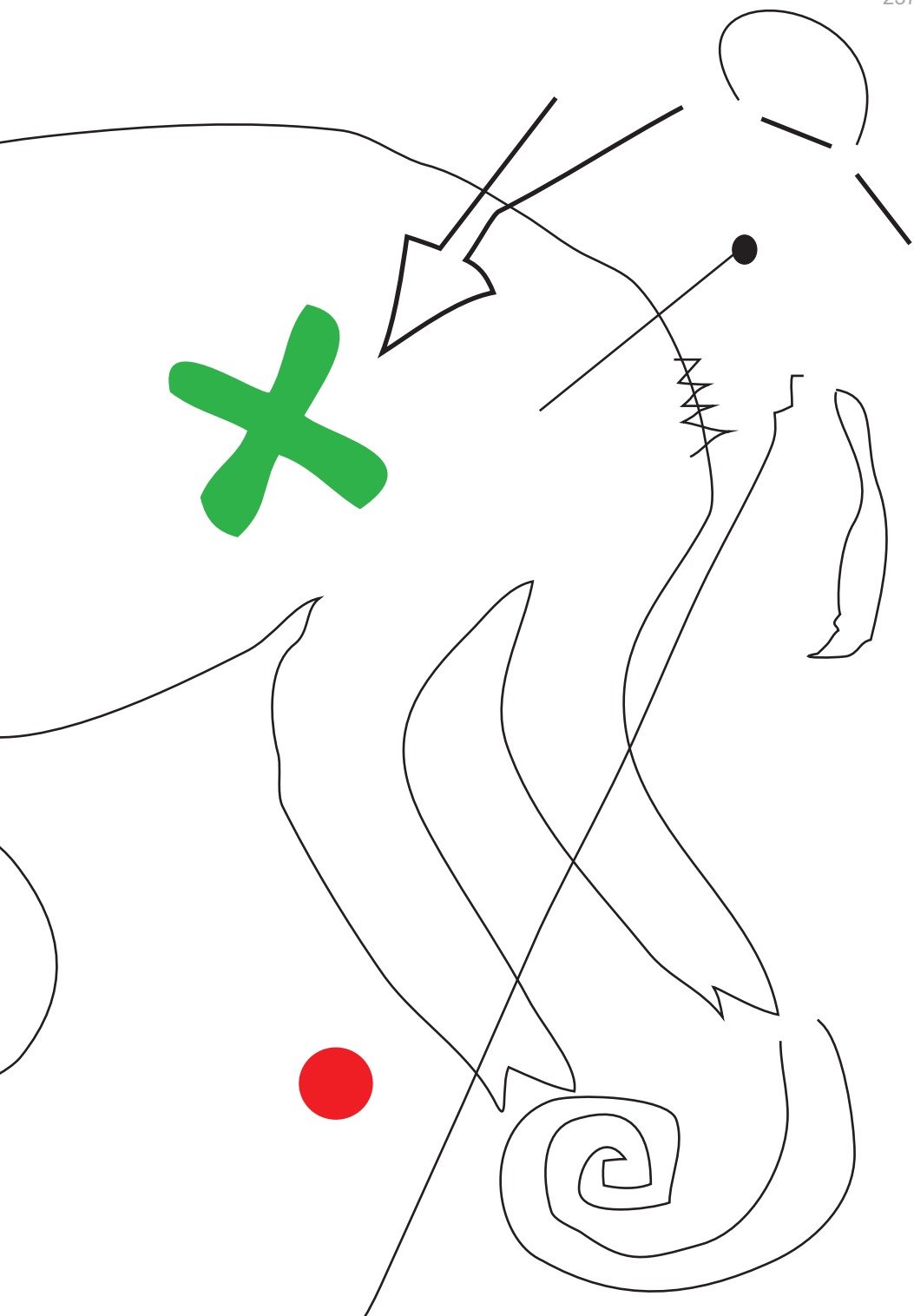

Gustave Klimt és Csángóvidék, dombok alatt, között házak. Bárányok, tehenek dombok hátán. Apró kicsi növendék fák, bokrok, fenyők elszórva, hasonlóan apró vörös tetejű házak, zöldessárga fű, patak. ...Szűz táj, mondja apám. Aztán hogy így apróbb, nagyobb fenyők, akár a sakkfigurák, teszi hozzá.

Csonkafülű, levágottfülű székeltek, mondja apám, ezek a csángók, büntetett székeltek, mert nem voltak hajlandók jobbágnak elmenni, elbújdostak, szabadon szerettek volna élni.

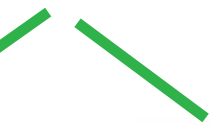
Mackónak látnivaló, mindent észrevesz, először látunk székeltekaput téglából.

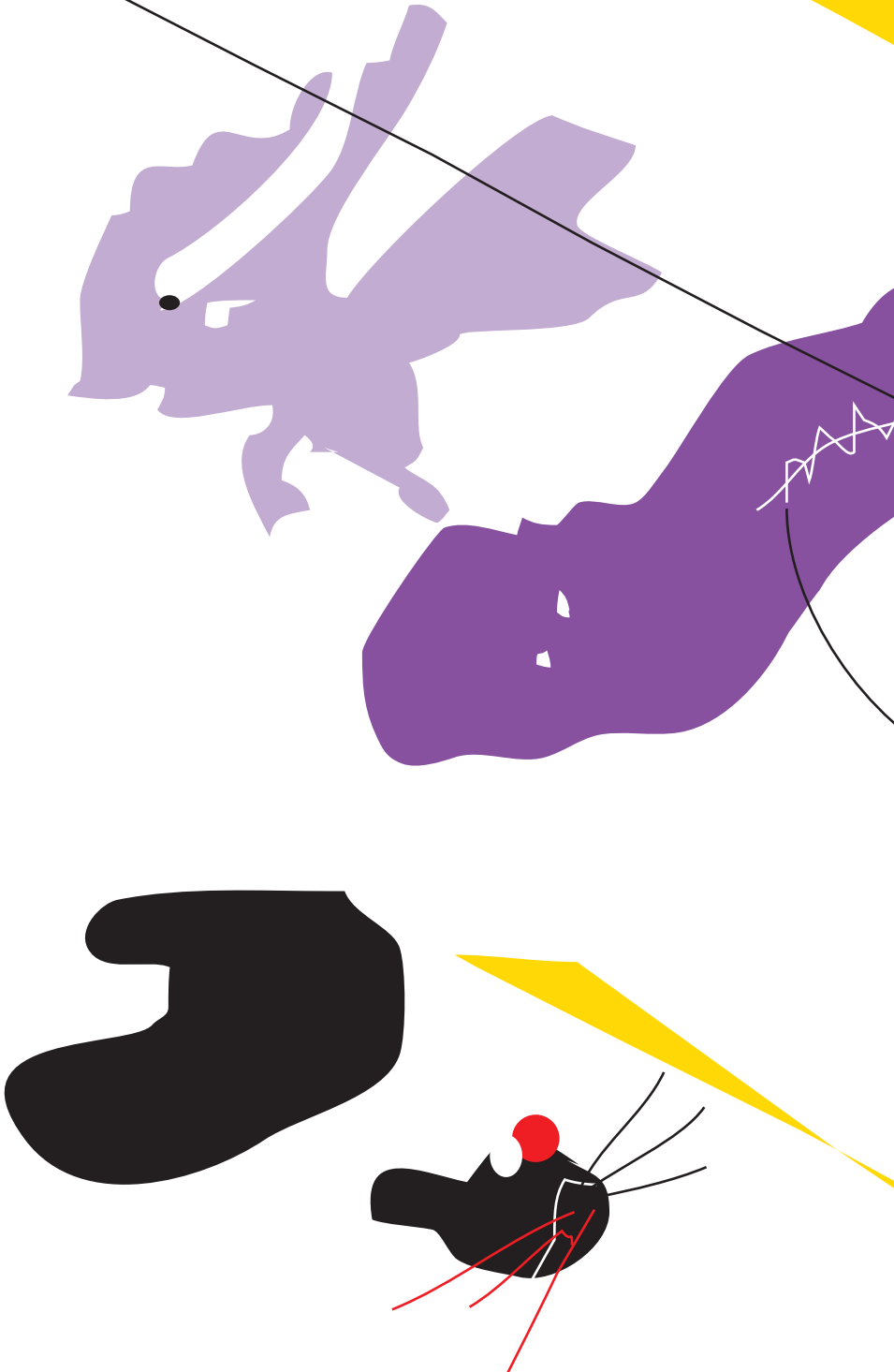

...tegnapiakat zöld füzetből

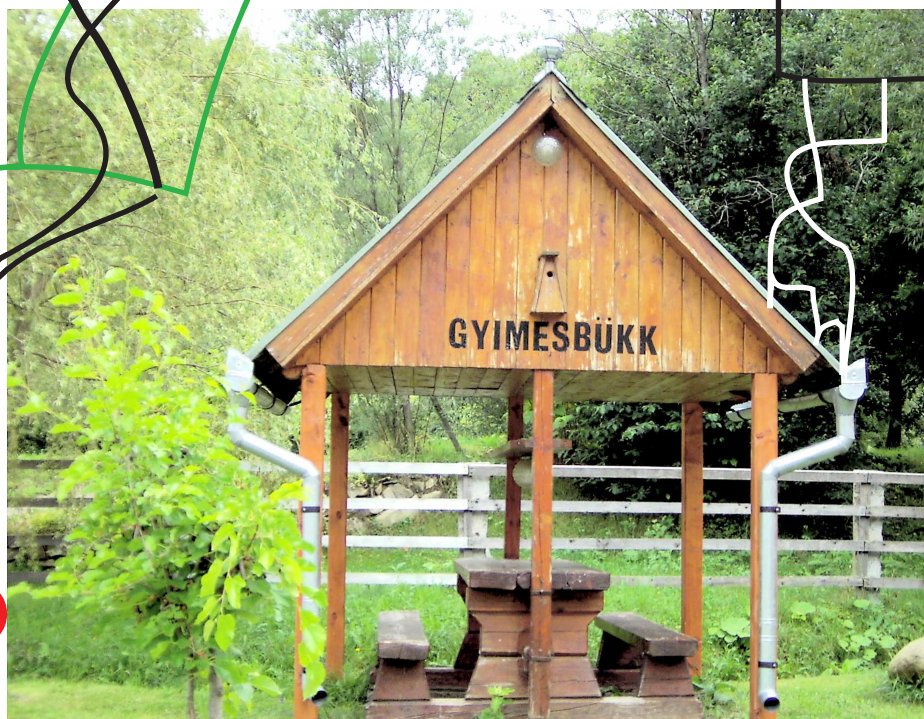

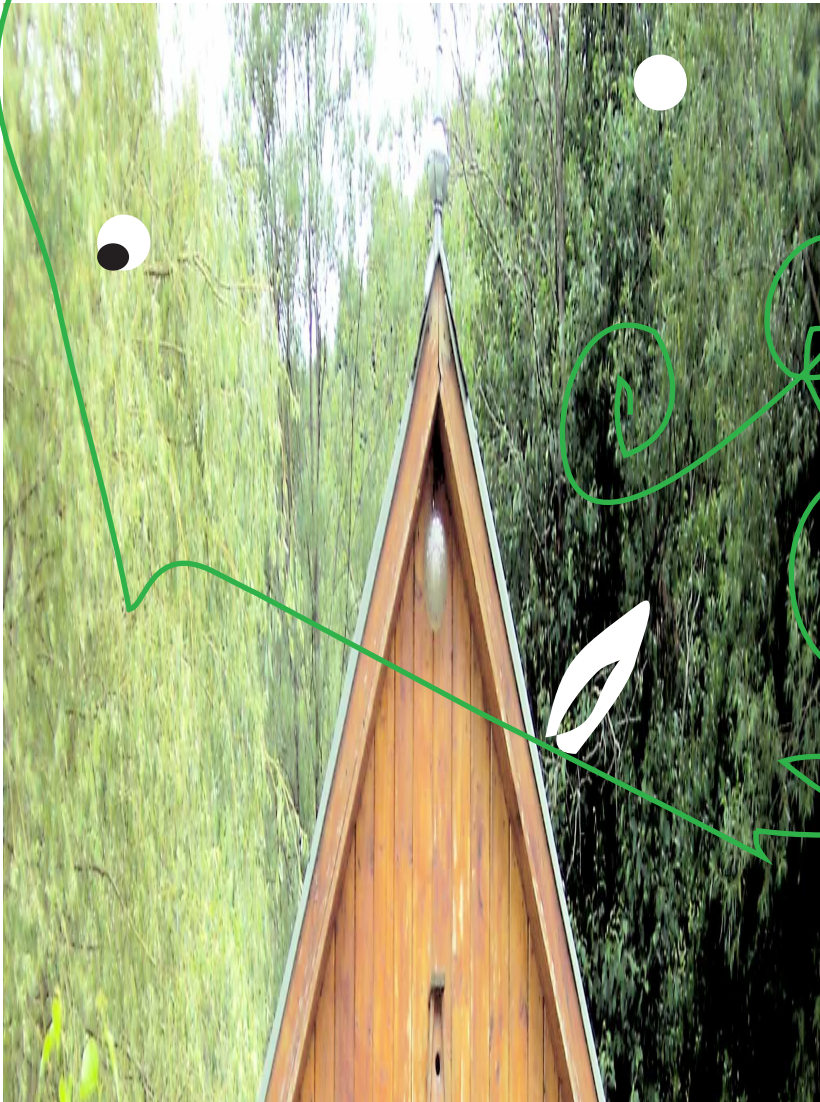

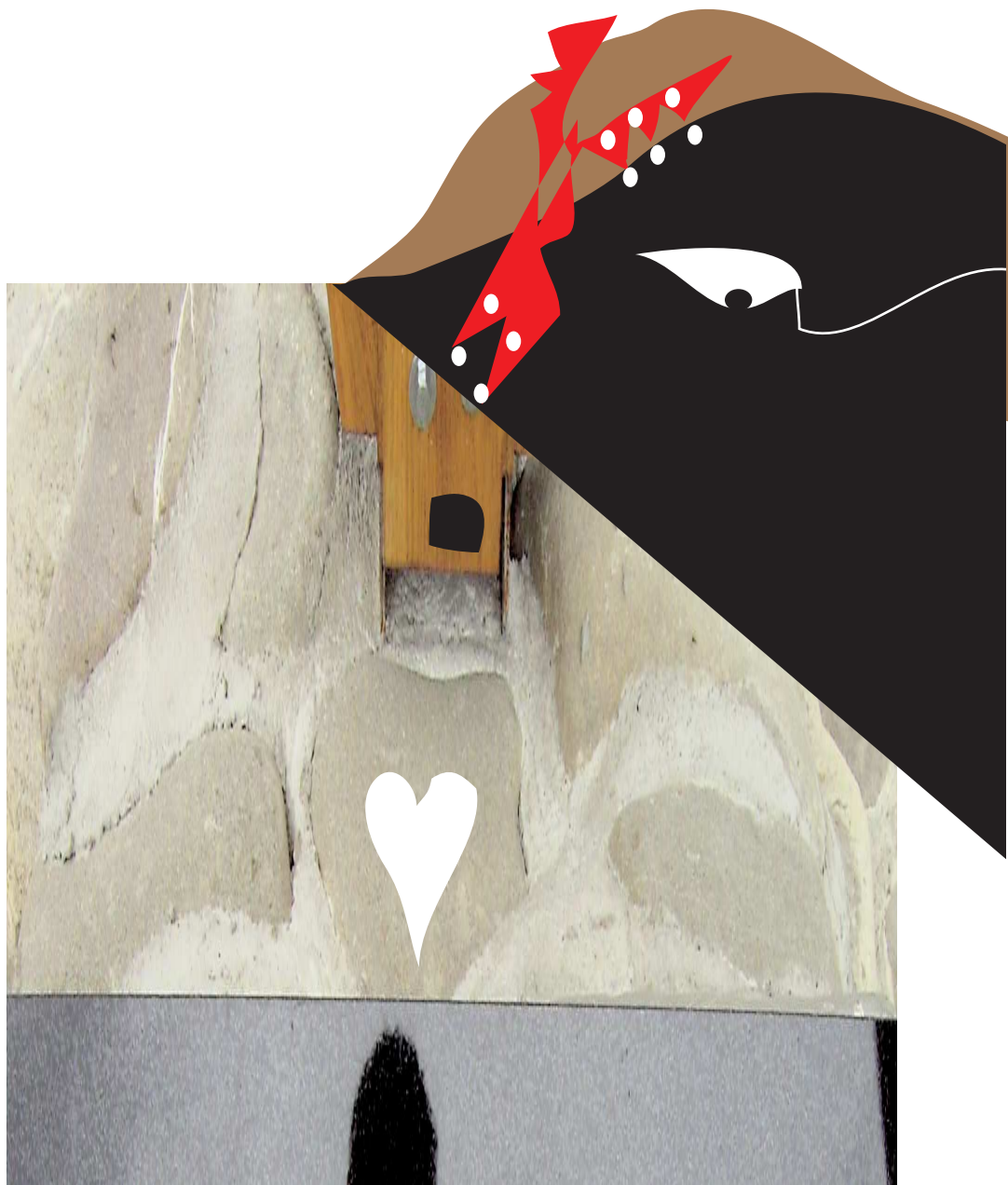

az 1000 éves határnál

A Magyarország Történelmi Emlékhelye

Emelték

Szent György Lovagrend Békéscsabai Priorátusa és lovag Deáky András

- lovag Füredi Gábor rendi prior
- lovag Csávás László
- lovag Both Imre
- lovag Dobroczi Mihály László
- lovag Szabó József

Támogatók

lovag Mátyus András Német Nagyprior

lovag Wittner Mária

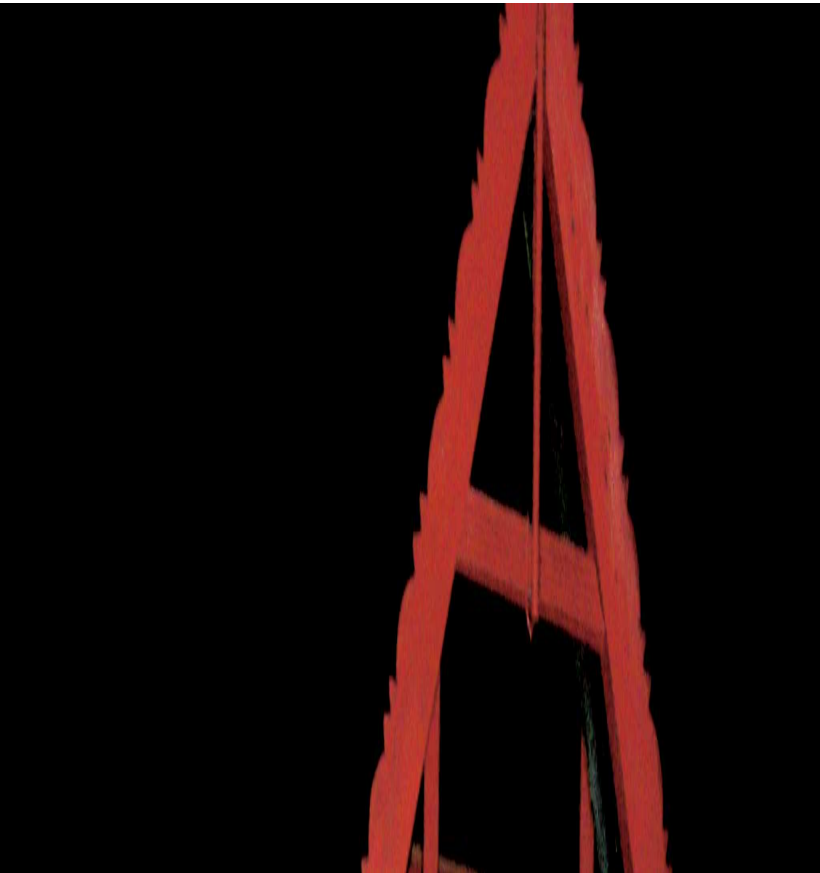
KÁRPÁTIA együttes

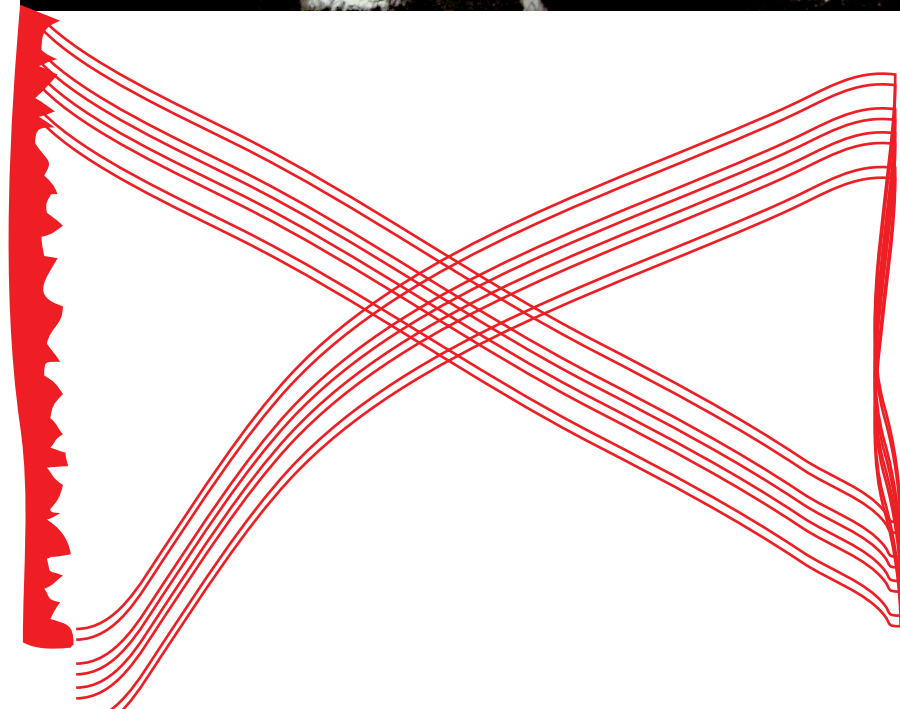
Szent György Lovagrend, Visegrád

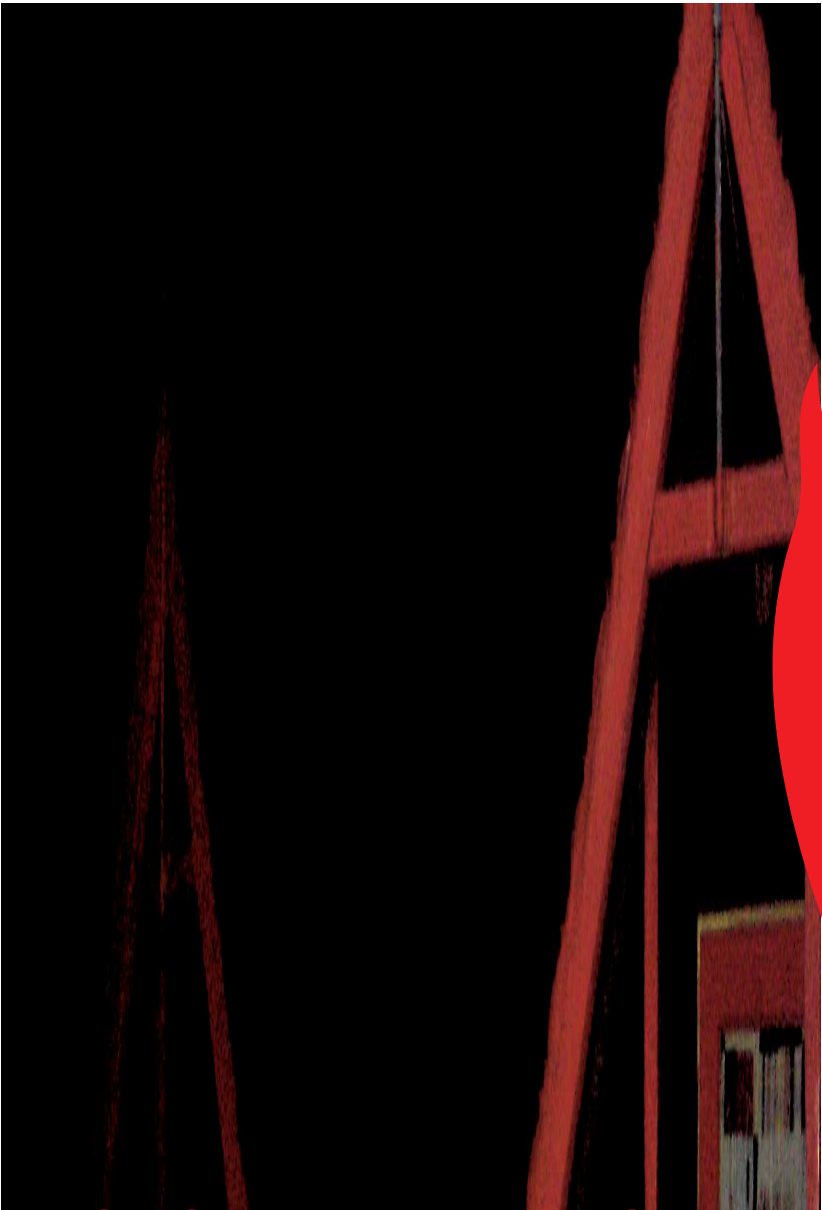
Bagoly Sándor

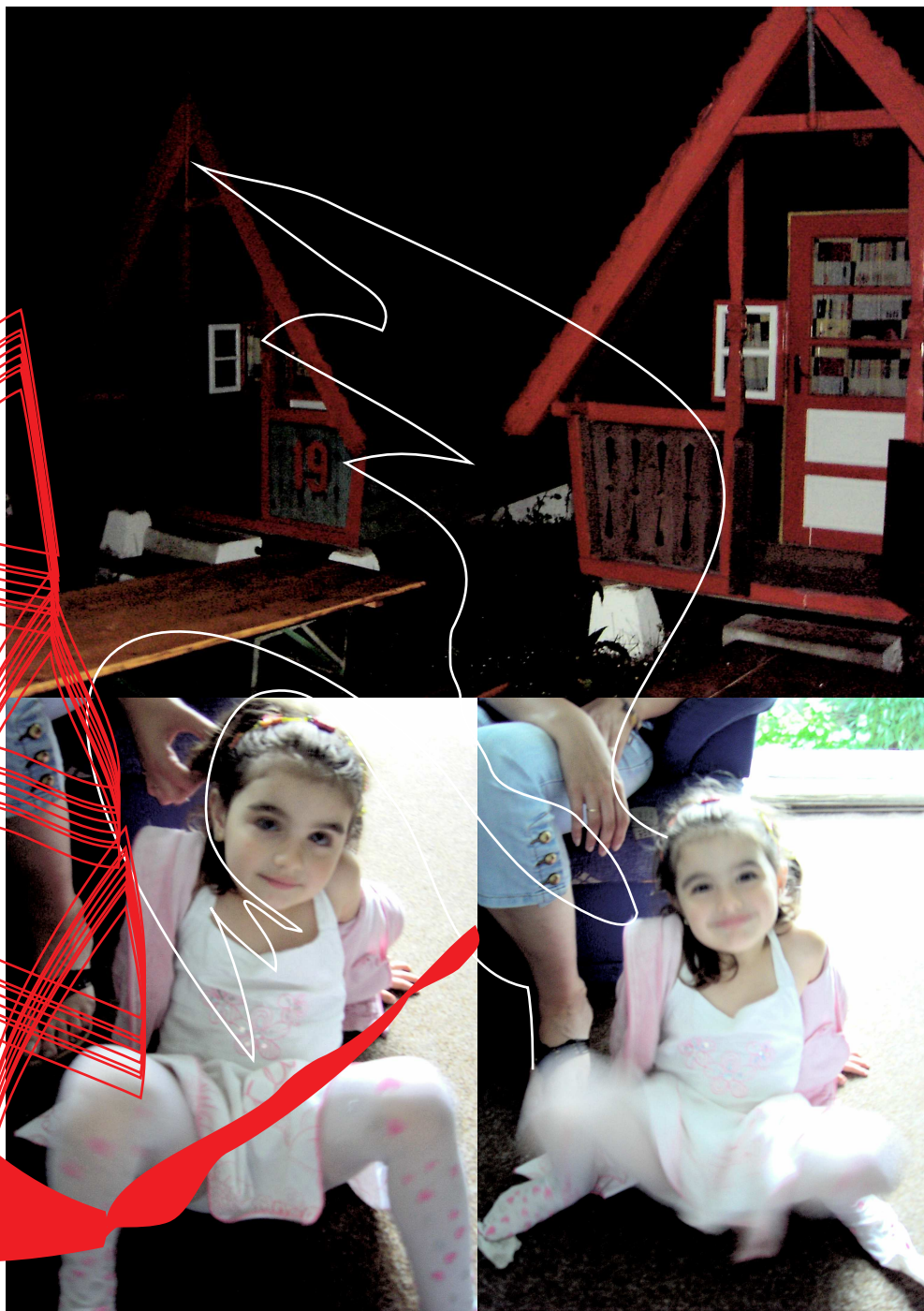
Az emlékművet tervezte
és készítette:
lovag Füredi Gábor
képzőművész

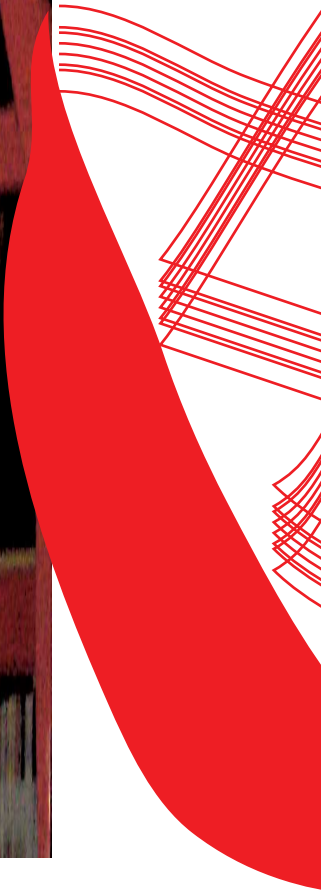
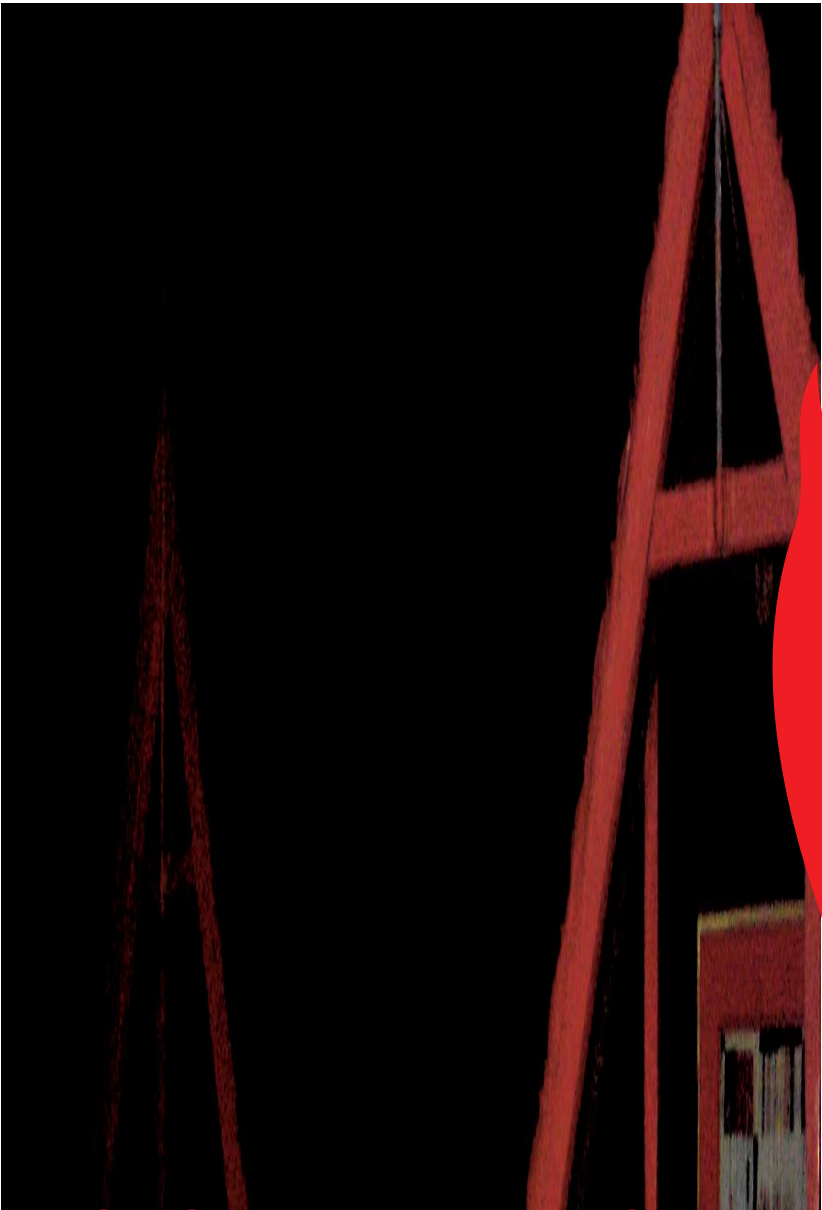

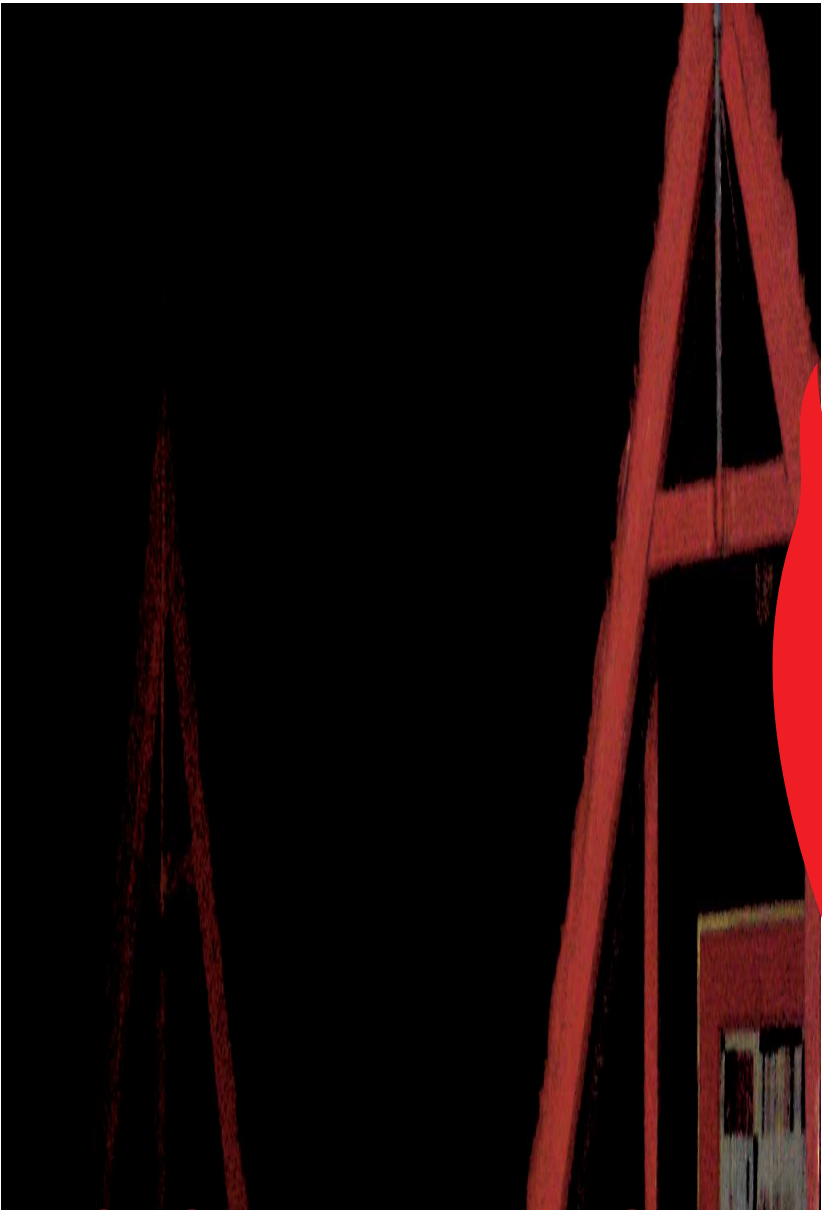

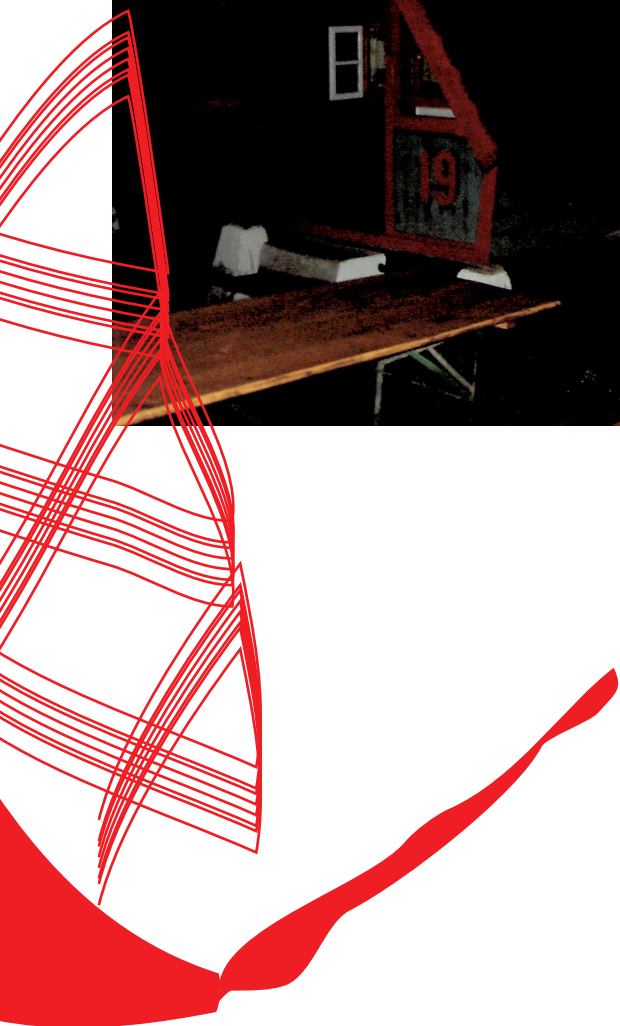

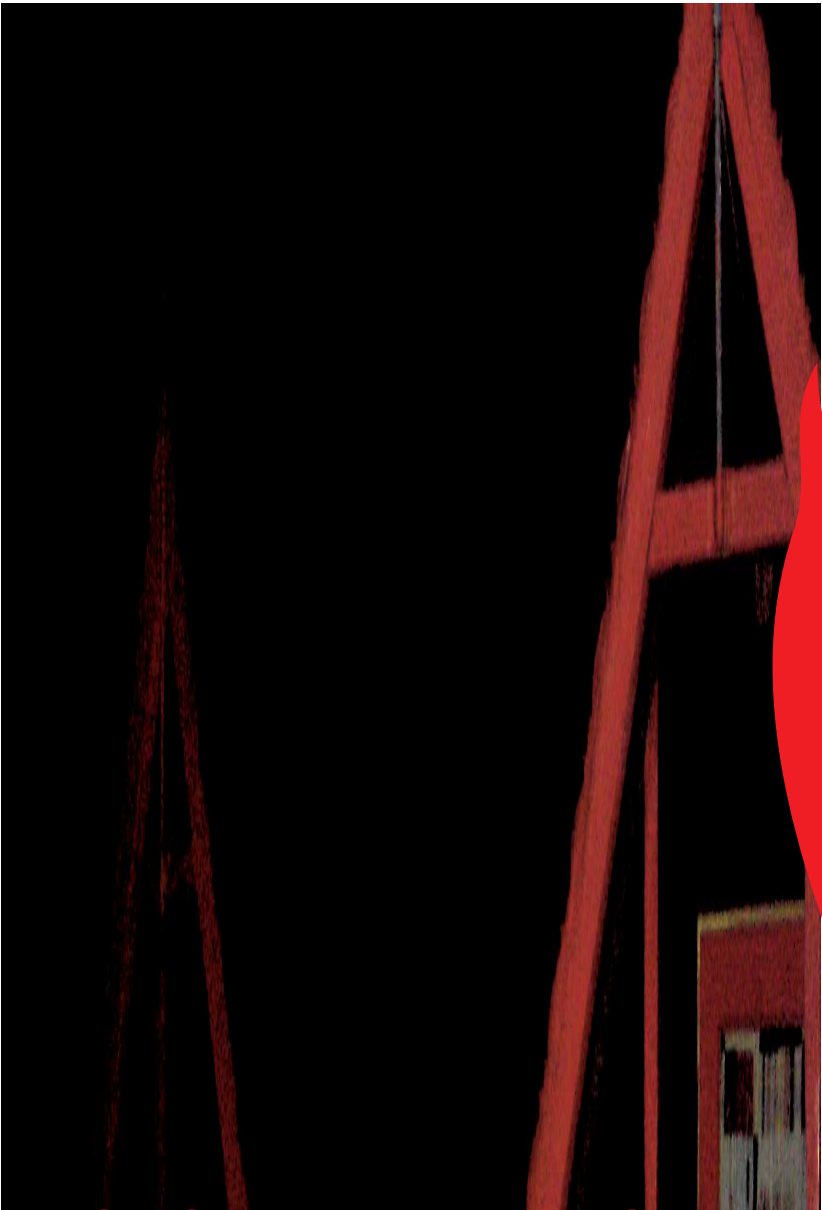

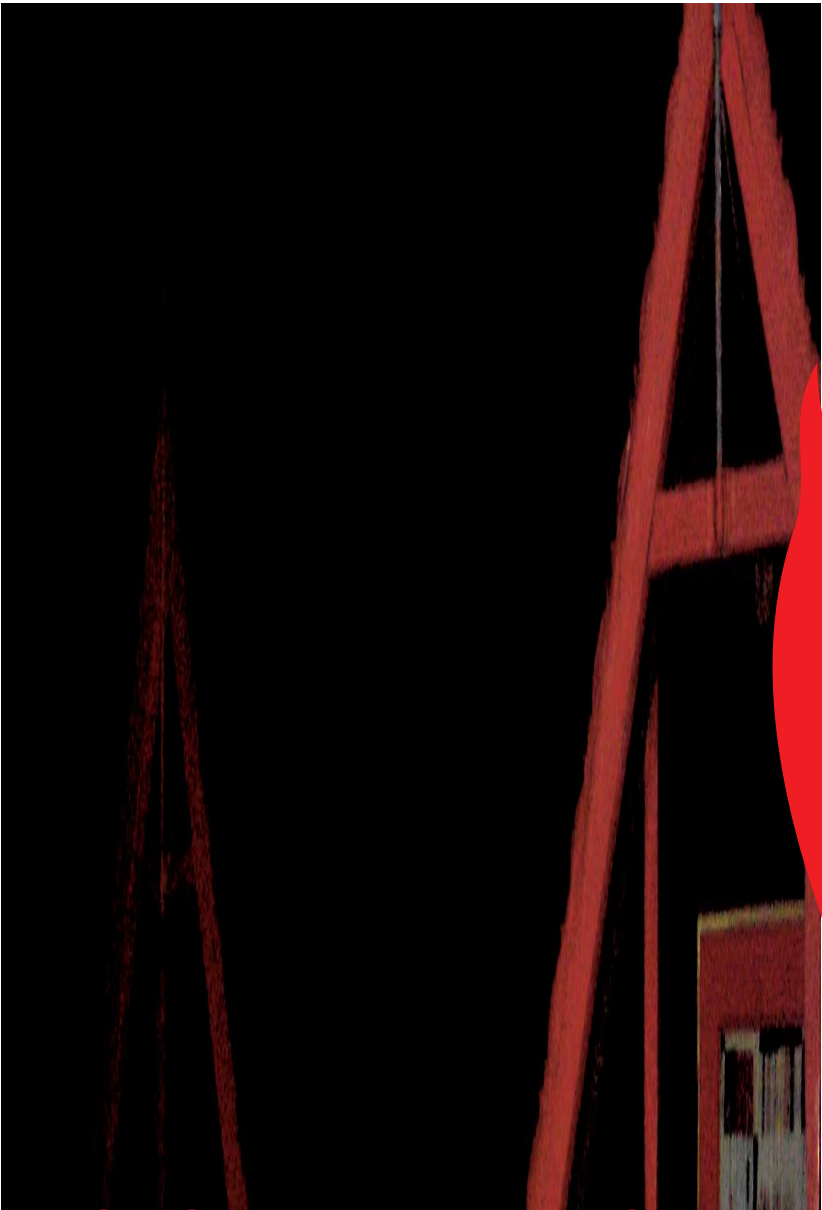

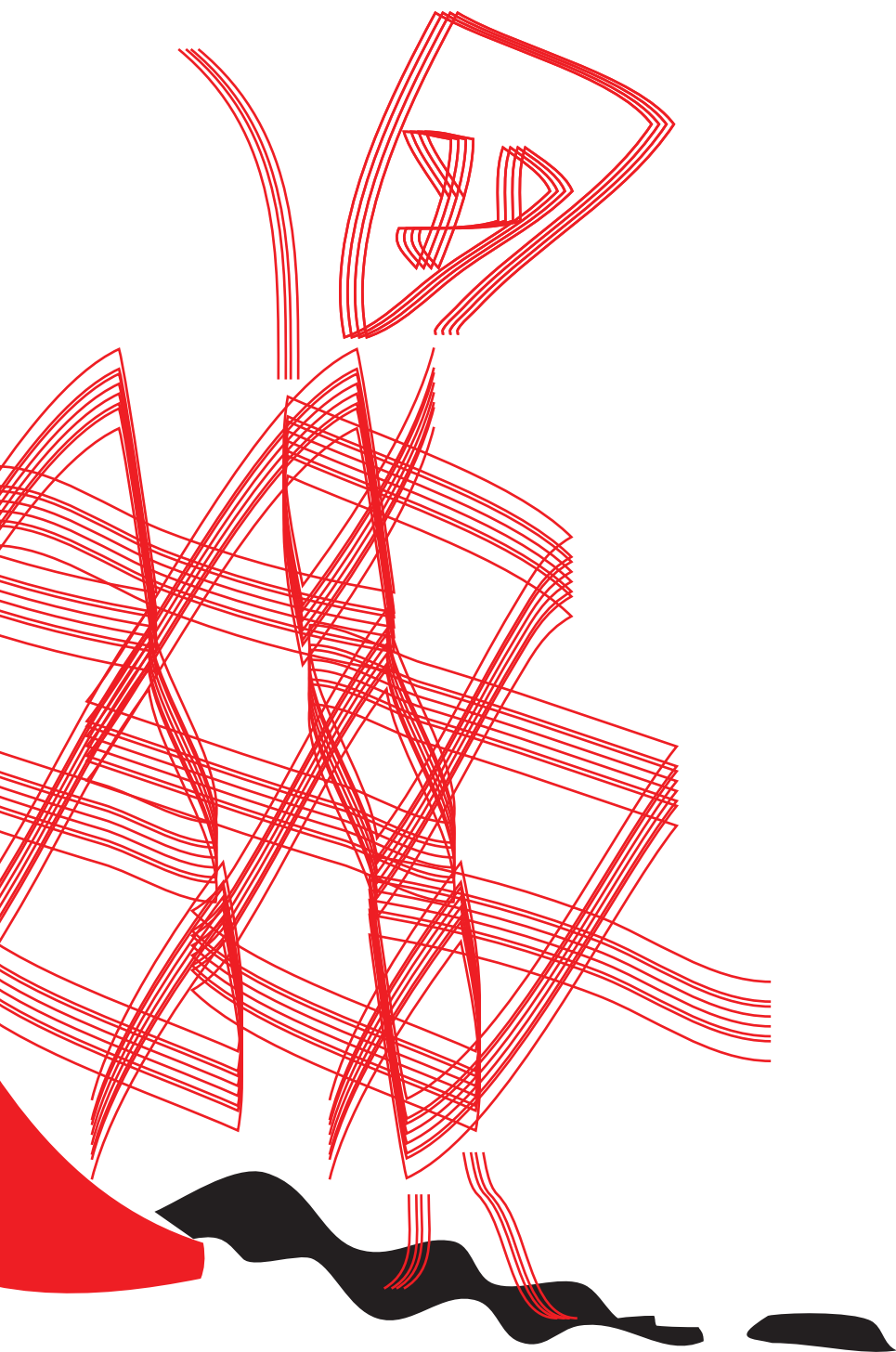

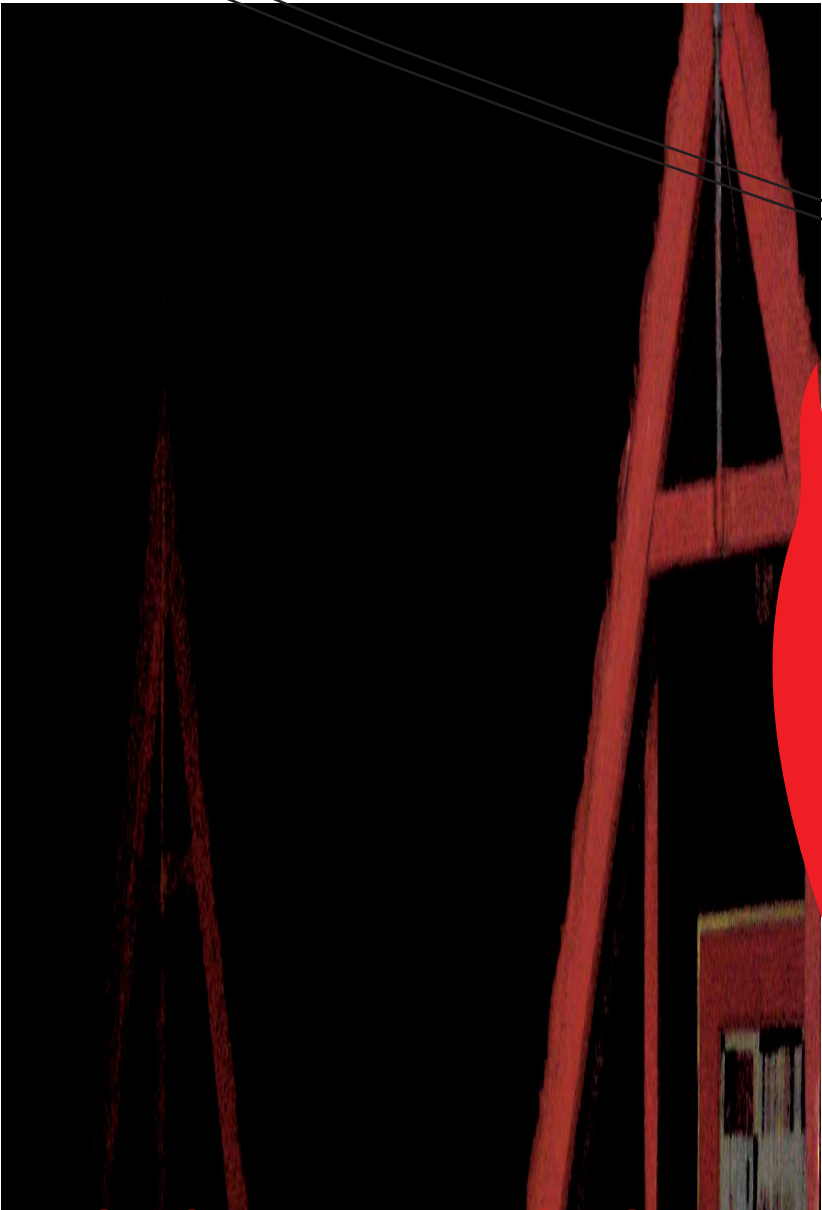

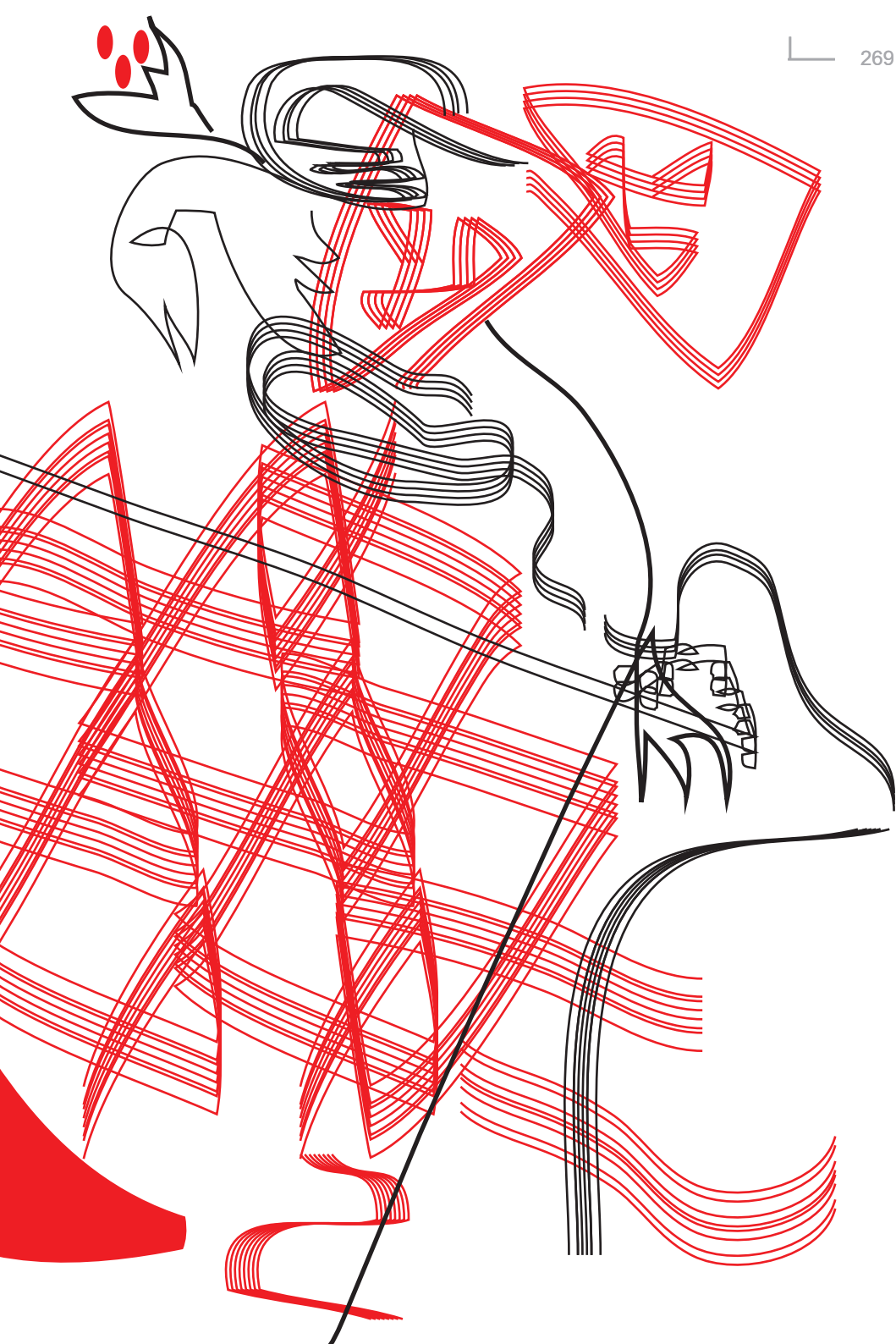

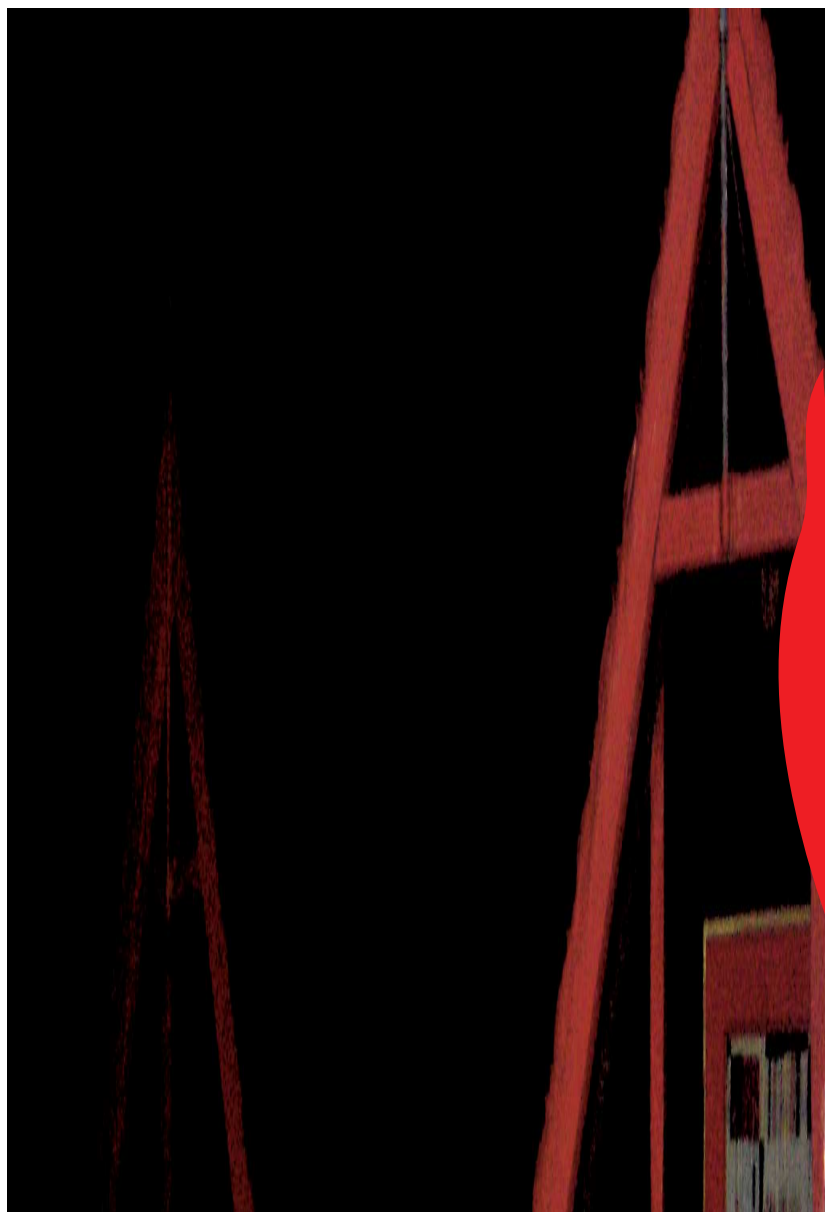

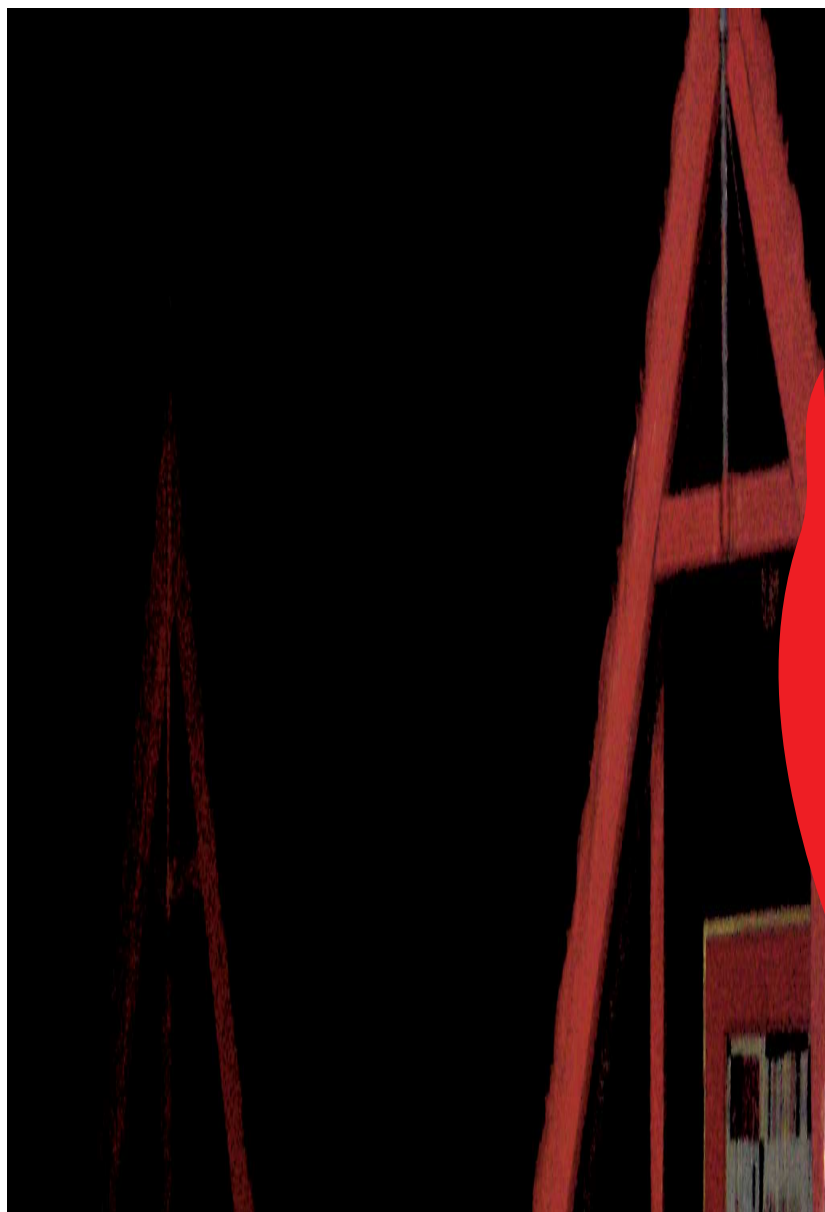

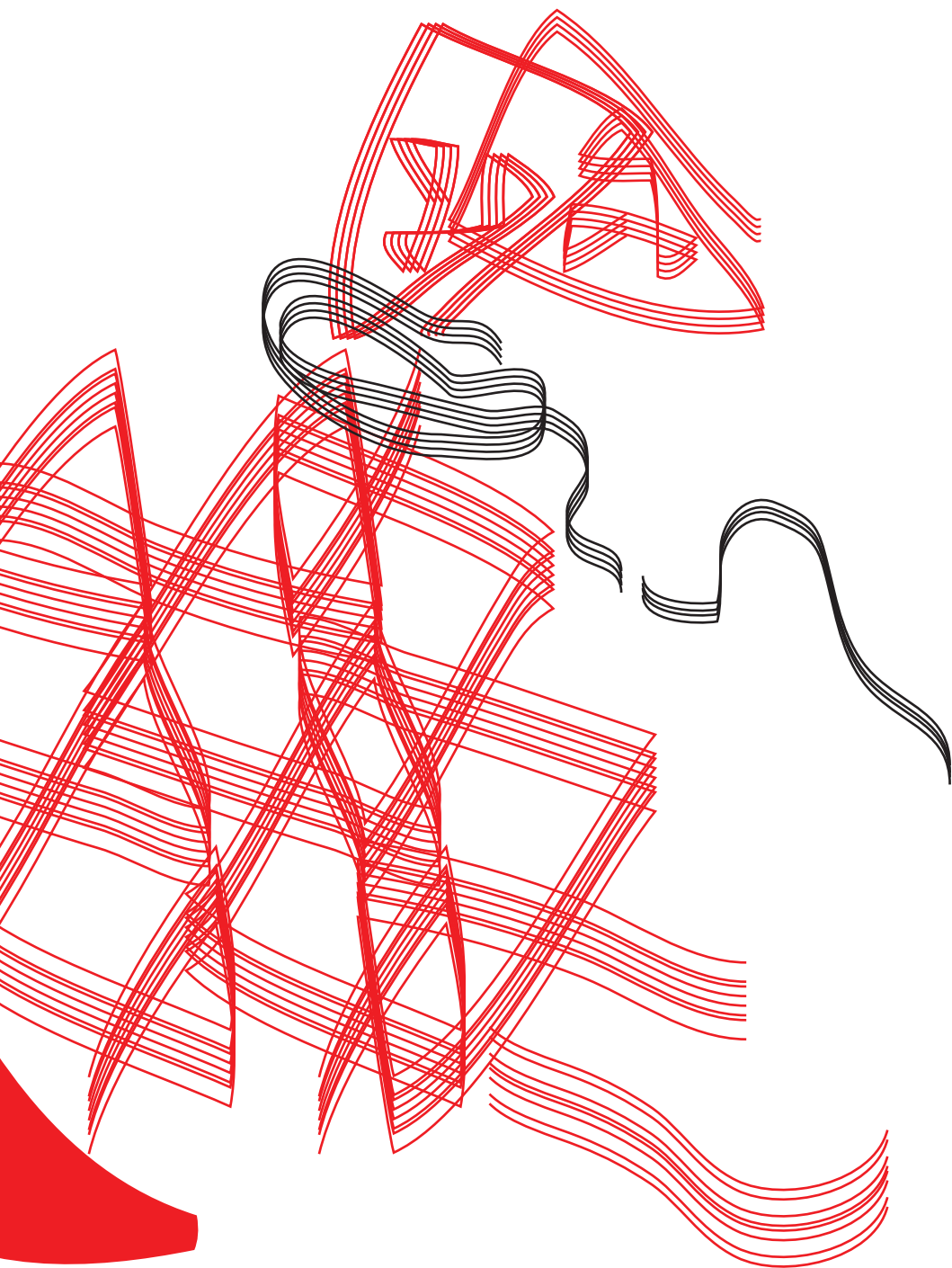

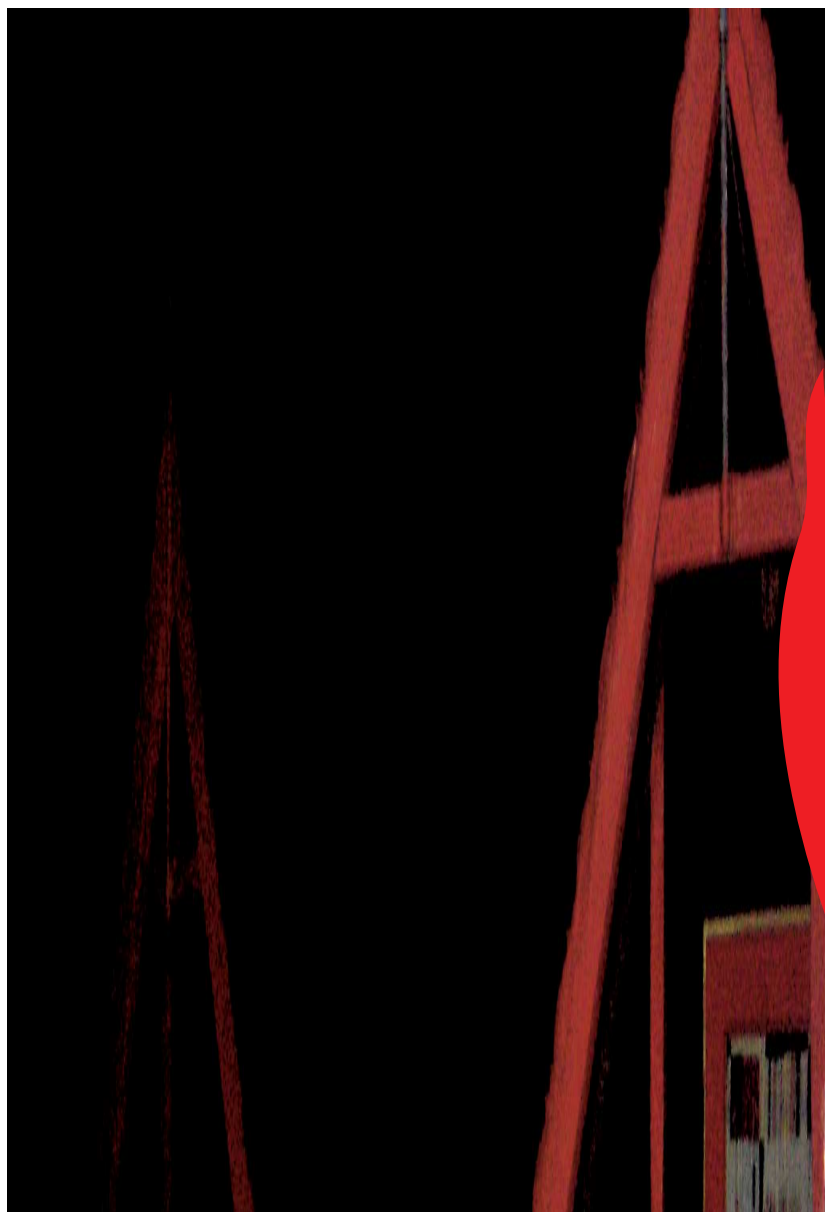

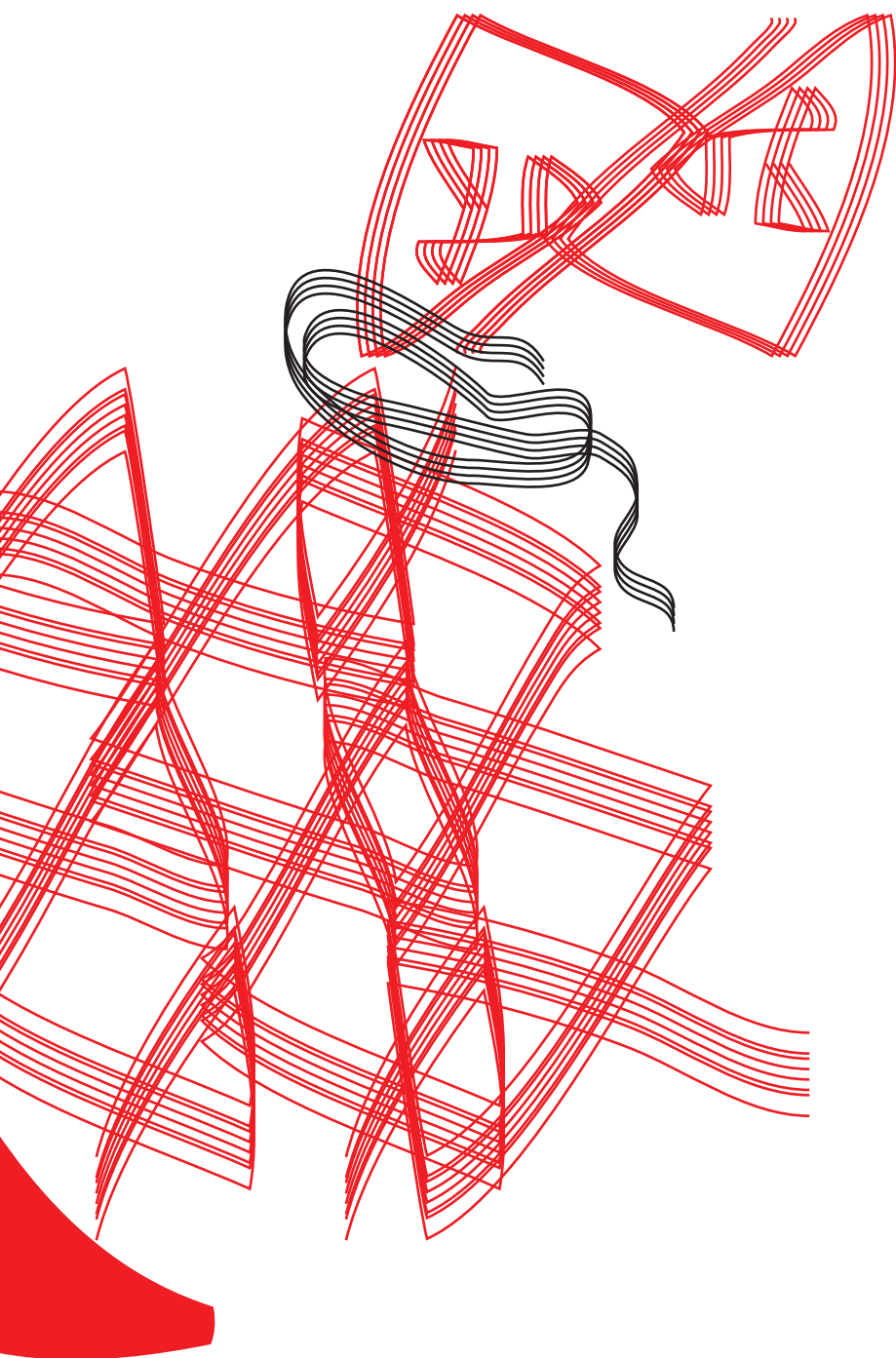

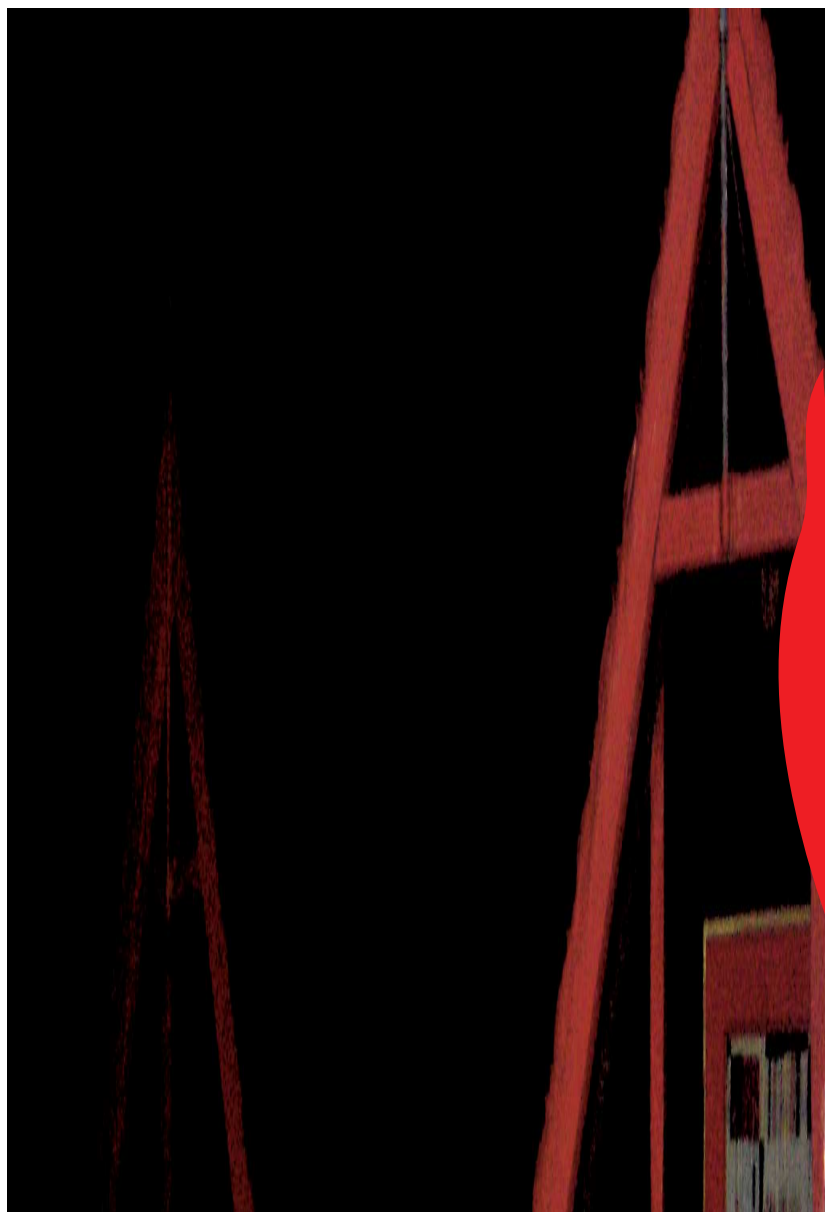

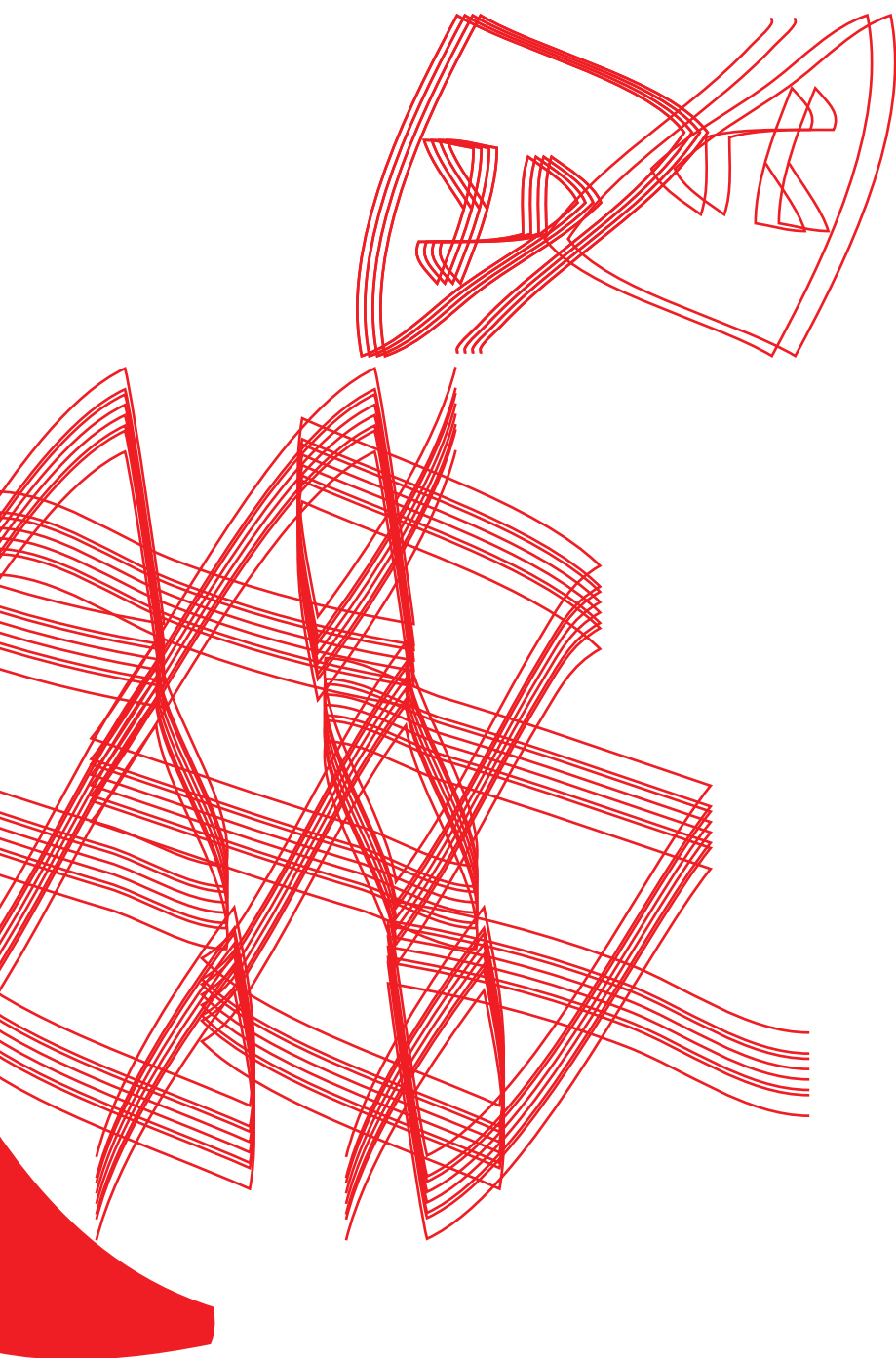

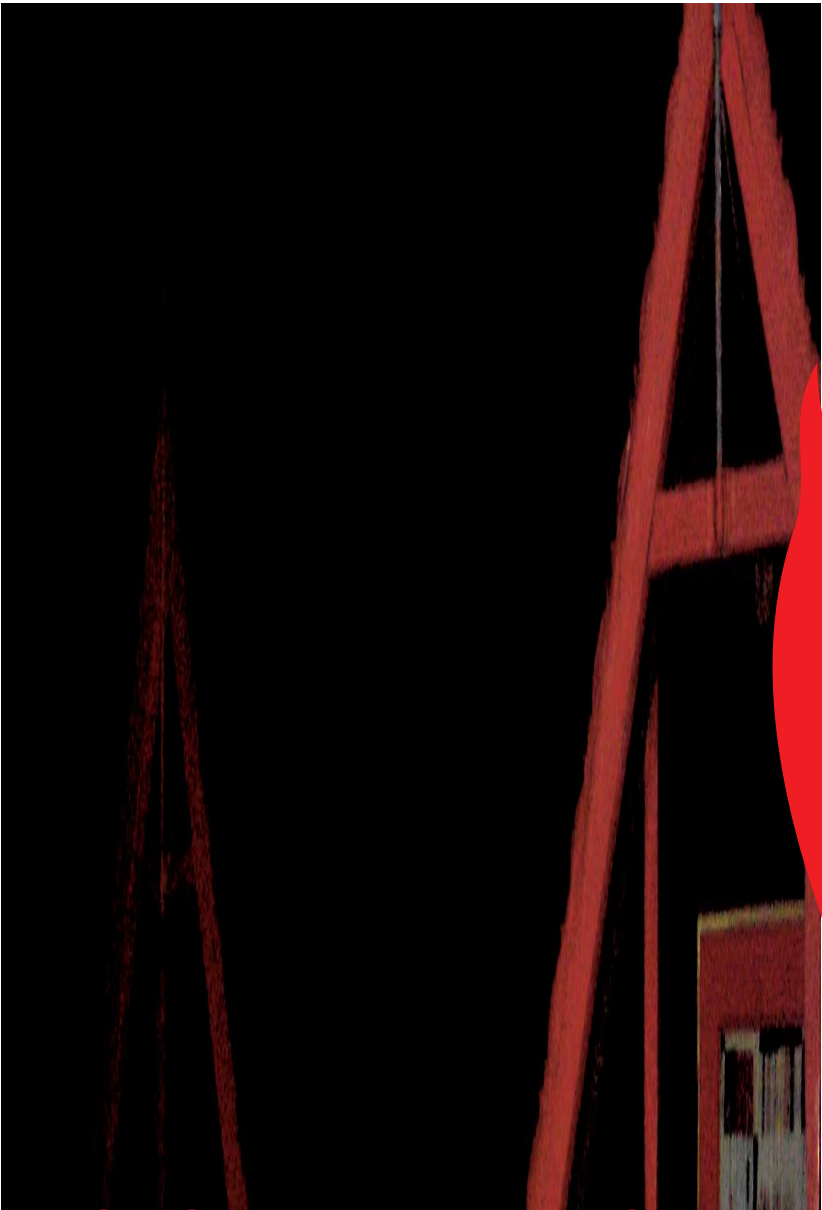

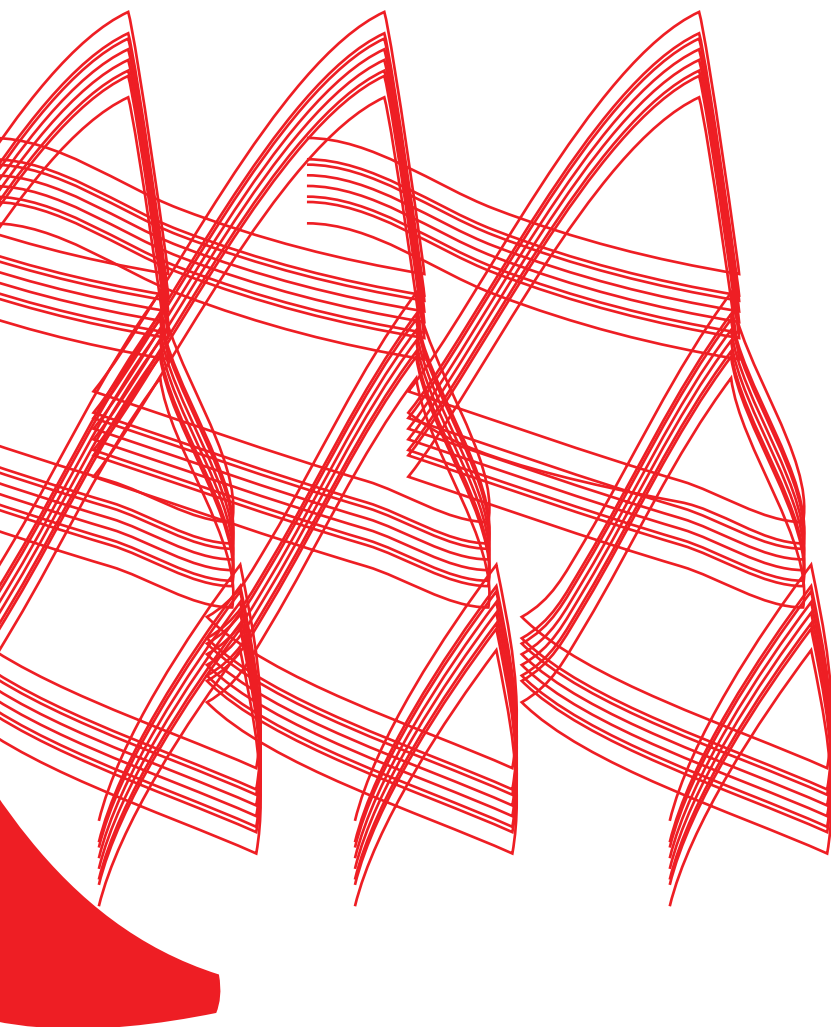

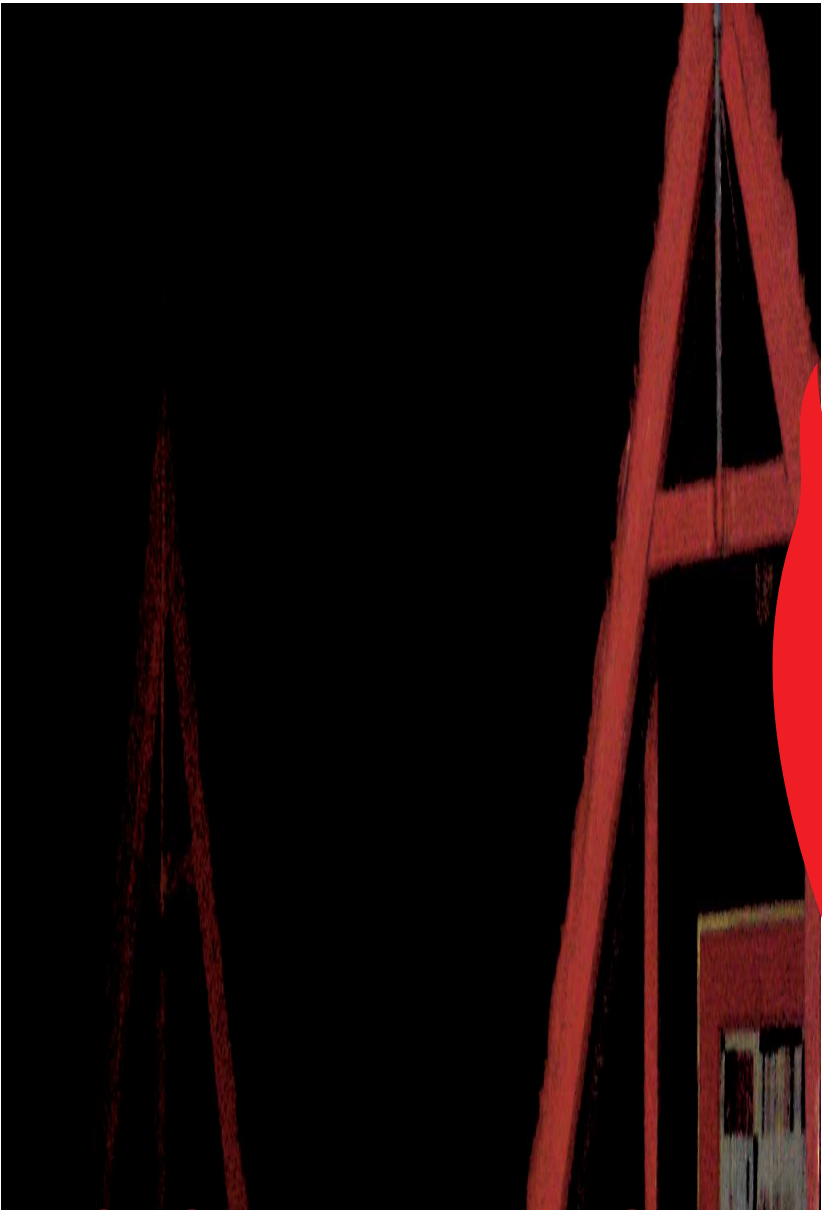

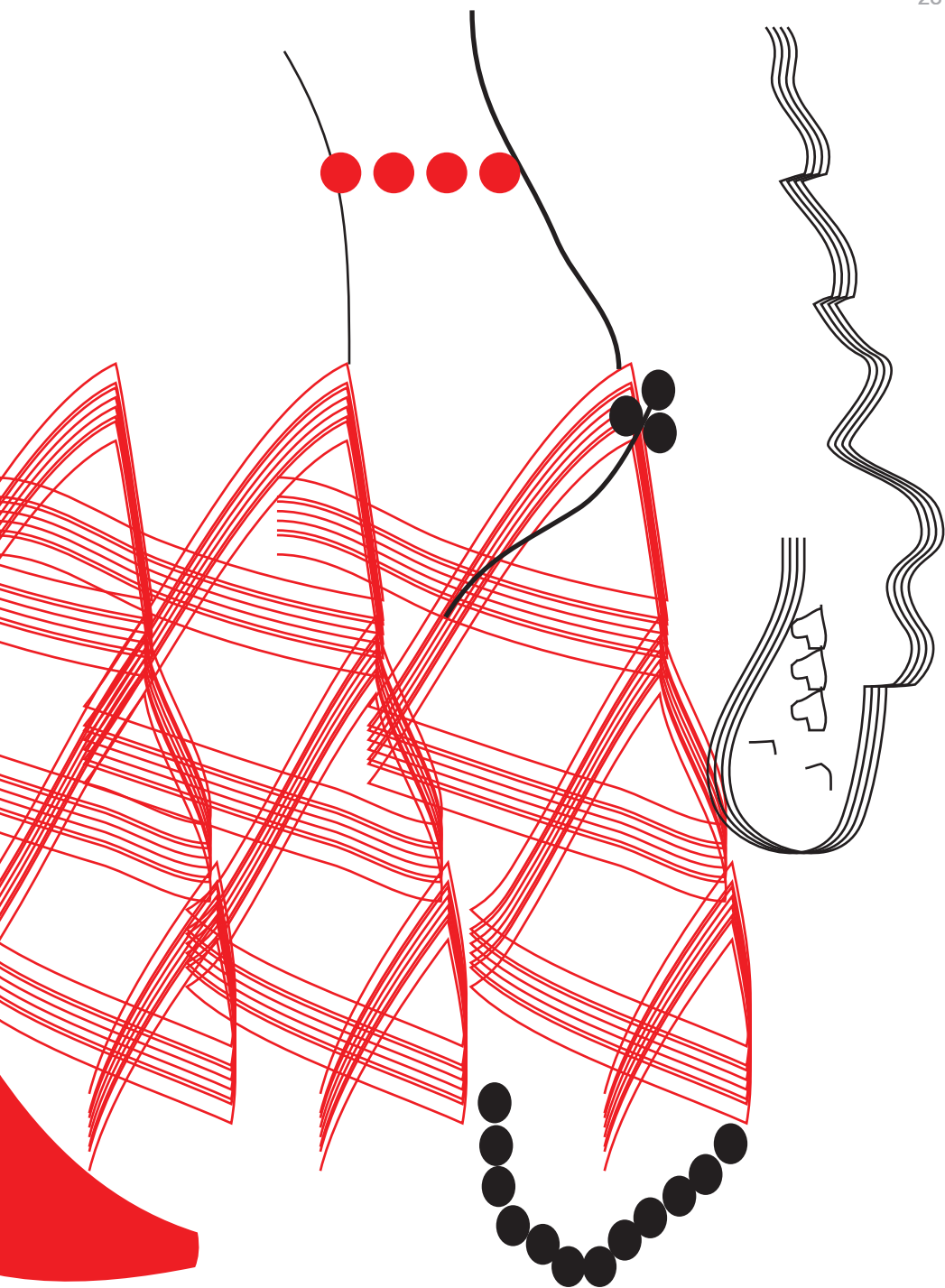

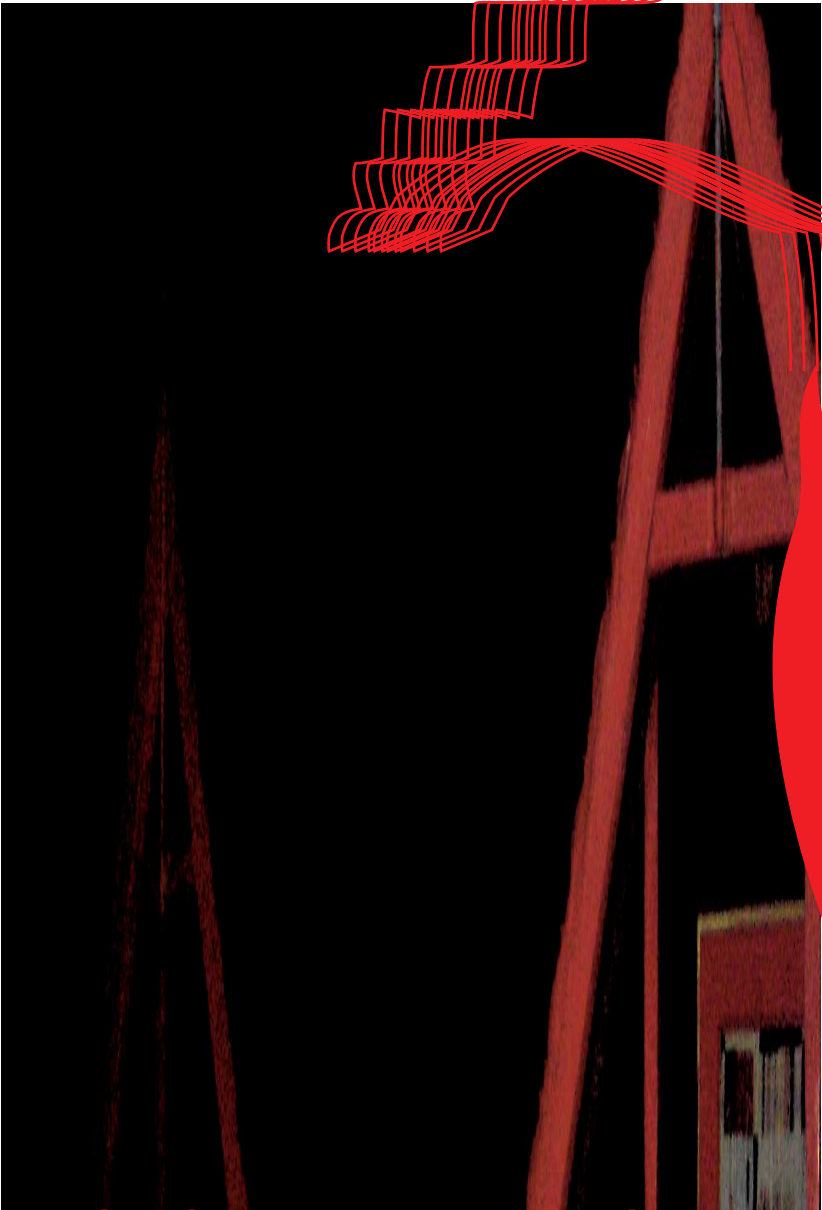

a rózsaszín szemüveg mögül

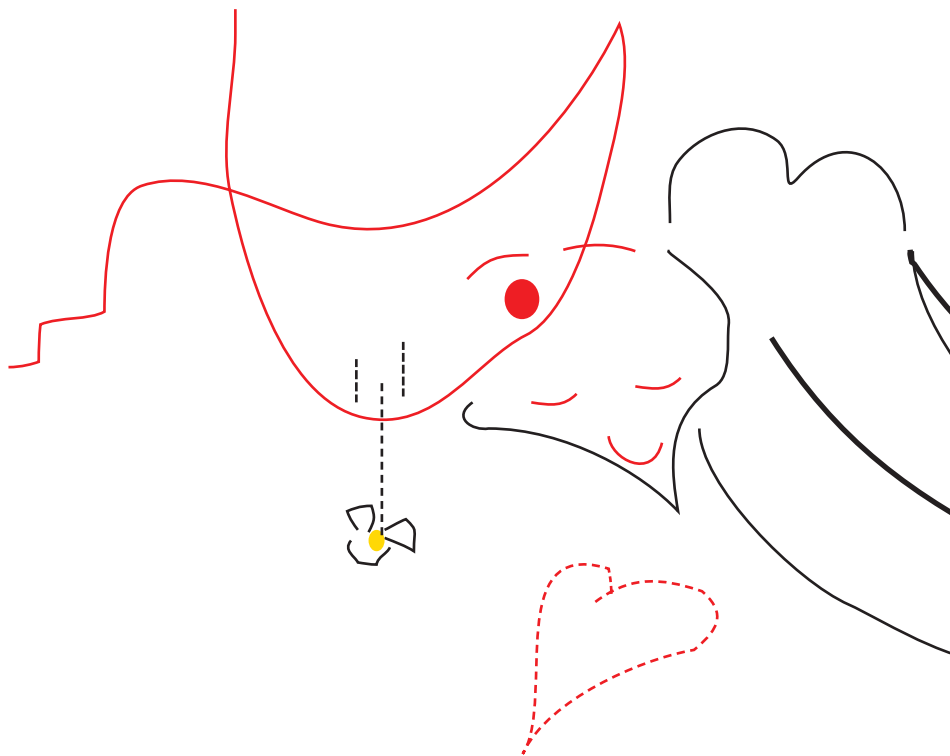
– hamupipőke tánca? avagy múzsa a kirakatban
(kutya láncra kötve várja gazdija simogatását)

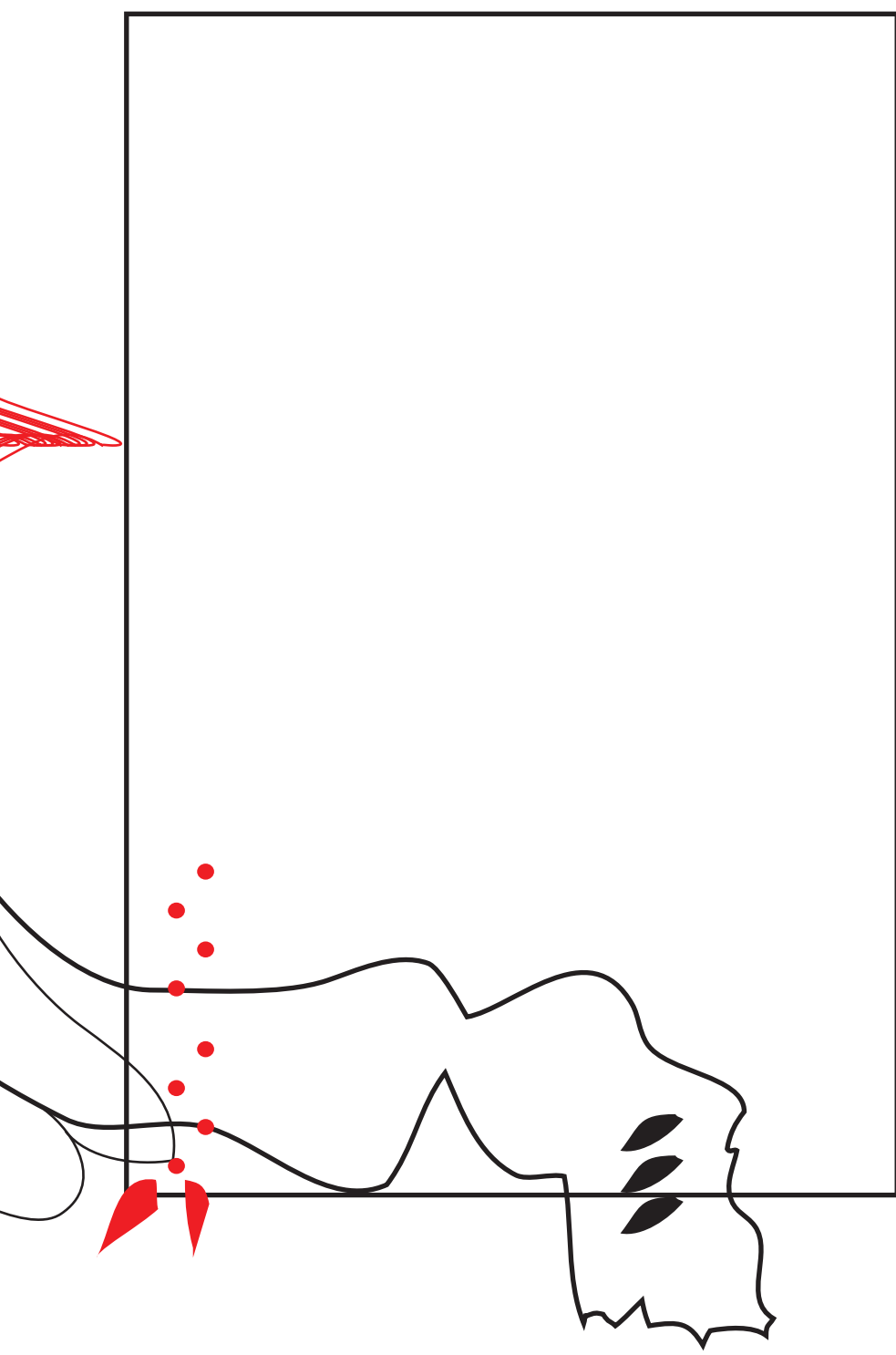
– használtak, igen, az anyag végelpusztulásáig, csak
éppen nem vettek fel magukra, azaz hogy

nem tettek a kirakatba

mégsem, inkább: úgy tettek kirakatba, mint saját ruhájuk

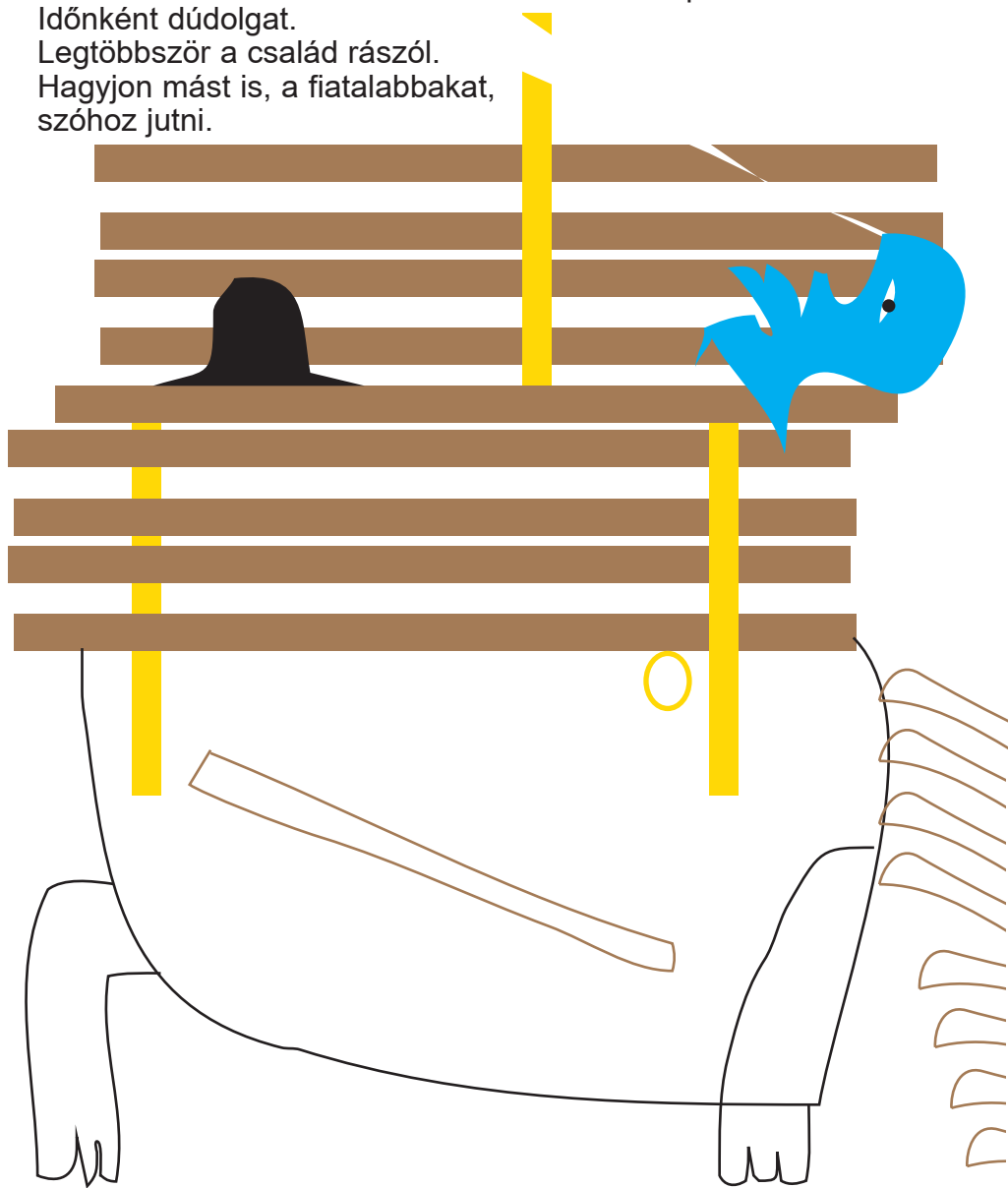
.....piros cipő..... hol vesztél el?

Már visszafele, apám vezetés közben
kiszól az út közepén magában bal-
lagó tehénhez: – Mi van, te boci,
olyan vagy mint a rendőr, az
is az út közepén áll.

Időnként dúdolgat.
Legtöbbször a család rászól.
Hagyjon mást is, a fiatalabbakat,
szóhoz jutni.

Rákóczi vár az 1000 éves határnál.
Tetejében apám és mackó.

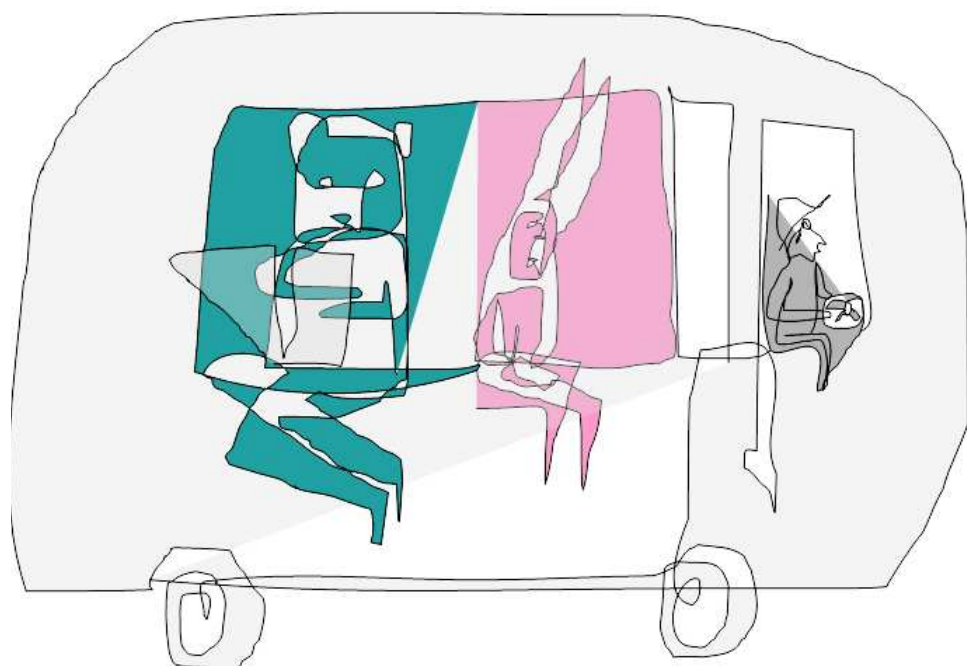

Újra itt van július, a nyár. Hazautazás szüleimhez. Mióta nem vonattal, s még nem repülő, a szokásos 15 órás autóbusz út Budapesttől Sepsiszentgyörgyig. Olvasás nem megy, marad az írás. Azonban még mindezek előtt, tudni kell, hogy párom tősgyökeres pesti, 9 évünk házasságban, jómagam fele-fele, 20 év szülőváros, Sepsiszentgyörgy, a gyerekkor, néhány hónap híján 20 pedig Budapest, a felnőtt. Nekem még az utóbbiból is fél-fél. Buda-Pest. Félgyerek, félfelnőtt. Későn érő. Azt mondják, aki ír, újra gyerek. Lehet valami benne, én amikor rajzolok is, gyerek. Valahol innen az álmok és a valóság keveredése is. Tudni kell még páromról, nem iszik, nem dohányzik, csupán magokkal, gyümölcs-zöldséggel él, egyszóval növényevő. Nagyfejű, kócos, szőrös, pont mint a medvék. És a málna a kedvence. Még a háta is épp úgy görbül, nemcsak a málnabokorban. Neve mackó. Jómagam mindenevő, de mindből is éppencsak mértékkel. Az én nevem nyúl. Tudok harapni, ha közel jönnek hozzám, egyébként barátságos, csendes, álmodozó. És sajnos a harapás is, mindig csak későn felszínre, hogy helyette békésebb mosolyogni, simogatni. De hát a nyúl is csak nyúl. S ezekből is mind, kicsit később.

Az autóbusz út, Budapest-Sepsiszentgyörgy, és az írás. Szeretem Borbély Szilárd, szeretem Wass Albert, köztük Szilágyi Ákos feketesége a fehérséggel, merevség az érzékenységgel, összefolyva, tiszta tekintetben szeretet, barátság, szavak mögött igazság-féligazság, Varró Dani színessége, közvetlenség. Szeretni Petőcz András európa rádió.

Szeretem a hegyeket, erdőt, édes-keserű-savanyú-sós, mindenféle ízű borvízforrásokat, apró házakat, póznákat, minden ami előttem, s hátam mögött, utánam.

Szeretem a sokembert, tömeget, itt lenn hatalmas, magas homlokú házsor, zsúfolt utcák, emberek, akik visszamosolyognak rám. Fenn kertek, ligetek, villák.

Szeretem a napsugarat, esőt, amikor beszívhatom, szeretem a valóságot, amikor boldog. Szeretem az egyszerű embert, a magamutogatót; a jóhiszeműt, naivat, gazdagot; bátrát, rókaszeműt, félőset, szegényt. Szeretem nagyapáimat, a világpolgár tudóst és a parasztot.

Mindkettő szegény, és halott. Szeretem a tanulókat, tanítókat az ELTÉn, a kolozsvári román egyetemista lányt, aki megmentette az életem, s a szovátai emlékekkel a bicskás székelő fiatalembert, aki hogy szót emeltünk rá párommal, éjnek idején egy kis csendre intésért a hét határon túlig érő éjjeli dorbézolásra, lödörögve ugyan s üveges szemmel, ám igen nagy szenvedéllyel, mindkettőnket azon nyomban késélre szúrt volna. Különben mellette, vele, csitítgatva, boldog család, asszony, sok gyerek, párommal csak suttogva, csendesen összefújva, ágyon szunnyadva. Rettegve, zárt ajtóval várva ki reggelt. Tiszta horror. Ha megesik. Pedig ilyen arrafelé nem ritkán esik. Székely, büszke falusi férfiember ittasan nem ismer tréfát. A méltóság elsőrang. Aztán nem utolsó sorban tündérvölgyi kempingben szeretni román asszony, aki hajdanán jó pár éve, tűntetően vont kérdőre, hogy én honnan, és hogy a párom, mert ott mindenki mindenkiről mindent, és különben hogyan beszélhetek magyarul egy román országban. Párom mondjuk nem tehet róla, magam csak csak, de

hogy igaza lenne, ...feladom. Hiszen ezentúl itt és most vegyem tudomásul, nem párommal értekezem, se nem barátnőmmel, hanem egy fürdőhelyen igenis tessék úgy beszélni, akár zuhany alatt is, meztelen, hogy azt mindenki aki a fürdőben, értse. Minden kíváncsi szem. Kivétel nélkül. Elvégre közvagyon, közösen fizettünk a ház, a víz, a fák, a cementhideg fürdőért. És mégsem. Szeretem az embert, s a világot. Az álmokat, emléket. Sepsiszentgyörgy és Budapest között.

További egybeesés. Véletlen? Apámat is, apósomat is egyidőben műtötték. Itthon apámat vakbéllel, ott túl apósomat epekövekkel. A varratokat is szinte egyszerre vették ki.

Felriadok füzetemből, de már nem meglepve, s nem is mint aki védekezik. Két irányból, előttem és hátam mögött fület-szívet tépő, irritáló dalok, 30-40 évvel ezelőtti slágerek. Ráadásul egyszerre a kettő. A két különböző. Egy évben egyszer tehát itt is megadom magam. Szinte természetes hozzátartozója a szokásos autóbusz idillnek. Egészen jó ötlet, meditálok el pillanatra, ha ez performanszba öntve, elől-hátul, sőt, több szölamban, már szinte avantgard. Igaz, már ez a lemez is lejárt. 90-es évek eleje. Akár Szent Anna tó, Szent Anna napok performansz emlékei, Baász Imre-Útő Gusztáv, itt, talán éppen egy holland művész? Szinte előttem, ahogy ócska rádióból szóló zenével operál, manipulál. Vagy ott túl, Orosz Kultúrális Intézet, Peternák, Sugár János, Szentjóby... Pauer Gyula flux-koncert. 70-es évek illúziója. Sok-sok vödörre emlékszem, zongorára. Még magam is játszottam. Régi idők, igaz se. És mégis. Valami új. Na de az arcok, a busz, az efféle busz arcai mindent kárpótolnak. Egyszerű, vidéki munkásemberek, feleségeik, akik hazatartanak. Falura, vagy kicsike városok széleire. Ez a busz kivételesen kézdivásárhelyi. Nos zene, mely az erdélyi buszok egyedi, megkülönböztető jele. Szinte védjegy, ami becsben tartandó. Aki kalandra vágyik, ne szalassza el. Páromat jóelőre figyelmeztetem, vigyázzon a

vérmérsékletére ez ügyben, na persze érte, magáért is, mi több, sose lehet tudni, engem (apámon keresztül, akit szinte mindenki) hol ismerhetnek. Ne verjen rossz fényt rám azzal, hogy kioktatja az egyszerű embert. Páromnak humora abszurd, kegyetlen. Ő olvasna. Annyira irritálja az efféle zene, (kifinomult ízléssel áldotta a sors zene ügyben), hogy kifejezetten sorscsapásnak véli minden egyes alkalommal az autóbuszutat. Vonattal, mondja, busszal sose. Nem mintha ott nem akadna elég kaland. Aztán mostanában, pár éve, mégis busz lesz. Így esik. A sors mégiscsak tudja mit akar – gondolom, vergődni, tenni ellene, hiába. Igaz, ő egyenesen békíteni indulna az utcán két egymásnak eső késelőt, kissé naiv. Fogalma sincs az itteni pszichológiáról. Egymást ritkán gyilkolnak le fényes nappal, józanul, utcán, testvérek, ismerősök, rokonok. Csupán ijesztgetik egymást. Na de egy idegent, kérdezés nélkül, meg se várva a mukkanást, azonnal leszúrnak. A büszkeség. Idegen ne okoskodjon bele más dolgába.

Különben már minden békés. Csend. Alszik a busz. 1-1 koppanás, zöreij, semmi több. Hosszú idő telik el így. Csak egy nő és magam vagyok ébren. A nő aki szóval vigyázza a sofőrt, és én aki írok. Koromsötét van. Próbálok valami fényt, de sajnos ebben sem változott a 18 év alatt, mióta utazom, semmi. Csak, és kizárólag a határon átkelés könnyebbedett. Szokatlanul egyszerűn jutunk át, semmi extra, le se szállítanak, mint ahogy máskor, néhány éve is még, szinte mindig. Nem állítanak sorba a csomagokkal, mint annyiszor. Nem kotorásznak holmijaink közt, semmi ilyen. Csak belenéznek az iratokba, amit feljűk, aztán már túl is.

A sötét marad. A póznák tetejéből, ahogy sorban elhaladnak, villanásokra szűrődik némi fény, de ez nem elég a látáshoz. Ellenkező irányban haladunk, a fény és mi. 23 óra. Marad a sötétben írás. Néha 10 perc, amíg egy erősebb fénypázna, ilyenkor lapozhatok üres oldalra, azaz

láthatok annyit, hogy ne írjam egymásra a szöveget a lapokon. Zseblámpa. Jövő évben is ha busz, akkor zseblámpa.

Feltűnik már nem először, hogy korszerű vécék, bárhol megállunk, nemrég épült panziók. Már nem egy sufni, ahol a néni álljt! vezényel, visszatart, előbb fizetni. S ha van apród, elvégzed, ha nem, maradsz dolgod végezetlen. Igaz, ilyen még sose volt. Valahogy régen is, mindig megoldódtak a dolgok.

Szeretem a deres hajnalt, ködös reggeli ébredést. A növények sóhajtását, a földtakaró fehér fellegét a hegyek, dombok alatt.

Micsoda festői kékek. Keveredve fehér-szürkével, és a lusta, ráérős, vörösben izzó nap, még nem egészen felkelve. Csupán a vörös, hosszúra nyúló udvara a horizont felett. Aztán egyszer csak narancsban a kerek fej. Felkelt, kiemelkedett a domb hátából. Mindjárt egy patak, mellette közvetlenül gyár, s az erdő. Szokatlan idill. Mintha ez a gyár véletlenül ült volna be az erdőbe, fák közé, a patak mentén. Egy szál magába, se előtte, se utána semmi, ház se, ember se. Már sárgán kápráztatja a nap szemét az égen. Aztán már fehér. Egészen kifehéredik.

Még visszahallom a hátam mögött, "magyar víz jó víz". Egyszerű falusi emberek, valami ásványvizes flakonokkal. Elgondolkodom. Eszerint minden ami magyar, jó. Jobb? Vagy csak az a jó, ami magyar? Az hogy itt, ezen a kicsi székelőföldön mindenhol fürdőhelyek, szabadon földből, vagy csapból kivezetett gyógyvíz... Kovászna, Tusnád, Előpatak, Sugás, Szeltersz, Homoród..., mint ma is Kézdi melletti Fortyogón, finomabbnál finomabb ásványokkal, erős és enyhébb, sós, vagy savas vizek. És mind ingyen. Ez mind nem számít, hiszen csak itthon. Na de ami magyar, Tescóban vásárolt ásványflakon. Az az igazi. Furcsa, hogy mindenkinek jobb, ami másé. Mind így lennének? Mind nem látnánk orrunknál tovább? És jó. Úgy

jó, ahogy nekünk jó. Mindannyiunknak, másképp.

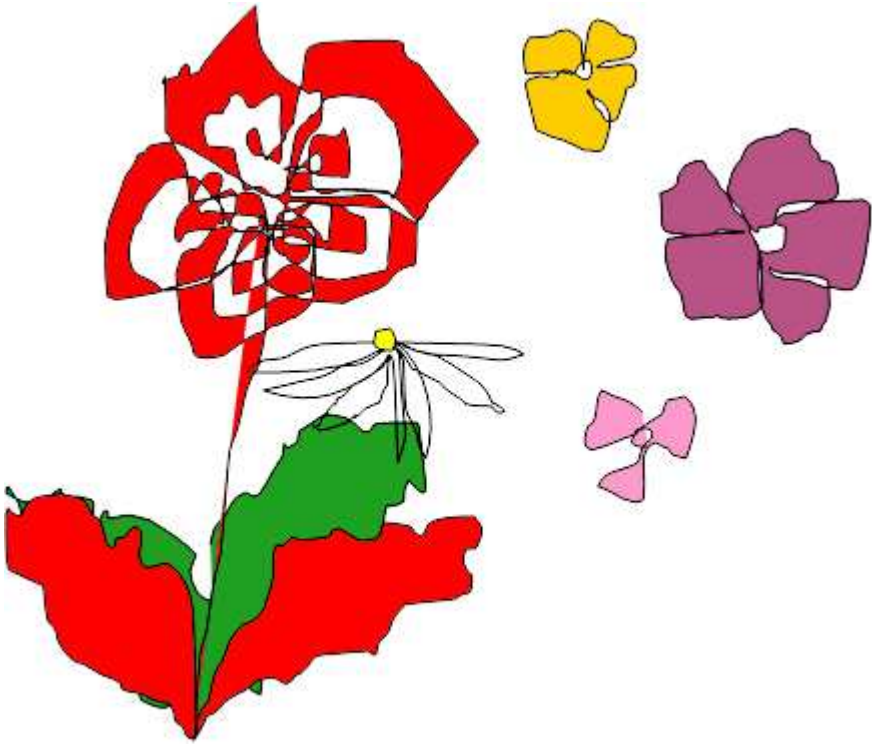
(**Szeretem Budapest, szeretem Sepsiszentgyörgy** – litera Netnaplóból, 2008. július 14.)

folyt. Netnaplóból

Reggeli idill anyámmal

Az érkezés.

Párom, azaz tehát mackó, aki sosem jár orvoshoz, csak és kizárólag Sepsiszentgyörgy bír szervezetére hatással, mint ahogy itt, pontosabban szinte csak és kizárólag itt, esnek meg vele szokatlan dolgok is, alighogy megérkezünk, áttesszük a határon lábunk, a baj ezúttal sem kerülheti. A megérkezés örömeit követően, reggeli után, ártatlan szemekkel mutatja szerénykedve, hogy mi ez? Vállán egy csípésből, hosszú, 12 centis piros vonal indult. Hátizsák lenne? Anyámnak az ilyesmi nem új. Ezzel nem lehet lacafacázni, vérmérgezés, eljut a szívig, s meghalsz. Nincs más, mint hogy azonnal a sürgősségire. Hát így kezdődik az első napunk. Tetanusz, antibiotikum. Hogy aztán az elkövetkezőkben várhassuk a piros vonal eltűnését mackó bal válláról, ami éppen szíve felé tartott, hogy vérmérgezéssel végezzen makulátlan testén. De mi nem hagyjuk ezt. Megküzdünk vele, és mackó életéért. Különben sosincs senkivel körülötte semmi baj, mindenki egészséges, de vele mindig történik valami izgalom. Van hogy 40 fokkal lázzal fekszik, s anyám ápolja, prizniceli hideg borogatással vagy szúrja, máskor szemébe ment szilánk, amit ki kell operálni, mindig valami más, új különlegességgel lát el bennünket. Már-már azt hiszem, hogy jelek. Hogy mindez nem lehet véletlen. Éppen itt. Mindig csak itt. Anyámnak pedig adódik alkalma gyógyítani.

Gyakorolni nővérségét 40 év munka után is. S mi is már csak mosolygunk. Hozzászoktunk, annyira, hogy szinte hiányozna, ha nem történne vele semmi. Akkor valami nagyon nagy baj lenne. Ha nem történne semmi. Anyám ilyesmiben tehát nem ismer tréfát. Különben pedig kenyérre kenhető. Katonás szigorúságának nincs pesti gyerek, ki ellenállhatna. Keze között mindenki megadja magát. Senkinek nincs ellenében tűszúrásnyi esélye. Mert mindenki bárhogy ellenkezik, tudja, ő csakis jót akar. Tehát ellenvetés nincs. Nem létezhet. Féltése, aggódása ilyenkor arcára, egyszerre kemény vonások, és elérékenyülés. Hitelessége azonnali, de így vagy úgy duzzogva is, megadásra kényszeríti áldozatát. Mert ha csak egyik, még lehetne védekezni. De így a kettő együtt,

semmi esély. Különben anyám keze alatt olyan nincs, hogy valaki ne gyógyuljon meg. A védekezés tehát innen nézve is csupán időpazarlás.

Alighogy ezeket kigondolom, anyám jön ki az ajtón, meg akarlak kezelni, mondja apámnak, sebét kell ápolni, egyebek. Anyámnak nincs olyan pillanat, amikor nem kezelhet valakit. Ha a családban nincs akit, akkor ott a szomszéd. Valaki mindig akad, akire gondja legyen.

Apám a szórakozottság, segítőkészség, anyám a sterilitás, törődés.

A napozás. Délelőtt 9, fél 10. Kis udvar, valamikor működő kerekeskút helyén kutyaól, a kút csupán néhány hónapja távolítva. Ma úgyis csak keveset napozok, gondolom, nem kell pokróc, nem fogom a hátamat is. Alighogy kigondolom, anyám hangja az ablakból:

– Lelkem nem így kell. Meg kell fordulnod. Fél órát elől, felet hátul! – s szinte katonásan áll már a ház bejárati küszöbén, a lépcső tetején, csak úgy nézek fel rá, a magasba. Némi magyarázkodás után feladom.

Megfordulok. Anyámnak mindig igaza van, hiszen ő mindig csak jót akar. Úgy teszek tehát. Lehetne-e másképp? Aztán már a hátamon a keze, hiszen be is kell kenni a fehér hátat. Védekeznem kell, fehér a bőröm. Anyám keze maga a védelem. Újra megadom magam.

Kávé és napozás tehát, valamint várakozás párom, azaz mackó piros vonalfoltjának állapotára.

– Észre se veszed a virágaimat! - mondja anyám kisvártatva felém, dehogynem, mondanám én vissza felé, utóbbi időben válaszom csak magamban. A lemez ugyanaz, minden évben feltehetném. Idézet nincs.

Nálunk az ittlét szinte kánaán. Nagy a szabadság, mindenki úgy él, ahogy kedvére. Azt csinál ahogy és ami neki tetszik. Kivéve, leszámíva a váratlan izgalmakat, azok a pillanatok, amikhez párom, mackó hozzászoktatott. (Azért akadnak apróbb hangoskodások. Amikor például mindenki egyszerre akar mindent. Mást.)

...várjuk tehát a piros csík sorsát. És még csak az ittlétünk eleje, még mackóval is bármi történhet.

Már délután. Itthoni internethozzáférésem azzal kezdődik, alighogy a kapcsolatot megteremtem, elveszik a villanyt.

Július 13, Kézdivásárhely, XVI. Incitato Nemzetközi Alkotótábor zárókiállításának megnyitója. Visszatérő téma minden évben a Ló. Izgalmas akció a lófestés. Különben szokásos kiállítás képekkel, szobrokkal. Hármat emelnék ki, Tomos Tünde, Vincze László és Orth István munkáit. De sajnos csak kettőről sikerült kép, ugyanis kifogyott elemmel érkezem a helyszínre, éppen csak két fotóra futotta. Mindháromban az ártatlanság, semmi nyoma a büszke lónak. Lótartásnak. Harmadikban maga a lovacska, mint játékszer. A gond még, hogy otthon maradt a számítógéppel összekötő zsinór. Talán pótolható. Igen. Megoldódott.

Érdekes összevetés. Otthonról (ez most itt Pestet jelenti) még utazásom előtt néhány órával, júli 11 délelőtt, beiktattam a Király utcai Vam Design kiállítás legfelső szintje emeletét. Korábban kimaradt, most futólag esett meg. Itt többnyire Ember a téma. Pestnek tehát az Ember (a tömeg? a privát?személyes), Kézdivásárhelynek a Ló (béke, szabadság) a szimbólum.

Itt fenn az övegmunkák hatnak leginkább. Zielinszky Tibor, Németh Hajnal Auróra, Szöllősy Géza munkái. Hajnaléból néhány idézet, fémtüskére felszúrt vigyázzban álló ember prototípusok.

"Üres fejű emberbábok, akik teljesen megelégedettek a pozíciójukkal. Arra vannak kondicionálva, hogy hatékonyan, a társadalom legjobb boldogulását szolgálják. Nincs konfliktus, sem sokszínű vallásosság, sem művészet, sem igazán mély érzelmek. A szabadidőt szigorúan és hatékonyan osztják be, így köszönhet be a csodálatos és szép új világ." ...kicsit tovább: "S aki fellázad a rendszer ellen, az széjjel tépetik. Egy rész maradna a rendszer rabja, míg a másik a szabad életet választaná."

lássunk valamit mai (2012.02.05) jegyzetből:

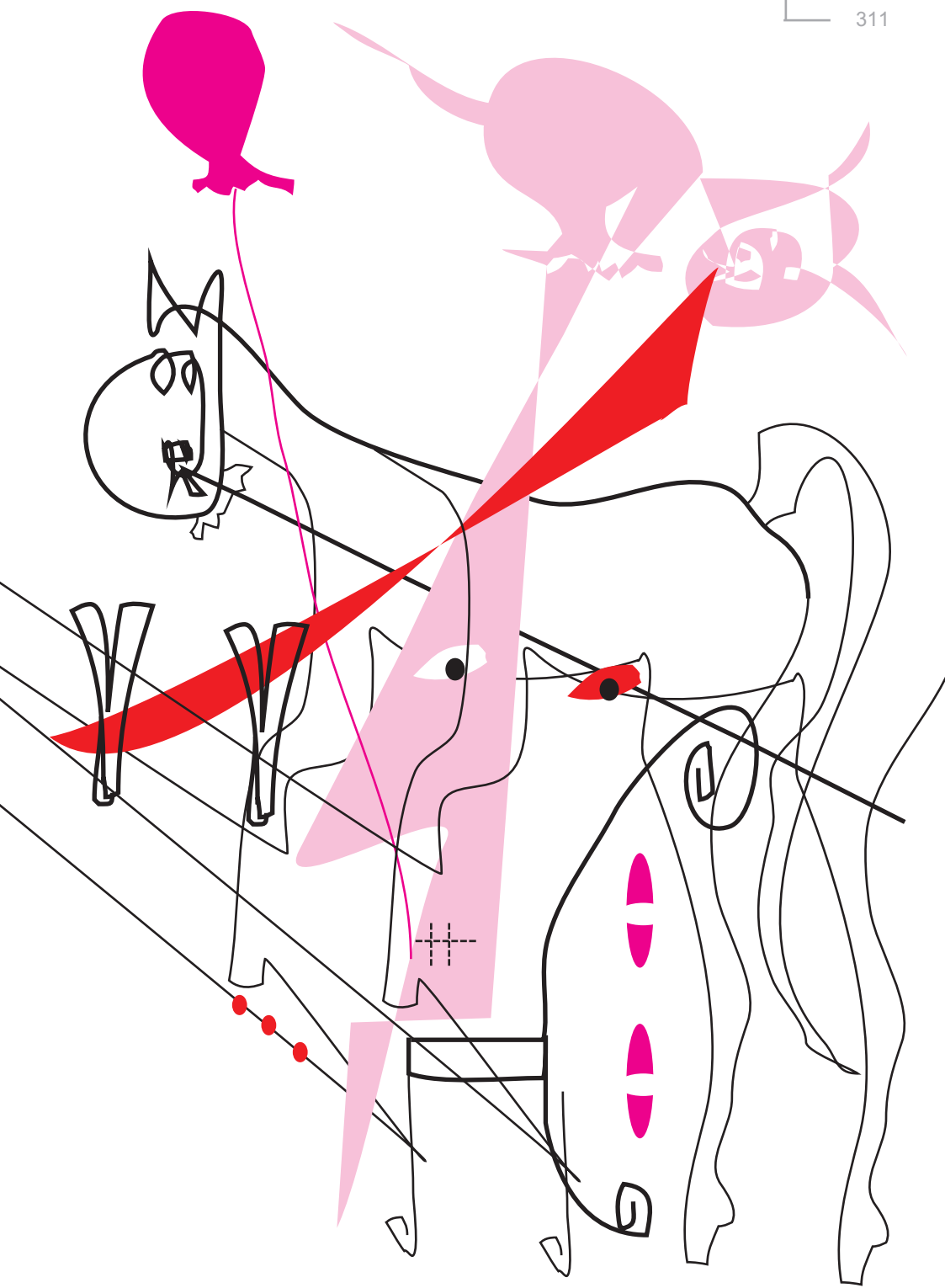
van-e s ha igen, mi, különbség 4 év távlatból. hogy most is mint mindig összeilleszthetőek-e az idők. egymásra vetítve. egymásba mosódnak, fedik vagy kiegészítik a kockák egyik másikat. hogy van-e eltérés. időkből.

"az emberek ördögök, az ég pedig nem elég erős."

igen, határozottan vannak emberek, akiknek szarvuk nő. hogy szerethetők vagyunk-e emlékből.

tegnapból,
milyen csodálatos is lenne, az ember végignézhetné saját temetését. nem a könyvben ujjai közül, nem, nem, igazából, egy ablak, *függöny mögül* *, vagy más, szemtől-szemben, az emberek... esetleg mint álmod végigpörgetni. de ottlenni, időkből.
vagy hogy: minden ember temetésén vannak-e emberek.

*akárha film elől

or,
ól

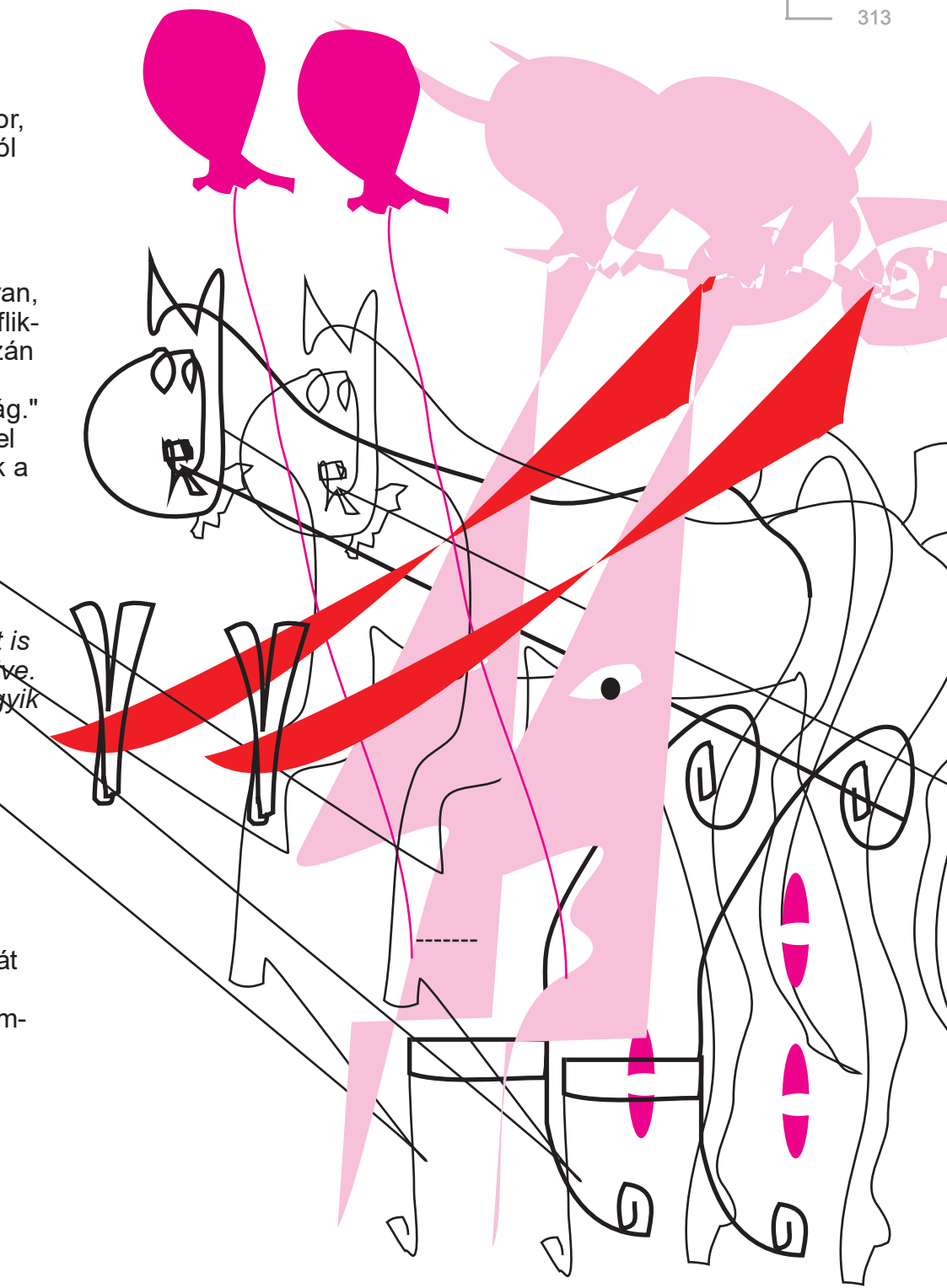
an,
flik-
án

ág."
el
k a

t is
ve.
yik

át

m-

in memoriam

hogy szerethetők
vagyunk-e
emlékből

viSSza, 2008-as év

Ma hajnalra is figyelmeztetésre ébredek. A legváratlanabb meglepetések ezek. Kicsit olyan, mint a fehér út a végtelességben. Világos, fényes. Megvilágosodás. Valami megtisztulás felé. És általában az írással. Vagy egy új szöveg jelenik meg ezen az úton, vagy bevillan egy hiba. Mondat, amit másként kellett volna. Pontos. Mindannyiszor egyértelmű, félreérthetetlen jelzés. A mai az első Netnapló írásból idéz. Pontosan irányít egy mondatra. Valójában nincs vezetés, kiemelés, hiszen csak az a mondat látható. Ilyenkor újabban imára kulcsolom kezem, ahogy egyszerű, vidéki nagyapám. Ahogy gyerekkorunkban szemünkben, szememben rögzült. Életre. Persze védekeztem, s ha imára is, mert kértem valamit (eddig általában csak kértem), titokban kulcsoltam össze kezem. Mostanában valami más. Köszönet, nem tudom. Nem én irányítom cselekedetem. Bár meg kell jegyeznem, sosem imádkozom, ez akár a tapsolással, ami szintén nem megy, pedig szeretném. Nos a mondat ezúttal: "Szeretem nagyapáimat, a parasztot, és a világpolgár tudóst." Fontos különbség, azonnal észlelem. A mondat végén más az értelme a parasztnak, a tudós után lealacsonyítóan hat. Hiszen az megtámogatva világpolgárral is, túlerőben, tehát a parasztot meg kell emelni, hogy kiegyenlítődjék. Éreztem, mindig megálltam ezen a mondaton, visszaolvasáskor. Vigaszom, jobb későn, mint... soha? Ilyen szó nincs. Ez akár a végtelen. A képzeletben. Nos, igen, szinte nincs olyan hiba, ami ilyenmód ne javítódna. Tévedéseim életem során így vagy úgy, nappal, éjszaka, vissza-visszatérnek. Annyira következetes ez a kéz felettem, hogy már-már azt hiszem, valami angyal. Őrangyal. Mindezek finom, apróságnak tűnő dolgok, és mégis. Ilyen kicsinységeken múlik az írás. Másképpen, az írásban minden apróságnak jelentősége van. Nem kérdezek rá, szabad-e, lehet-e ilyen hibákkal írónak lennem.

Hát valóban itt vagyok, a litera honlapon. Kicsit féltem, hogy igaz-e, hogy valóság-e, mert sokszor összefolyik esetemben az álom és valóság. Amit szeretnék, képelek, és ami megvalósul. Először életemben kapok írásért honoráriumot is. Na nem azért, hiszen csak jelkép. És mégis. Olyan írásért ami rólam szól, magamról. Egyszer kaptam, régen, írói alkotói ösztöndíjat, de az más. Az is jó érzés volt. Nem tudom pontosan mit érzek, csak azt, valami olyasmi, hogy ez nagy dolog. Boldog vagyok. Azt hiszem, igen, bizonyára naiv dolog ilyet leírni. És akkor még várom, kíváncsin, nyomtatásban is...

Különben alig néhány napja egyik honlapon hatalmas vihart kavartam. Valaki kifogásolta sokarcom. Hogy nem tudja elfogadni, sem elképzelni, hogy más, és itt is valaki, aki ez esetben én, többarccal. Ha már neki, az olvasónak, bejön egy írói arc, miért, hogyan lehet másik is, amit ugyanez az olvasó, nem szerethet. Sőt, kifejezetten irritáló, idegesítő. Másképpen, hogyan lehet egy ártatlan nyulacska harapós is. Pedig a nyúl még a szakszerű leírás szerint is harap. Tehát nemcsak magam vélekedem így. Hogyne okozhatna felfordulást akkor az, amikor együtt álom és valóság. Pedig az álom is egy valóság, hiszen hiába hogy behunyt szemmel, nem megéljük-e, nem benne vagyunk-e éppúgy abban is. Mert igenis van, hogy összekeverednek a dolgok. Például mikor felébredünk is. Első amikor valóságra nyílik szemünk: álmodtam? És megnyugszunk. Csupán álom. De hazudik-e az álom... Állíthatjuk-e, hogy míg aludtunk, becsapott minket ez az álom. És ugyanígy az álmodozás. A félig éber, félig valóság. Mindig valahol a kettő között. Sosincs csak álom, vagy csak valóság. Mert egyik a másiknak árnyékában. Sőt van olyan is, amikor szükség-szerűen keverednek össze a dolgok. Hogy nagyobb távolságból láttassék. Bűn-e akkor ez? Bűn-e több oldalról is mutatni, megélni, átélni? Én különben jóban vagyok arcaimmal, segítik, kiegészítik egymást. Van hogy egyik másiknak látszólag ellentéte, de alaposabb ismeret függ-

vényében kimutatható az összefüggés. És ami megnyugtató, mindegyik becsüli, tiszteli a másikat A boldog a szomorút, a balek a szemfülest. Még ha olykor harc, küzdelem árán is. A szó, gondolat letisztázásért van hogy alaposan meg kell küzdeni. És van, hogy csak úgy szalad, kitör, alig lehet utolérni. Ilyenből esetemben a legtöbb. Na persze magam is, mint mindannyian, boldog szeretek inkább. Mosolyogni, sírni. Pontosabban a könnyeket is csak akkor, ha boldog. Több arc, több mozgás. Mindigis jobban szerettem a nagyobb teret. Határtalant. Hiába ha józanul, az egyenesek a végtelenben is összetartanak. Ez is attól, honnan nézem. Segít-e. Sosem voltam jóban a korlátokkal. Mert olyankor védekezni, magyarázkodni. Igaz, hasznos lehet ez is, és mégis. S a térben ábrázolást is csak akkor, amikor tanulni. Kíváncsi. De csak akkor önfeledten, amikor szabadon, csak úgy a vonal... elindul. Akkoriban is, régen, milyen régen is, Kandinszkij, elindul a vonal. Amikor kezembe vettem, mintha én már régen. Mintha csak vele születtem volna, rokonnak, sőt egyenesen magamból éreztem viszont a szavakat. A tömeg pedig sosem változik. Arra teremtetett, hogy vigyázza saját felállított korlátait. Én meg ha korlát, akkor már magam állítsam fel. Még játszom is, benne, ha kell. Nos, ezekkel az arcokkal, arcaimmal, másokat is nagyobb távolságból tudok befogadni. Hát nem gazdagabb vagyok-e akkor ezekkel, igen, magam is. S nem lehet, hogy az idegesítés (idegenítés), ellenkezés is, gondolkodást serkent? Nem olyankor van-e, történik-e meg ott túl is, a tisztulás. De elfogadom mindnyájukat, ugyan tehetek, tehetnék-e másként, minthogy befogadjam összes arcom. Mi több, velük, együtt gazdagabbnak érzem magam. Ma írtam egy választ is ez ügyben, arra a félreérthetetlen célzású felhívásra, nem támogatnám-e a csalamádét. Hát persze hogy támogatom. Kifejezetten szeretem a csalamádét, írásban. De a finomat, különösen a valóságban:) Hiszen nem ugyanazt akarjuk-e, csak kicsit másképp. Nem éppen ez-e a szép benne, hogy mind kicsit más

nyelven szólunk, mondjuk ki ugyanazt. Vagy mást. Hát nem gazdagabban vagyunk-e általa? Nem jó-e az, ha mind elférünk benne...

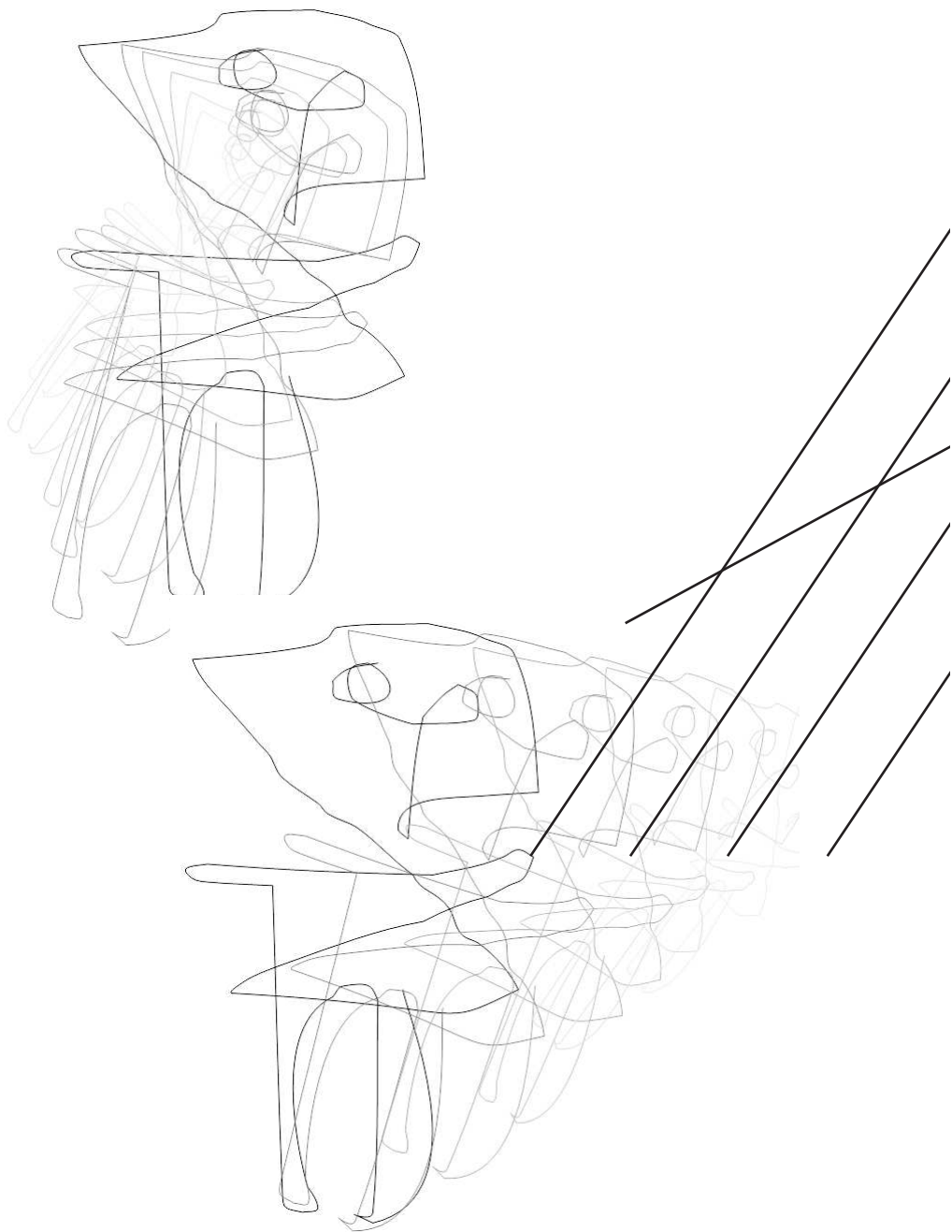
Imádom a sokféle ízezt. A kicsit savanyút az édessel. Szokatlan, tudom, de velem ez a valóságban is így van, savanyú tej édes süteménnyel. Hogy üsse egyik a másikat, elvegye egyik a másik erősségét. Önmagában mindegyik egy kicsit túl erős. Hát még az írással.

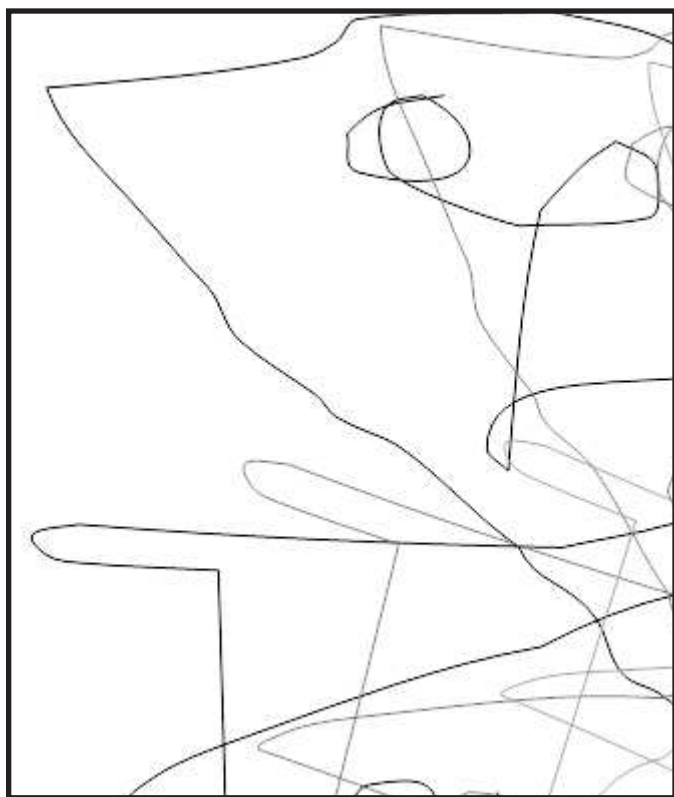
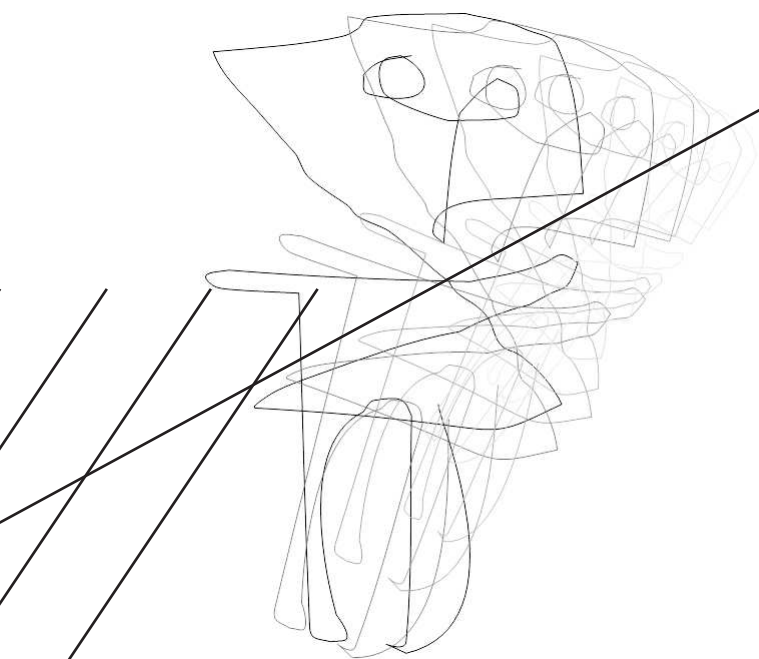
És akkor nézzük is meg azokat az arcokat. Ma különben is itthonülés van, esik, de ez sem így lesz (sem itthonülés, sem esés), mégis, használjuk ki most az időt.

Arcok a vizuális folytonosságban. Arc, ami sok-sok arc. Többszöröződik. Ez az első lépés. Szitanyomás, fénymásolás. Mindig egy kicsit elmozdulva.

Lássunk egy babát, mert itt, most nem adatik meg a szitanyomatokon is érzékeltetni.

És akkor most képzeljük el ezt úgy, hogy egyik forma átalakul egy másikba, egészen más, különböző formák alakulnak át egymásba. Nincsenek megszakítások, észrevétlenek a jelenet összekapcsolódások. Sem klasszikus plánok, a totál folyamatában alakul premierré, superközelivé, hogy aztán észrevétlenül formálódjon újra totállá, és így tovább... akár a végtelenségig. Körbe-körbe, sosem megállva. Ez már animációban, amikor a forma már megmozdul, mi több, mozgásba lendül. A vágás itt csupán belülről, a szem nem érzékeli azt.

És akkor mindez rajz-animáció-mesék-versek-naplótöredék-prózában elképzelve...

Aztán megmozdul, és folyamat lesz belőle. Újra és újra, körbe-körbe, sosem megállva, megszakítva. Animáció, ahol a vágás is csupán belül történik, a szem nem érzékeli azt.

Fő arc, amiből sok-sok arc. Arcom, amiből nyílik a többi arc. Vagy elhajlik. Mert jól érzékeli az is, aki homlokegyenest másnak látja egyiket a másiktól. Látszatra valóban lehet homlokegyenest más, ellentétes. Sok irányból kéne megközelíteni, képzőművészet, film-animáció, írás... mesék-versek-naplótöredékek-próza. Meseregény kortalan gyerek és felnőtteknek. És akkor még ott az agyagvarrás, koncert-rajzok. Így nevezem, pedig ide tartoznak a mindenféle rendezvények, irodalmi esteken készült, megörökített krokik, vázlatrajzok, arcok, karakterek. Hát csoda-e hogy magam is elveszek bennük. Pedig ezek mind egytőről, és mind egy pontban találkoznak. Mind összefüggnek, ha távolról is indulnak látszólag, egymástól. Mindnek célja, tudatlanul is, tudatos iránya. Hogy én nem tudok róla olykor, megesik, vagy csak később, az más. Különben is másfél éve a sors tenyerén hordoz. Elég, hogyha ő tudja.

Nekem csak dolgoznom kell. Na persze néha elgondolkodni, mi miért is. Hogyan is van. Hogy azért mindben el ne gabalyodjam. Persze az is jó, az elveszés, hogy mindig legyen, mit megtalálni. És mégis. Jó néha tisztába tenni dolgokat. Ahogy Márton László is ajánlta. Igaz, ő letisztázást, s nem tisztába tevésre gondolt, mint ahogy magam is. Ugye mennyire másfele visz egy aprócska félresiklás. Tisztába tenni gyereket szoktak. Hogy ne sírjon, meg ugye a reklám, a tiszta érzés.

Lássuk csak azt a vizuális folytonosságot. Hogyan is kezdődött, alakult, formálódott ki. Mindjárt az első a rajz. Annyi sok ember tanulmányrajzot készítettem egyetlen év leforgása alatt, akkor is nagyon szorgalmas abban amit szerettem, család állt rendelkezésre, barát, ismerős, aztán modell, előkészítő, hogy amikor az egyetlen, már kialakult az egyetlen vonallal papírra vetés, egyetlen vonallal megfogni, kivonni a lényegét, birtokolni a formát, ami előttem. Ezek kissé merev, nem finomkodó vonalak. Sokszor csak egyetlen vonás, mozdulat a papíron. Majd a grafika, szita-nyomat, esetében a fénymásolattal játék, ugyanaz a forma megforgatva, játszva vele, többszörözve. Aztán ahogy a számítógép, animáció, film, ez megsokszorozódott. Akár a futuristák esetében, csak itt kicsit más, már előre vetítette az animációt. És aztán itt is, nincsenek megszakítások, látványos szünetek, vágások, a jelenetek összefolynak, egyetlen mozgás, történés van, folyamatmozgás. Nincs lélegzetvétel. Vagy ha van is, olyan mint a belső vágás, észrevétlen. Sajnos, mivel Budapest, ahol dolgozom, Sepsiszentgyörgy, ahol inkább "csak szórakozom", nos itt nincs módomban érzékeltetni munkákkal is, de megpróbálok egy szemléltetést alkalmazni, mert ugye lehetetlen azért nincs. Rajzban és animációban kis részlet a <http://becseyzsuzsa.blogspot.com> oldalon a Rózsaszín nyúl nyomtatásban kiadandó könyvtervemben egy filmrészlet erejéig látható. Igaz, ez sem egészen az, amiről szó van, csak megközelítőleg. Egyszer azonban mégis megteszem, hogy felteszem, nem rossz az, ha magam is

letisztázva, kronológiában látom a dolgaimat. Ha már segítséget, irányítást is kapok hozzá, azt nem árulhatom el, honnan. Hogy ki az, aki mostanában erőt ad mindahhoz, amit csinálók. Minden megmozdulásomhoz. Akárcsak egy angyali kéz, ami vezet. Láthatatlan, és mégsem.

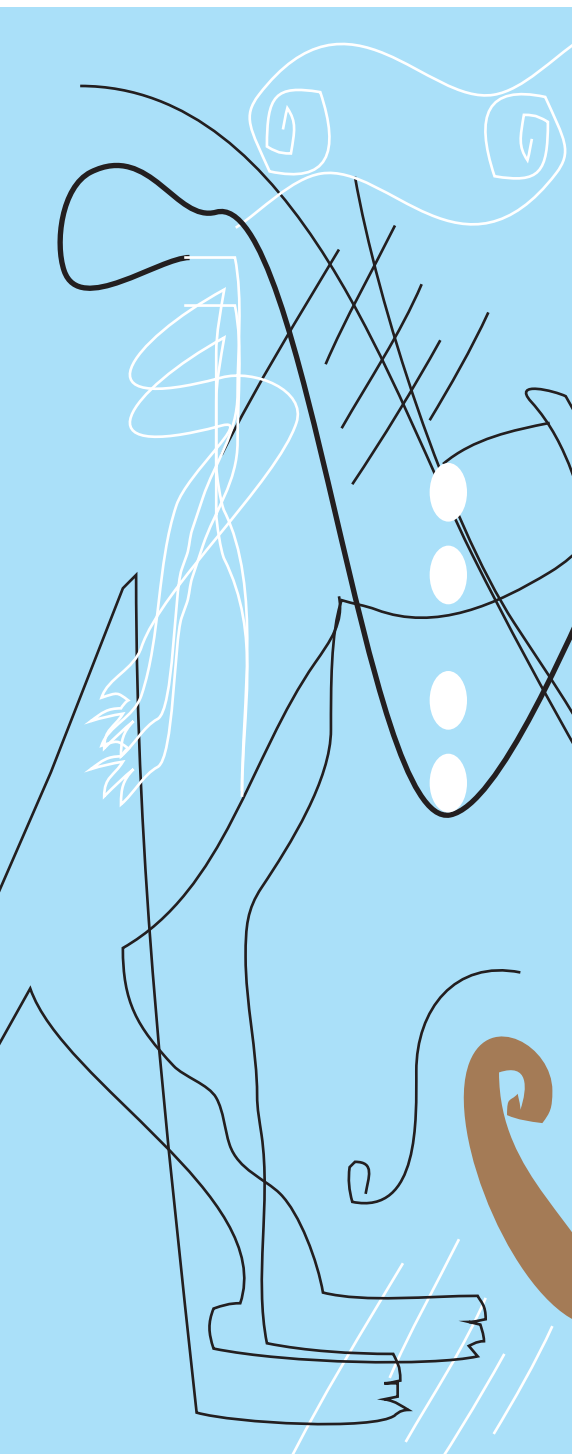
Anyám most először komolyan vette az írásom. Különben párommal mi szemében "senkik és semmik"):... valójában amikor elolvasta, szinte könnyezett. De ezt jól eltitkolta, mert az etikett előírása tiltja az ilyesfajta elérzékenyülést. Úgy élni le egy életet, hogy mindvégig az ember cselekedetei egy eleve előírt szabályrendszernek engedelmesséjenek. Az önmegtagadás, elfojtás tipikus példája. És milyen jól belenevelődik az ember. Gyermekkora óta, észre sem veszi. Nincsenek kibillenések, hiszen a felfedés azonnal elfojtódik. Csak és kizárólag a megfelelés, elvárások sorának alávetettség, ami olyan természetessé válik ebben a folyamatban, akár a lélegzés.

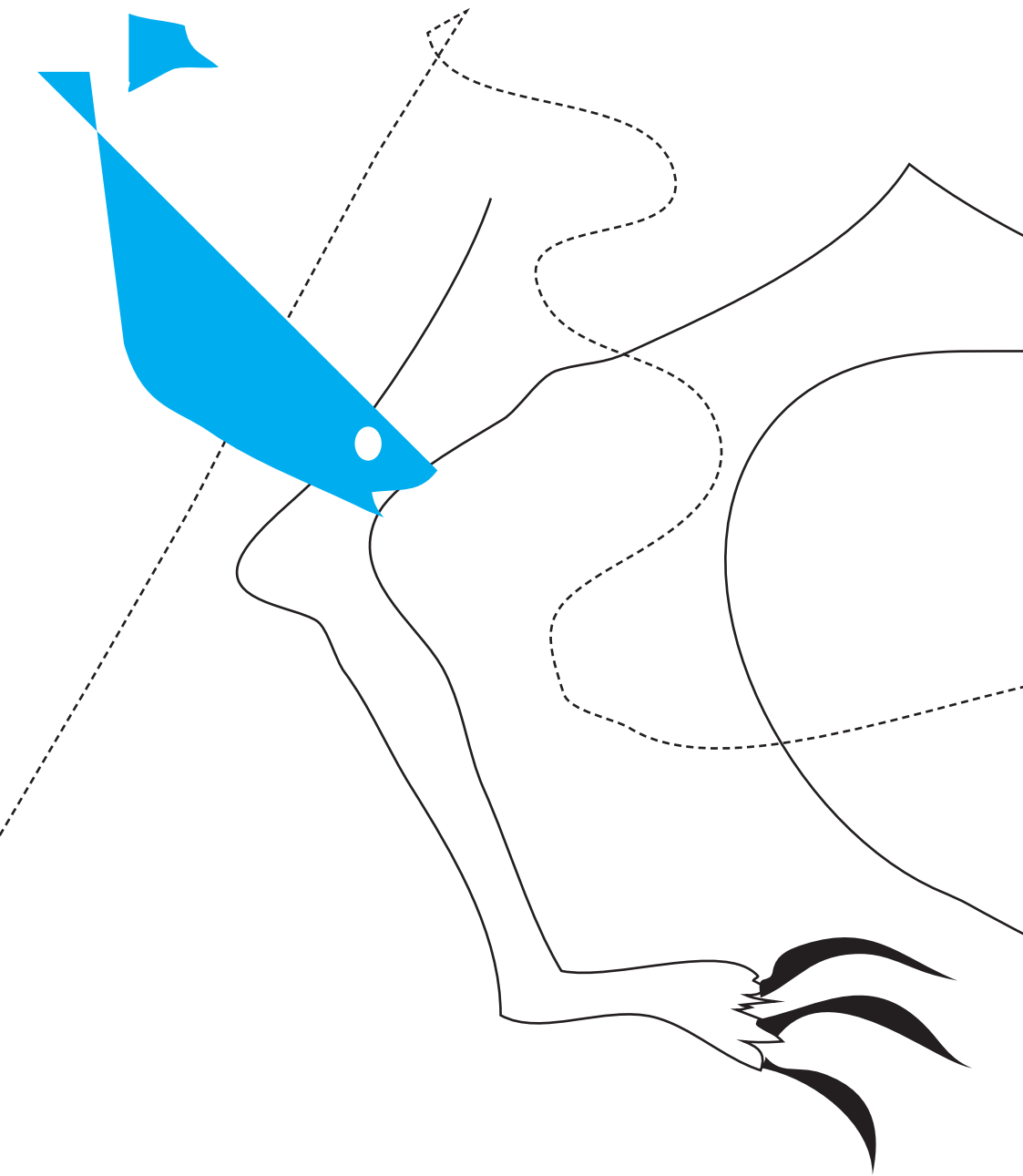
A probléma, hogy nincs gyerekünk. Az nem emberi lény, akinek nincs gyereke. Az nem egész, nem normális.

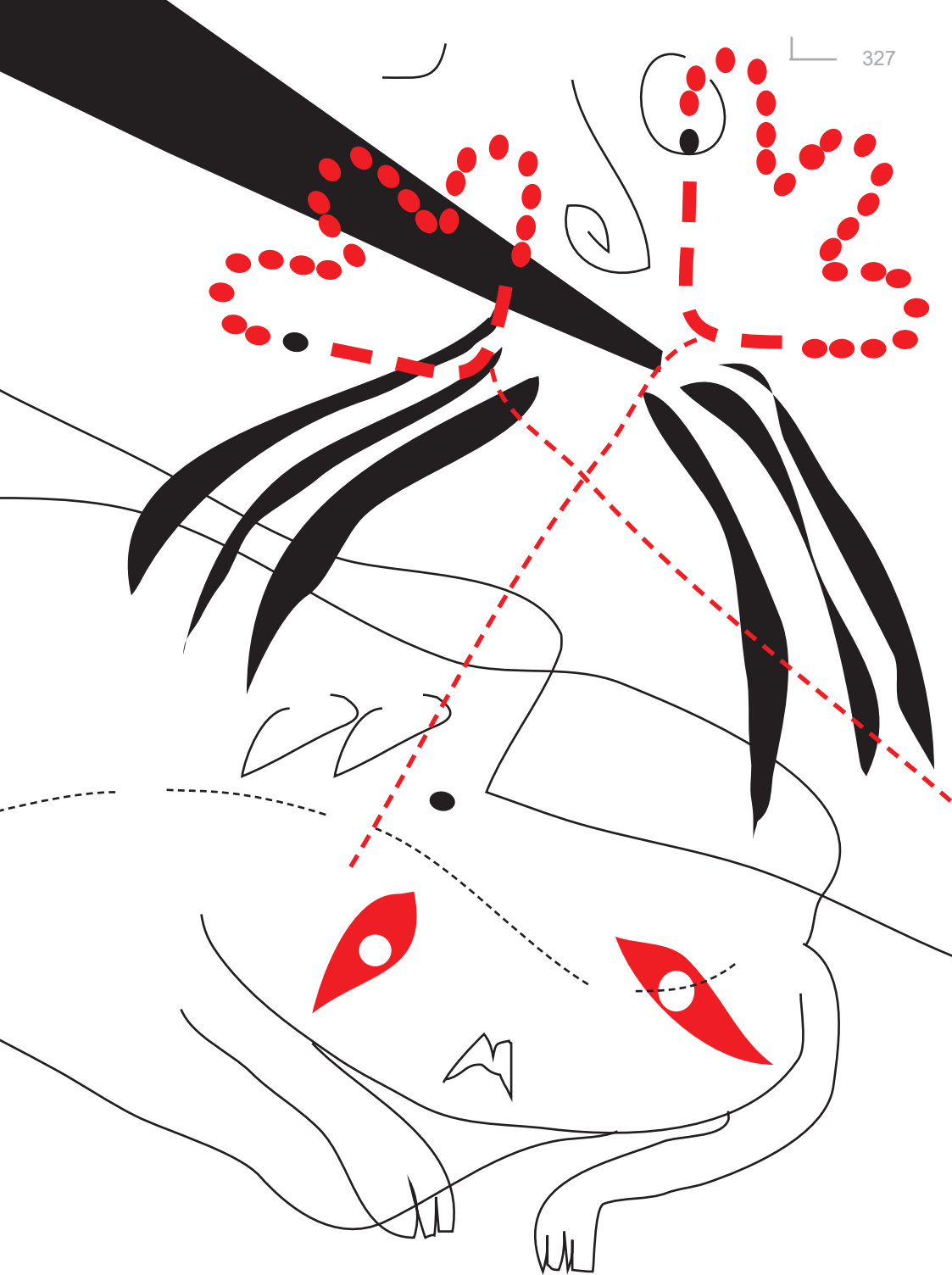
...kinek mi adatik. Nem lehetünk mind tökéletesek. És én szülöm, folyamatosan szülöm azokat a gyerekeket. Talán tudok aprócska örömet szerezni.

Nem szabadna, bizonyára nem szabadna ennyit magamról írni, de bátorítást kaptam, hogy csak nyugodtan, úgyis az eső is, mentségem, hogy így egyelőre sehova se, tehát nyugodtam írhatok magamról, hiszen minden körülöttem most engem támogat. Eső, a kéz is. És a kiszáradt földeket..., persze, az eső is mindig jó valamire, mindennek pontosan irányított a funkciója.

És akkor a munkanélküli ügyosztály angyali kezéről még nem is beszéltem. Majd holnap. Mindent talán majd holnap pótolni.

kicsi ág, kicsi dal, kicsi ág, kicsi..... te itt?

ne haragudjon, hogy nem nevezem meg. tudja, nagy szomorúság van az oldalamba varrva. meg aztán, azt is tudom, nem vállalhatja fel, de kérem, ne rázzon le olcsó módszerrel. ha van kis önérzet magában, tudom, élni kell, az olyanoknak, mint Ön, mindenképp. nem kívánok szánalmat, csak egy kis tiszteletet.

tudja, mivel ébredtem ma? hogy nem szeretnék már ebben az országban élni. hogy el szeretnék menni ebből az országból. dehát a magamfajtnak még ez a szerencse sem adatik. a gondolkodás, az más. de aki egynyelven beszél... maradjon a kaptafánál. elevenen húzzák fel.

tudja, vannak erősségei (attól függően, honnan nézzük, erény?gyengeség) a naplónak. például egyik az, hogy itt-ott fel merem fedni kik vannak az arcok mögött. ez sem ment olyan könnyen. meg aztán ez a tett (mert az ilyen kézzelfogható, bizonyítható cselekedet) egyúttal felülírja az irodalmi értékeket (máshol inkább játszottam u.ezekkel a nevekkal, ezt is ugye honnan nézzük, s mi is az, hogy felülírás), de ami szent, 20 év, csaknem 20 álomban leledzés (haláltánc, tusa végső kimenet? avagy-e átmenet valami kedves abszurdba, groteszk, humor, ahol szinte mind átfordulnak a dolgok, hogy ez is milyen sorsszerű, megmenteni az üldözött, elejteni magát az író, önkezüleg, ... ahol már nincsenek kijáratok. nos nem könnyű, ki merni mondani neveket az én helyzetemben. mert vannak sajátos helyzetek, amiről "nem illik" beszélni.

a nyilvánosság, ugye. mert ki szereti feladni a jólétet, a biztonságot. beszélni nem fontos dolgokról, mindenről, ami eltereli a figyelmet. hogy ne kelljen beszélni arról, ami kényelmetlen. felszínen zajlik az élet. érdekek ütköznek, kis

emberek halnak. más, kis emberek a színpadon, játszva nagy életet, nagyok árnyékban hallgatnak. néznek. teletál mögül. szeretnek másról beszélni. el, lényegről. a lényeg valahogy minden oldalról kikerüli önmagát. mint egy öntisztulási folyamat.

tudja, egyetlen mondat mögül, hány maszk válik le egy emberről? talán igen, a szerepek mentik meg ezt a könyvet.

átadnám a kulcsot, igen, de szabad-e, lehet-e átadni?

Ön sok embert megment, nemigaz? hát éljen. legalább van amiért.

hogya milyen arc mögül nézünk ki is, csak később, talán halálunk óráján villan be. miközben leéltünk egy egész életet.

nekem nincs vesztenivalóm, hiszen csak a saját bőröm. meg aztán, azzal sem mehetek vásárba. egy biztos, sietnem kell. az élet nem mindenkinek olyan lassú (hosszúságban mérve).

az ember, amikor már minden elveszett, de még nem egészen, legalábbis az önbecsapás erejéig, azt kéri bekötözött kezei fölött: nézzen a szemembe. kitől kéri?

csak az ép emberi tudattal rendelkező ember képes a másik szemébe nézni. látni. a látás igen kiváltságosok mestersége.

amelyik áldozata fölött könnyeket ejt, sem bizonyos, hogy megmenekül karmoktól, amelyek oly régen beleivódtak testébe. elfojtani az érzelmeiket. fel se bukjanak felszínre. az eltűntetés mesterei vagyunk. jól megtanultunk élni. túlélni.

hát, igen. bizonyos arcokról nem ildomos felfedni fátylat. micsoda nász. számomra ez adatott. járni a násztáncot. ezt a szép, titokzatos álmot. ki-kikukucskálni arcok mögül. milyen szép ruhák. milyen pompás, milyen csodálatos színek. micsoda gazdagság. hogy kerülök ide?

haláltánc? az utolsó tánc. talán befejező kötet címe. minden automatikusan kerül helyére. szinte semmit nem kell tennem. csak létezni. járjanak a lábak, járnak a lábak a táncot. forogjon minden körülöttem. létezni. élni. szép világ.

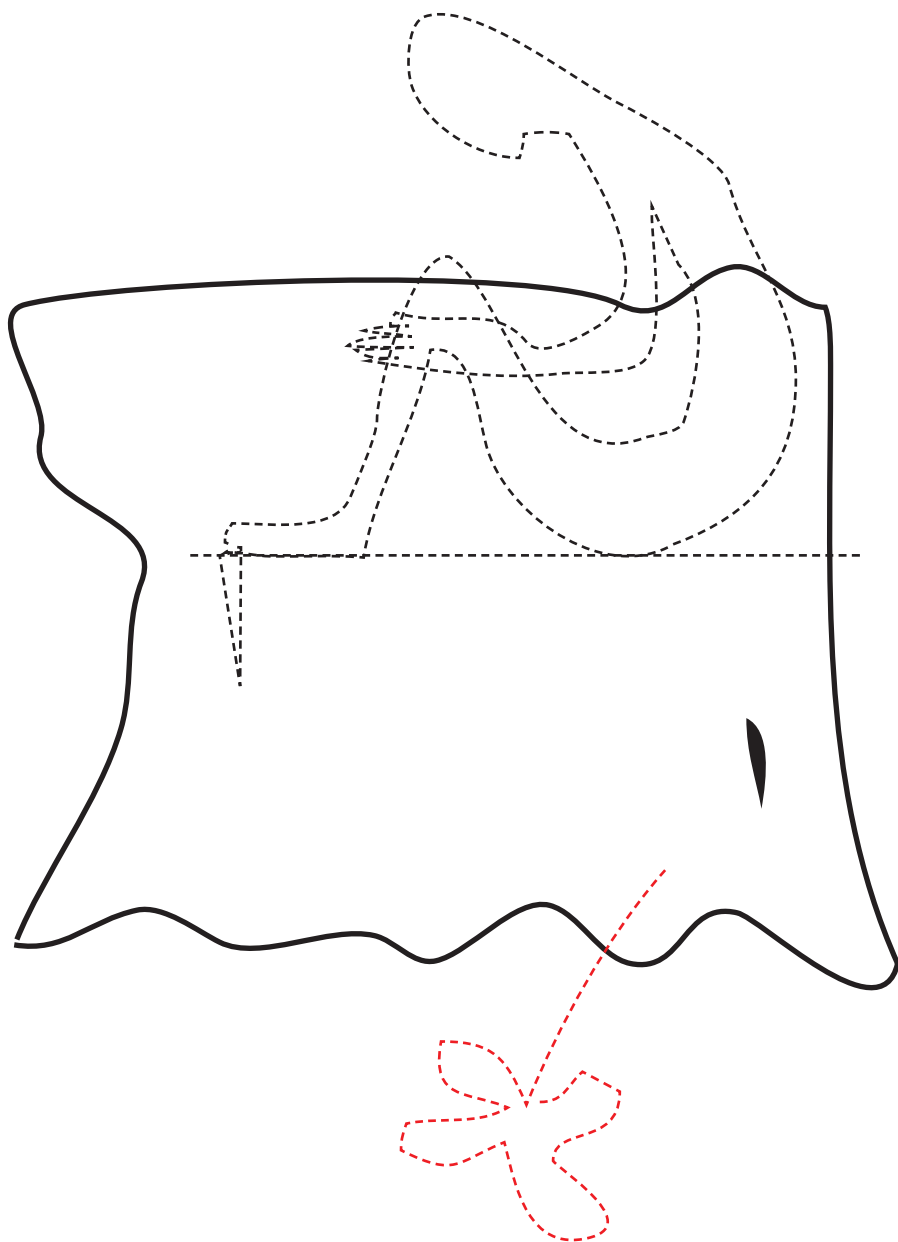
Vannak fiatalok, fiatalabbak, vagy öregebbek is, sokan, akik nem tapasztalták meg milyen is ez a tánc. Milyen is ebben a táncban létezni. Vagy mert olyan könnyedén megy. Hazudni. Vagy mert önkezőleg fedték el szemüket. Vagy mert szerencsések. Nem-e ezt kívánná mindenki, aki földön. Szerencsésnek lenni. A védő kar ölében. Karunkon a szegyen. Mi az ami még tarthat. Régi rendszerek szövődményei újakkal. Belemosódunk, belemosnak. Kapálózunk, mi is csak szerencsések akartunk lenni. Büszkén kimondani, nem vérrel tapadva sárosan. Szép neveket. Nagyon, nagyon szép neveket mondani. Mert mindig vannak szép nevek. Elbújva, felszínen... mikor hol bukkanhat fel... s a sárosak, véresek is, az ép tudat, várni, hinni... még bármikor előtűnhet.

mindennek semmi köze valósághoz. mindenhez, amikor szétnézek.

egy név kimondás, régen milyen sokat ért. ma? a villamos székből is csak a szék. aki visszakérdez. behúzni füleket, míg megvan mindkettő.

minden kornak megvannak a maga módszerei.

kicsi ember, kicsi színpad.... (mögött)

játszani nagyvilág

Családom legfőbb kritikusom /vissza 2008/

Először van, hogy kicsit elfáradtam. A valóság az, hogy szeretek reggel addig aludni, amíg jólesik. 9, 10, attól függően mikor fekszem. 11,12, éj..., már nem első reggel, hogy csörgő órára keltem. 6, fél 7, fél 8, a szöveget időre be tudjam fejezni. Most is például napoznék. Azt is el kell árulnom, nem vagyok rutinos író. Nem köpök ki csak úgy egy hibátlan szöveget. Nyalogatom, persze, folyamatosan, de azt, és ahogy éppen tetszik. Akkor rendezem is össze, amikor és ahogy jólesik. Ez itt és most egy kísérlet, tanulás, tapasztalási procedúra. Művelet, aminek szükségszerű lefolyása, ha már olyan szépen elindult. Kipróbálni, először, milyen amikor pontosan naprakész előállni (fáradt vagy nem, tetszik nem tetszik) friss, makulátlan szöveggel. És én szeretnék megfelelni, természetesen magamnak. Szeretem a kihívásokat. Igazából folyamatában ismerni meg dolgokat. És ez jó. Beleszagolni, még ha csak szimat, milyen is az írás, amikor hivatás. Különös ez a lehetőség, alkalom, találkozás. És hát a rutinos íróság is szokás dolga. Mert pl. írónak lenni csak-csak, jön magától, max ha szerződés, leadási határidő. De naprakész újságírónak! Könnyű, az nem lehet. Hogy nem mindig csak arról és akkor, mikor és mi jönne amúgyis magától. Először sajnálom életemben az újságírókat. Hivatásos írókat. Először érzem is át. Tehát akárhonnán is nézem, újra csak kaptam ebben a folyamatban.

Tudni kell azt, hogy nekem itt a családban, ki kellett vívnom, hogy írhassek. Hogy komolyan vegyenek. Hogy írok, írhatok. Számításba csak akkor jöhettem írásügyileg, amikor olvasni lehetett itt a Netnaplóban. Hogyan is zajlott? Csupán egy töredék erejéig szemléltetem.

Apám: dehát csak játszol, nem? Ez csak játék, az írás neked, nem fizetnek érte. Tudni kell azt, hogy itt a családban, a pénznek van legnagyobb értéke. Pedig régi szép idők, mikor még apám szomszédnak, utcán ismerősnek mutogatott. Amikor rajzoltam, és egyetemre felvettek. Hogy neki milyen tehetséges lánya van. Fűnek-fának. Második Barabás Miklós. Arról nem beszélve, azt sem tudtam, hová bújjak ilyenkor. Ma? Nem szeretnék okos lenni, magyarázatba bocsájtkozni. Öregség? Milyenek leszünk mi is, ki tudja? Nos, mondom, de igen. Fizetnek. Éppen először. Miután a szokásos vita, eszmecsere lezajlik, kezd érezhetően valamiféle megbecsülés övezni. Nem könnyű. Itthon a legnehezebb ezeket a csatákat megvívni. Kivívni az írás becsületét. Fizetéssel, nélkül. Végül anyám is beadja derekát. Láttam, amikor olvasgatott, elérzékenyült. Már csönd van, amikor írok, nem kiabál apám önfeledt boldogságban magába felejtkezve, s a tévé sem maximumon, csupán halkabbra, szomszéd szobában.

Nos, ez számomra is jó tanulság. Hogy egyedüli enyhülést az hoz a családnak, amikor az írások látványosan, olvashatóan is megjelennek.

Mackó, ő kivétel, más, vele értjük, érezzük egymást. Igaz, éve még ő is azt mondta, író? Majd ha leveheti egyik polcáról könyvem. Bár vele is úgy (mert azért mégiscsak ő a legszigorúbb ez ügyben, mint kritikus), hogy pl. itt is, Netnaplól, minden egyes nem szokványos kifejezést, mondat szerkezetet igazolnom kellett. Persze a végén, lopva, kiderül nem rossz, csak kíváncsi volt, próbára tett, provokált. Ezt általában újra és újra eljátssza, és én megint csak beveszem. Azért van, hogy nem tetszik. Annyira.

De hogy határozottan nem, olyanra nem emlékszem. Aztán mosolyog. Mostanában van, hogy kimondja, tetszik. Régebben csínján bánt ezekkel, ma is visszafogott, ilyen hogy tetszés, dícséret nálunk igen ritka, ha mégis, megbecsülendő. De az is érdekes, hogy pl. anyám, aki laikus olvasó, apámról már nem beszélve (hiszen ő profi, követelné ki joggal magának), valóban kiszúrja a gyengébb írást.

Nos, ez most túlságosan is személyes vallomás, kíváncsi vagyok mit mondana az az olvasóm, aki arra a bizonyos szövegemre állította, nem őszinte, hogy híján érzelemnek, s hogy a profi írók mind hazudnak. Kár pedig, az írás filozófiája különös rejtély. És hogy a szöveg olykor önmagának is ellentmond, van, hogy éppen ez lehet erénye, célja (?) egy írásnak. Egy jó írásnak legyen humora, stílusa. S ha olyan dolgokat is felfed ami idegesítő, elgondolkodtató, nem éppen őszinte-e.

Különös észrevétel, testvérem szerint mi gyermekkorunkban apáméknak sosem voltunk dícsérnivaló, jó gyerekek. Hogy társaságban is, míg mindenki gyermekeit dícsérte, ha egy jó tulajdonsága is volt annak a gyereknek, csak arról szóltak, míg nekünk, ha egy rossz volt is, csak azt ecsetelték. Különös igazsága van az emléknek, s ami még különösebb, *hogy nekem nincsenek ezekből az időkből ilyen rossz emlékeim**. Vagy ha akad mégis, sem ilyen mély, legalábbis, hogy ilyen maradandó sebekkel bírna. Valahogy mindig valami mással, ami szép, kiegyenlítődik. Meggyőződése, főleg ha apámról készítek karikatúrát, s ugye ott kiéleződnek a jellegzetesebb tulajdonságok, mikről testvérem beszél, inkább viccek voltak. Nem tudatos, még inkább nem rosszindulatból.

**?ma.....nem is tudom, hogy vélekednék.*

Még a fentiekhez, csipetnyi fűszer:

Apám beleolvasva a róla szóló, őt idéző első sorokba. Még végig se, hangja csak úgy harsog a végtelenbe.

Üvöltve rohan ki... ettől nem kell megijedni, nálunk az ilyen teljességgel természetes, ha apámról..., hogy ez hazugság! Neki igenis világmárkás volt 67-ben is első autója, 850-es Fiat, és 80-ban, a Skoda 120 L. Onnan tudom, hogy megkérdeztem, mert mit kapok, jaj, ha nem jól írom, a múltkor is megszidott, hogy a profi író, az csak pontos információt közöl, halandzsázni Jankának lehet. Janka is a családhoz tartozik, 10 éves. De azonnal kiszúrja a halandzsát, éles eszű, állandóan a könyvtárban, és otthon is a könyvhöz kötve, ülve-állva, sülve-főve. Szerintem pszichológus lesz, de mindenképp valami gondolkodó, utóbbit anyám teszi hozzá. Nos kifejezetten hajlama van ilyesmire, és ami szintén előnyére, nyugodt természet. Apám az, akit könnyebb orránál fogva vezetni. Jaj mit kapok, mit kapok ezért is. Az, hogy mennyit sírt, rimánkodott, éveken át anyámhoz az új, szép, modern autóért, hogy egyszer az életben neki megadassék ilyen, már felejtve.

Végére ő is megenyhül. Apámnál már a féldícséret-félszidás jót jelent. Kifejezetten elismerés jele.

Apám kritikája a netnapló írásaim olvasását követően.

Ez csali. Vagy valaki bekapja, vagy azt mondja, zagyvaság. Ez csak 7-es. (Itt 10-es skála van, tudni kell, az osztályzásban). 50-50 % hogy megjelenik. Az ő beköpeseiért jelenik meg ha meg, a többi csak ide-oda kapkodás. Azért valami egyéniség mégis van benne, szögezi le, bizonytalanodva, valaki olyan, aki keresi önmagát, de sosem találja meg. Pontosan látni, a család legkegyetlenebb kritikusa.

Nos, ez a küzdelem olykor terhes, de bírni kell. Újra és újra, ahogy adódik. S hogy én is csak emberből? Mondja csak még nekem valaki, hogy az írás nem mesterség, foglalkozás. Újságíró, regényíró, meseíró. Költő? Erről majd talán egyszer. Amikor költő. Amikor egyszer, valamikor, Várady Szabolcs is láttamoz egy versem. Sosem? Megfogadtam, míg ez nem történik, nem leszek költő. Nem vagyok-e elég szigorú magamhoz...

Kicsit ma ravasz voltam. Szándékosan. Meg akartam mutatni, hogy tudok pontosan 5000 karakter lenni. Máris élvezem ezt az írást, kihívást. Hiába hogy mai kezdéskor kámpicsorodni:) (Elárulom, most sem pont ötezer. De igyekszem, igyekszem...

Búcsúzól még az angyali kézről

Ígértem ezt az esetet. Különös dolgok rejtélye, váratlan csodák egyike esik meg velem. Hírt kapok a munkanélküli irodáról, pontosabban egy ímélt, hogy mégis van hely a kiadványszerkesztő tanfolyamon. Ez nagy újság, fülíg ér a szám, hiszen akkor azt jelenti, folytatódik a munkanélküli támogatásom, nem kerülök augusztus végétől utcára. Pontosabban nem lógok a levegőben, mert utcára azért mégsem. Mindezzel, s ha valóban igaz lehet, mert azért mindez is csak akkor, ha legfelsőbb szinten is láttamoztatik engedélyem. 7 hónap. Ennyi haladék. Ennyivel hosszabodik így augusztustól munkanélküli juttatásom. Szinte varázslat. Mintha megéreztem volna. Mióta új ügyintéző kezébe kerültem, két hónapja, pontosabban egy helyes, kedvesarcú, boldog lány, szinte napsugárba borul arcom, amikor meg kell jelennem. Üde, tevékeny, nyitott, segítőkész, és ami a legfontosabb, tisztaarcú. Egyszerűen elhiszem, bízom szavában. Mert előzőnek hiába írtam mindenféle kérvényt, ügyem nemhogy előre, hátrafele ingott. Mit ingott, egyenesen tartott, végül lecövekelve. Ez egy magába forduló, mogorva nő volt,

hol is tartottam?

Nos 9 hónapja, éppen gyermekkihordásnyi idő, mióta számkivetett munkanélküli lettem, hogy a sors, még épp időben, tenyerére vett. Így aug. 26-tól márciusig intenzív kiadványszerkesztői tanfolyamon leszek újra tanuló. Napi 6 óra. Micsoda tudatosság a sors részéről. Nem mintha grafikusként, filmesként, vizuális kommunikációs tervezőként, miegymás satöbbi, nem lenne képem erről, dehát a szakma, ahogyan Csordás Gábor is mondotta az Íróakadémián a szerkesztő kurzuson, egyenesen szükségeltetik. Például a könyvtervezés-szerkesztéshez. Hát akkor most legyen ez is. Csak aztán írni. Írni, írni. Mert alapján ez a legfontosabb. Az idő semmivel nem pótolható.

Alig akad év életemben, amikor nem vagyok diák. Hivatalosan többedszer, vagy mint újabban, titokban és engedéllyel. Volt, hogy ajánlással. Mintha szánt szándékkal szemelte volna ki a sors ezt az utat számomra. Hogy sose nyugodhassak. Hogy mindig valami más, új, és mindig amikor éppen szükség. Pontosan irányít, hogy mikor mit szán nekem. Most így kiadás előtt, könyveim tervezése, szerkesztése idején éppen jókor. Az angolnak is örültem volna, dehát oka kell legyen, hogy mégis ezt szánta. Dolgozhatok tehát úgy, és ezt tanulással, hogy éppen az állam az, munkanélküli irodán keresztül, aki fizet, hogy abban segítsen, amire szükségem van, alkotói munkám segítésére. És ami nem kevés, hogy szeretem is.

Nos tehát, boldogan haladok az Andrássy úton a Bajcsi felé a munkanélküli irodába, éppen az Oktogonnál, szórom mosolyom az ég és az emberek közé valahol a magasba, messze, amikor megszólít egy hajléktalan újságos, nyújtja felém, de választ sem várva, mivel kissé lassú felfogásban én ilyenkor, s még nem egészen lent, ebből a magaslatból, máris teljes hangerőből zúdítja rám a vádat, hogy merek én az arcába mosolyogni, s hogy bármikor lehetek én is hajléktalan. Hogy csupán kisvártatva szólok, s hogy szabadkoznék, idő se magyarázatra, átkoz, kegyetlenül. Valami elsuhant, mintha előbbi áldozatával is ezt tette volna, mintha csak azért mindez, hogy a tett megismétlődhessen. Gondolom el, ennek az embernek kifejezetten örömet okoz, hogy ártatlan embereket hoz zavarba. Még benne vagyok félig előző állapotomban, s gyorsan, hogy az átok alá ne kerülhessek, kérem szinte imádkozva a fennvalót, segítse meg ezt az embert, hogy mosolyoghasson. Hogy ugyanolyan önfeledten mosolyoghasson, mint most én.

Egyszer akadt egy egészen vicces esetem is, ugyanitt, a munkanélküli irodán, akkor az előző ügyintézőmet helyettesítette egy másik hölgy, ez nemhogy rajtam segítsen, de saját életét panaszolta, hogy neki itt milyen rossz, és hogy ne írjak semmit, mert ő úgyis el fog menni innen, és más kézbe kerülök. Olyan volt kicsit szinte, mintha én kereshettem volna számára boldogulást. Mert amikor az angol tanfolyamra fogalmaztam volna kérvényem, leintett, mit képzelek, még számára sem adnak erre lehetőséget, aki itteni dolgozó. Hát mit mondjak, elég kilátástalannak tűnt ekkor helyzetem.

Nos, kicsit olyan mostanában, mintha angyalok hordoznának... talán a mosolyom.

Jaj úgy félek, hogy most engem hogy fognak szeretni. Hogy ilyet leírok.

Szóval azt mondják rólam, itt mindenki különcnek tart, hogy sose megyek, ha a rokonság hív, ebédre, beszélgetésre, miegymásra. De én nem szeretek rokonhoz menni. Én csak a szüleim és testvérem családjával szeretek, akik közel. Akikkel nem kell udvariasan sem. A rokonság távoli, és különben is egyik szeme Pestre kacsingat. Én meg nem szeretek visszakacsintgatni. Sosem is értettem a kacsintáshoz.

Még egy, ez múltkoriból kimaradt, csakhogy így búcsúzólul semmire ragadjon benn. Úgyis fog, előbb vagy utóbb, éjszaka majd szépen hibákra, kimaradt dolgokra ébredek. Azt hiszem, csak egyetlen egyszer aludtam vissza, úgy hogy félálomból nem értem egészen a földre. Nagyon rossz érzés volt, mintha bűnt követtem volna el. Tetszik vagy nem, olyan ütés ez az ébresztő, hogy ha akarnék sem állhatnék ellent. Kényszerít, hogy leírjam, különben egész nap évnédnek, mi több, csak forgolódnék, vissza se tudnék aludni.

*Még süt a nap, késő délután van,
csupa rózsaszín.*

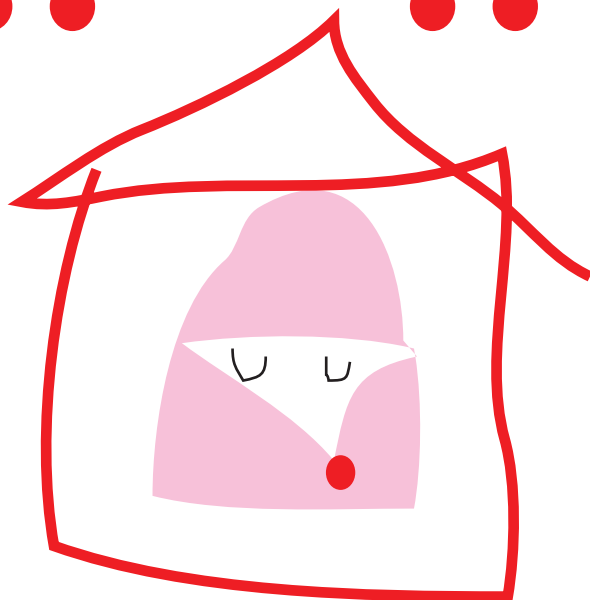
*A tévé, Dorka ruhája,
hajpánt s a kendő,
bugyija, fülbevalója,
táska s a szandál.*

Rózsaszínben forgó délután.

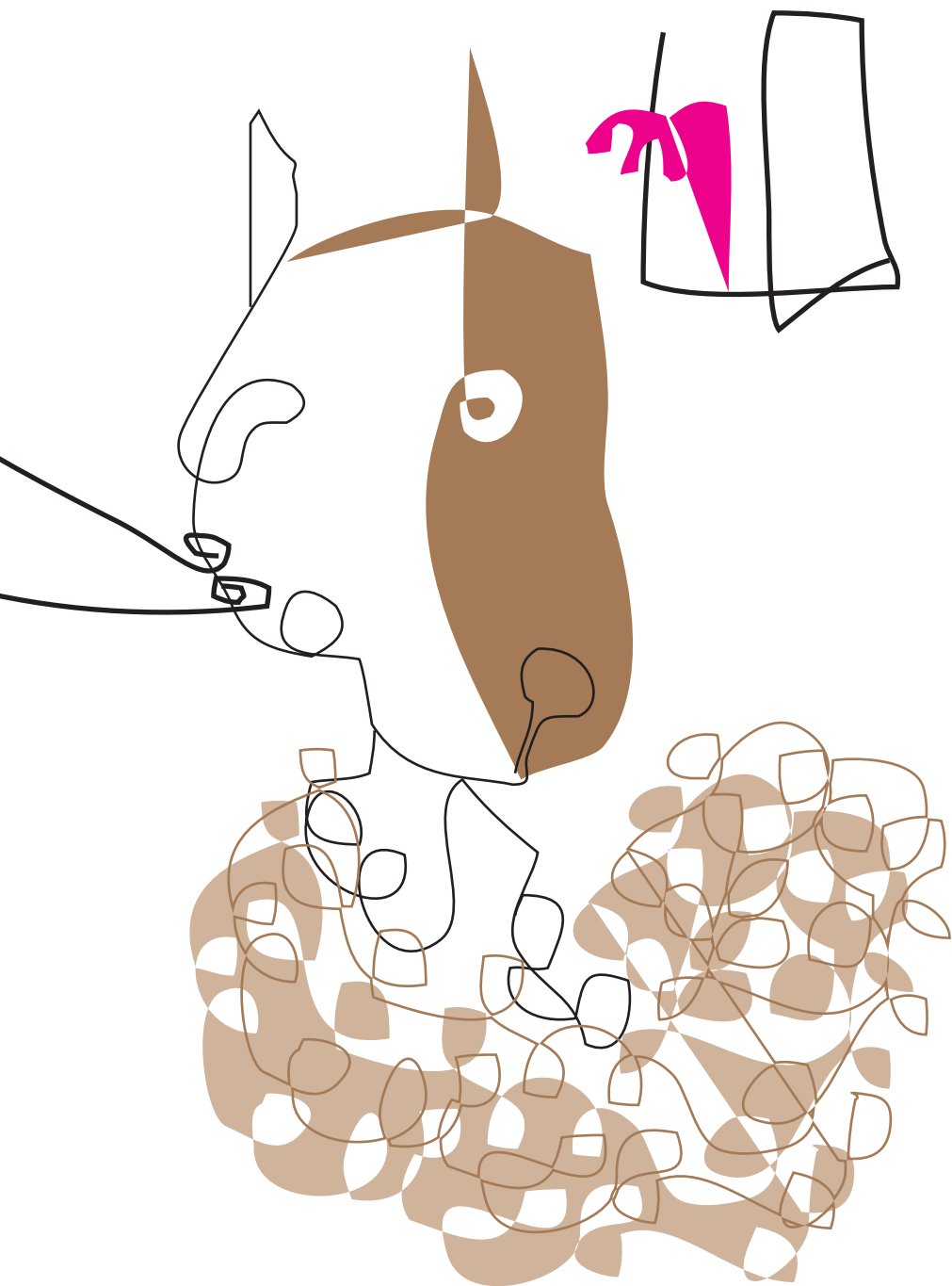
Búcsúzóul:

Idill mai délutánból.

Nos, hogy nem szükséges Bunuel, teljességgel megfelel Szőke András Ferenczi Gáborral, vagy éppenséggel Pálffi György ahhoz a kis tréfához a Netnapló4-ből. Ami kimaradt, az most már ki lesz maradva.

?

innen már csak egy láncszem.

A mai nap nekem és mackónak ajánlva. (Netnapló6, **Szex, nőknél nyakon felül, férfiaknál orvosi**/2008. július 19.)

A testvérem párja (éleseszű, rafinált kombináció, jelenleg nyakig pszichológiában) mit választ nekünk a tusványosi programból búcsúzóul?

Szexuális előadás.

(nem politika, nem Európa, nem Autonómia, nem Tőkés, nem Orbán)

"más kép" szabadegyetem, júli 19, du. 14 óra, Sz. Mikus Edit, szexológus-spirituális oktató, Kecskemét.

Az előadásra érünk oda, szombat kora délután, éppen kisüt a nap, minden valóban értünk.

Jegyzek néhány dolgot, csak úgy magamnak.

Megszokásból. Mindjárt fel is állítok egy táblázatot néhány aranyköpéses szabállyal: szexualitás eredői, problémái, megoldásai 12 pontban. Igaz, egy kissé száraz lesz, bevalom, másmilyen megélni, átélni.

1. nőknél nyakon felül a probléma, férfiaknál orvosi
2. érzés, megélés, nem a gyakorlaton a lényeg
3. taoista technika: kéjérzethez nem szükséges magömlés, férfiaknál. Fejben csinálni.
4. fiúk a magömlést is készen kapják, elsőre. Így rögtön már az rögzül, a szex milyen jó - lányok, menstruáció fájdalommal, kellemetlen, kislány, ha nincs megfelelően kiokítva, bele lehet halni. Már itt, indulásból nincs egyenlőség.
5. míg kisfiú fütyijével játszik, jajdenagyszerű kan lesz - kislány csiklójával, fujj! rácsapni kezére. Nincs tehát, csak megerősíthető, egyenlőség.

6. keleti kultúra: férfi szórja csak magját, 100-200 utód is - nő: féltés, őrzés, bűn házasság előtt szexuális érintkezés. Szocialista-sztálinista felfogás: nőnek szülni kötelesség, lánynak dicsőség!
7. India: szex házasság előtt - fiú börtön, lány férj nélkül. Fiú-lány együttlét tiltás - egyenes következmény, fiúk kézen fogva, európaiaknak szokatlan. Nem homoszexualitás.
8. Baranya megye: amíg a friss menyecske nem terhes, csak pajtában, ha megszülte első gyermekét, költözhet be a közös házba.
9. Bács megye, másik véglet. Próbaházasság is megengedett. Többszörös próbaházasság.
10. Közel-kelet Tunézia. Csiklókímetszés, a nőnek nem jár. Ha nincs véres lepedő, megvetés, kiutálás. (Pedig nem minden nőnek véres az első érintés.)
11. Közép-Afrika, sok szex elveszi a férfi erejét. Nem szabad, nem jó. Nővé válás - férjhezmenés beavató aktusa, sorban közöszülni falu összes kanjával.
12. legfőbb probléma! nem alapvetően szexuális eredetű, hanem kommunikációs hiányosság.

Továbbiakban kapcsolódó megoldások: vágyproblémák gyökerei és kezelése

- férfi ha 2 évente egyszer jut szex eszébe, háttérben lehet a nő sikeressége. Visszaélés nő vágyával, előbb nővé kell varázsolni, akit elnyomnak.
- hüvelyből G-foltos váladék nem betegség, épp ellenkezőleg, kényeztet, orgazmus-élmény pecsétje. Ha a hüvely összehúzza magát, az isten se megy be.
- női orgazmus rafinált dolog, 20-25-féle orgazmusa a nőknek
- az ölekezés érzelmen, értelmén múlik, testet a gondolat működteti, nem a pusztán gyakorlat
- önmagát szeretni nőnek, férfinak, tapasztalat saját testünkkel, tudni hogyan működünk

- férfiak elhomoszexualizálása, ma a férfi is női mellből szopna, elkényeztettük, mi, nők rontottuk el.
- vágyhatunk már a férfi simogatásra, reklámok-pornó rossz hatás, visítozás hamisság, ahogyan a válogatottan gyógyszerezett fiúké sem természetes
- tizenévesek kapcsolata orális szexszel indul, már a kezdeteknél a probléma
- magömlést kívül befejezni, rossz beidegződés
- egyszóval túlérzékeny férfi nekünk, nőnek, nem jó.
- férfiak mitől feminizálódnak? Már a környezet elnőiesedett, óvónéni, kényeztetés, mindenhol nők elszaporodása, mire szexuálisan éretté válik a fiú, tele lesz nővel hócipője.

Házasság? - szerződéses és feketemunka különbsége.
 Mert lehet, hogy a fekete munka jobban fizet, de mi van, ha a nő beteg lesz? Ki fog fizetni?
 Szex titka, programozni a jót, hipnózis. Régi, működésképtelent elvetni, rossz képek helyébe jót aplikálni.

De mi történt az irodalommal itt a Tusványos szívében?
 Elmarad.

Költőverseny (Bogdán László, Fekete Vince, Lövétei Lázár László, Sántha Attila, Szálinger Balázs) törölve. ??
 Sajnálom, igazán számítottam rá. Úgy látszik ez is majd Budapest, a szokásos. Nyitott Műhely? Sirály? Alexandrák?

Marad a séta, körüljárni a tábort, animációs programsátor, és Ütő Guszti csütörtöktől indított, naponta folyamatosan felvezetett performansa, a három napos triptichon.

Homokanimáció, agyaganimáció, Betyár egyesület, Marosvásárhely. Erdély-arculat: interaktív rajzműhely.

söröshordó dobálás

Ütő Guszti és csapata, a fenyős performansz. Kérdezik tőlem, a család, meg tudtam-e fejteni, mi ez? Mondom igen, ez egy szimbolikus kép. A fenyő az egység. Az emberek jobbra-balra lengetik, mint a szél. Csak ez mesterséges lengetés. De tudok költőibb magyarázatot is. Választhatnak. Persze mosolyognak, nem szükséges további fejtés.

ez itt hangjáték, most nekem nehezebb a megfejtés. Jön egy srác, megkérdezzük, ő mit gondol. Mondja neki ez magas. Mondjuk, nekünk is, azért kérdezzük. Nem gondolkodik sokat, túszer egy terrorista egységben. Tényleg, szögezem le, egyik éppen előbb szabadult. Csak kimaradt egy fontos rész a képről, a zöldmintás lepkes alak. Így kevésbé érthető.

titokban mackó rólam a táborban.
Ebből is látszik, ő igazi fotós.

Közben jegyzem, itt mellettem Guszti, a kapitány, már az esemény után, osztja a fiataloknak a tudnivalókat.
"John Cage, csendek, dobok, csengettyű... ti pergetitek végig a gitárt, helyet kell adni a csendnek is, hogy más hangok is behallatsszanak, gyerekhang, stb. Dadaisták napokig tartó akciókat tartottak, barlangokban is, altamirai szertartások, happening akciók.

igen, régi szép idők, gondolom, ma már a performansz, happening is csupán nosztalgia, emlék, valami utóhang, akár a szinte néma hangjáték.

Közben mackó, kora reggel, még alig nyílik ki szeme, jön, kérdez, én dolgozom. Jól vagy? Igen, miért? Rosszat álmodtam, lezuhantál. És meghaltam? Nem tudom, felébredtem.

* a képek eltűntek, megsérültek, megsemmisültek

végül koncert, már nem emlékszem, mi.

De előtte még egy komoly eszmecsere mackó és testvérem párja közt. Pesti és itteni dolgok szakmai tudatosságú, tudományos felelősségű összevetése. "Pest, nyugati hatások sokkal előbb bejöttek, itt tisztább gondolkodású emberek. Mackó, igen, ő is azt hitte, amikor először, hogy itt még érintetlen, s hogy istenek élnek, ami ha a táj, részben így is, na de az emberek, itt is csak ugyanolyanok, veszekednek, boldogok, mikor melyik. Szinte semmi különbség. Hogy ott több a pénz, nagyobb a pazarlás, itt a keveset is meg kell becsülni. Igen, de trianon hatása, s a választások, ami mind nem az emberért magáért, hanem a párt érdekéért. Mindenhol csak a politika, érdekek, mindkét részről, szóval a korrupció. S hogy az itteni, a két szék között, joggal érezheti, mint eldobott gyermek, nem kell senkinek. A szavazás az itteni embert is elrontotta, már megkérdézik az errefele tartótól, kire szavazott, s aztán fogadják csak szívükbe. Lelkük már nem a régi, megkeményedett, elővigyázatosabbak lettek. Nagyon nem jó mostanában ez a világ. A kettéosztottság. Igen, keserű ez, s felelősségre vonható-e, hogy érzékenyek lettek az erdélyi emberek. S hogy az itteni a földjéért keményebben kellett megdolgozzon, míg az alföldi ember puhányabb. Kijavítatik, a hortobágyi pusztán se könnyű megélni, fű-legeltetésből. Szóval ilyesmik, s hogy az élet megbecsülése. Régen összeverekedtek a gyerekek az ételért, olyan nagy volt a szegénység, a penészt levágták, és tovább ették a kenyeret.

Erre a sok beszédre kicsit megszomjazom, bort kérek, megkérdik, mit iszom és mennyiért, mosolyognak. Kiderül, csak guggolós bort kértem. Előbb azt hiszem, ez akkor annyira rossz, akár a pisi, amikor a lányok guggolnak, de nem, azaz félig gondolom jól, a monda úgy szól, egy család annyira spórlós volt, hogy csak rossz bort itatott a

vendégekkel, azok meg amikor a ház elé értek, ablak alatt leguggoltak, úgy haladtak tovább, hogy ne lássa meg a gazda, behívni egy pohár borra.

Kisgyerekekkel vagyunk, ma korábban tartunk haza, nem várjuk meg a nap záróakkordjait, további koncerteket. :)

Bár tartok tőle, mégis lejegyzem, valójában miért is nem tudok felszabadult lenni igazi nővel. Imént nézhettem egy rajzfilmet reggeli közben, s megerősített, pontosabban segített alátámasztani, amit addig is éreztem. Az igazi nő "galád, gonosz gyönyörű, csábító" – ezt már nem emlékszem honnan idézem, talán a rajzfilm, kihasználja erőnyeit a férfivel szemben, ...nos mondhatnám, mindigis félttem, tartottam a női nemtől. Az igazán nőies nő hatalmas. Ezért maradtam inkább gyermek. Azonban ezt is lehetne egészen máshonnan megközelíteni. Mindenesetre az is valóság, hogy nézni igazán a nőies nőket, akik tudják magukról, hogy kellemes, vonzó, "jó nők", kíváncsivá tesz. Esztétikus látványa letagadhatatlan. De élni olyan nővel, akinek igénye minden figyelmet magára irányítani, nem tudom, képes-e férfi erre. Hosszú távon. Mert az ilyen nő semmiben nem tűr kompromisszumot, büszke, nem mondja ki konkrétan mit gondol, de elvárja hogy kielégítsék, megértsek, kedvében járjanak. Az ilyen nő igazi nő.

Nemrég, miközben en bántottam meg anyámat, akaratlanul, persze tudatlan, ő érezte úgy, hogy megbántott. ...hogy nem bántott-e meg. Talán mégis igaz, amit érzek, hogy nem tudok a nőkkel bánni. Anyámmal sem, ő se velem, miközben szeretem, és ő is szeret. Van hogy könnyes a szeme. Valamit elmulasztottunk mindketten. És ez mélyebb, mint amit másokkal érzünk, hogy szeretünk.

becsey zsuzsa, 1969
képző- és
médiaművész
rajzfilmkészítő
író
könyvszerkesztő
tanár

korábbi könyvei:

Rózsaszín Nyúl
Nyuszi álma, 2010

kicsi ember, kicsi színpad.... (mögött)
játszani nagyvilág. régi szép idők, mikor még apám szomszéd-
nak, utcán ismerősnek mutogatott.